

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 38

CENA 200 DINARA

NINĐA

SMRT STIŽE U PONOĆ

Derek Finegan

SMRT STIŽE U PONOĆ

SERIJA
Borilačke veštine

NINĐA

Naslov romana:
SMRT STIŽE U PONOĆ

Autor:
Derek Finegan

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektura:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
»Litopapir«, Čačak

© 1986. DEN PRESS

BORILAČKE VEŠTINE — NINĐA BROJ 38 — JUL 1986. godine. Cena 200 dinara. Izdaje NIRO Dečje novine, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik Mirjana Šterijevski. Urednik: Borivoje Lošić. Izdavački savet: Anđelka Milojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić, Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović, Miroslav Joković, Miladin Marković, Krste Zlatevski, Nada Maksimović, Ružica Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulović, Svetlana Mijatović. Telefoni: (032) 712-247 lokal 28, uredništvo, i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Štampa »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

SMRT STIŽE U PONOĆ

Nije više neobičan prizor vi deti mladog čoveka kako trči stazama parka Goldn Gejt, čak i u dva sata posle ponoći. Nije neobično čak ni što na njemu nije uobičajena oprema džogera, trenerka, patike i traka za kosu; moda je moda, a trčanje je trčanje, tako da se oprašta čak i pojava u običnim izliza-nim farmerkama i košulji živih boja.

Neobično je što je lice mladića u grču i što se svaki čas osvrće, što oprezno zaobilazi mračne senke koje drveće baca na glatku asfaltnu stazu i klupe po kojima hrču beskućnici.

Mada, u suštini, ni to nije nov prizor za ljupki grad na obali zaliva. Parkovi, ulice, stanovi, noćni lokali... sve su to mesta na kojima se u ovom

trenutku događaju užasne i ne zamislive stvari...

Mladić u košulji živih boja malo je usporio trk, prinoseći ruku zadihanim grudima. Osvrnuo se još jednom i na licu mu se pojavi olakšanje. Činilo mu se da je umakao još uvek nevidljivim goniocima.

Ili ne...

Spreda i malo desno, dva čoveka kretala su se poprečnom stazom. Hitro i nečujno, pokretima koji su i u tami nagoveštavali pretnju.

Usne mladića bezglasno se pokretoše, oblikujući neku špansku psovku. Zadržavajući s mukom dah koji je burno izlazio iz zamorenih pluća, on skliznu u senku na svojoj levoj strani, prikradajući se od drveta do drveta i izbegavajući delove travnjaka osvetljene da lekim svetiljkama.

Stazom kojom je stigao do-
trčase još dvojica, neprestano
se osvrćući oko sebe. Ako je
neki posmatrač do sada i sum-
njao u njihove loše namere,
sve njegove sumnje morao je
raspršiti teški i ružni automa-
tski pištolj koji je tupo svetlu-
cao u ruci jednog od njih.

Četiri progonitelja susretoše
se u blizini presahle fontane
na sastavu dveju staza.

— Nespretnjakovići! — pro-
sikta čovek sa pištoljem.
— Promakao vam je, do đavola!

— Kraj nas nije prošao, čoveče!
Tebi je izmakao, a ne nama!

— Đavola, sve vreme je bio
ispred nas!

— Može biti... skrenuo je
negde gde to niste primetili!

Čovek sa pištoljem se nervo-
zno osvrte.

— Ako je tako, mogao je oti-
ći jedino ovamo — pokazivao
je glavom u pravcu u kojem je
begunac zaista i nestao.

— Onda je u redu. Tamo će
ga Beker pokupiti.

— Samo ih je dvojica... ma-
li je možda naoružan...

— Ne verujem. A onda, Be-
ker je stari lisac, do đavola!

Čovek sa pištoljem odmahnu
glavom.

— Svejedno. Raširimo se i
pođimo polako za njim. Pazite,

tamo ima i žbunja, nemojte da
iznenadi nekog od vas...

Hitrim pokretima, kao dobro
uvežbana vojnička patrola, njih
četvorica kretoše u stroju pre-
ko travnjaka, motreći prostor
ispred sebe.

Progonjeni se u tom času na-
lazio samo stotinak jardi ispred
njih, u zaklonu drveta iza ko-
jeg je sa očajanjem na licu po-
smatrao približavanje dvojice
ljudi. Nisu ga primetili, znao
je, ali je bilo sigurno da im
neće promaći, jer su zavirivali
iza svakog drveta i svakog žbu-
na.

Ruke su im bile prazne, ali
ih je on poznavao. Za tili čas
u njima će se pojaviti oštrice
noža ili crne cevi pištolja spre-
mnih da poseju smrt...

Na prstima, trudeći se da
ne stvori nikakvog šuma u gu-
stoj travi, on počeo da se povla-
či unazad, često bacajući po-
gled preko ramena. Ako su
oni koji su išli za njim produ-
žili stazom, onda još ima izgle-
da da se izvuče i...

Ne!

Ugledao ih je. Išli su prema
njemu, bez žurbe, oprezno, sva
četvorica.

Zamka se oko njega sklapala
sa smrtonosnom sporošću, ne o-
stavljajući više ni tračak nade
da se iz nje može izvući.

Bio je potpuno svestan da će
za koji trenutak biti mrtav, ali

nije dopustio strahu da ga savlada. Oslonjen o drvo, pažljivo je prešao pogledom oko sebe.

Tamo, gde ona dva drveta i gusti žbun iza njih stvaraju neku vrstu zida. Sa jedne strane klupa...

Neće moći da mu priđu sva šestorica odjednom. Niti će pucati sve dok na to ne budu primorani. Kao i sve profesionalne ubice i ovi će želeti da svoj krvavi posao obave brzo i sa što manje buke.

Možda... možda će imati toliko vremena da jednom od njih sklopi prste oko grla, da mu zarije zube u meki vrat i tako pokaže da neće umreti kao glupa životinja koju vode na klanje. Posle toga...

Posle toga nije važno. Iako neće izvršiti ono na što se zakleo u maloj crkvi Santa Kruza...

Više nije morao da se krije. Uspravan, ponosno uzdignute glave, on pređe preko travnjaka i stade u ugao između klupe i žbunja. Čekao je, bez straha.

Njih šestorica zastadoše, iznenađeni. Plaćene ubice znaju da im je strah žrtve veliki saveznik.

— Eno ga! — prošapta jedan. — Čeka nas, prokletnik!

— Nema kud ni da pobegne!

— Znam, ali...

— Siguran si da nema oružja?

— Kako da ne — dobaci neko podrugljivim šapatom. — Ima mitraljez u džepu... a iza onog žbunja sakriven je tenk! Hajde, da svršimo s tim pre nego što neko naiđe!

Čovek sa pištoljem u ruci pažljivo se osvrte oko sebe, a onda vrati oružje pod laki svetli blejzer koji je imao na sebi.

— Kas i Martin — reče. — Sredite tog momka!

— Jasno, šefe — isceri se jedan. — Idemo, Kas?

— Idemo — sleže ramenima drugi, krupan crnac mišićavih ramena na kojima je pucala tanka majica. — Dosta smo i jurili, prokletnika!

Približavali su se bez žurbe, ali su im noževi bili u rukama. Mladić ih je čekao bez straha na licu.

— Dođite, ubice — procedi kroz zube. — Dođite... ako smete! Kukavice!

— Mali je duhovit — primeti Martin, vrteći glavom. — Baš šteta... ovom svetu ne dostaju duhoviti ljudi, zar ne, Kas?

— Dosta brbljanja! — vikao je iza njihovih leđa onaj sa pištoljem. — Završavajte to, pa da idemo!

Dvojica ubica sporazumeše se pogledima. Krenuli su u na

pad istovremeno, kao dobro uvežban plesачki par. Dve ošt rice sevnuše na svetlosti, kao munje koje iz daljine najavljuju tropsku oluju.

Nešto fijuknu kroz vazduh, kao bič, i Kas prodorno kriknu. Njegov nalet bio je zaustavljen u pola koraka i on se sada njihao na nogama iznad noža ispuštenog u travu. Obe ma rukama stezao je grudi, za panjeno buljeći u sve veću tamnu, vlažnu mrlju koja se velikom brzinom širila po majici.

— Mart... — prošapta užasnuo. — Ja... mene...

Martin, njegov drug, nije mu mogao odgovoriti, jer čovek sa presečenim grkljanom i glasnim žicama nikada više neće progovoriti. Dok se Kas još njihao na sve nesigurnijim nogama, on je ležao sa licem zarivenim u travu, grebući rukama po nemilosrdnoj žednoj zemlji koja je tako žudno upijala njegovu krv.

Zakrkljavši, crnac se teško sruči u travu, otkrivajući pri tom duboku ranu na grudima.

Mladić otvorenih usta odstupi korak unazad, sve dok mu leđa u košulji mokroj od znoja ne dotakoše grančice žbuna.

Šta se to dogodilo?

Bili su na dva koraka od njega, sa dignutim noževima i on je sa gorčinom u ustima znao da neće imati vremena da

odbije nijedan udarac, da će se u sledećem trenutku dve užarene oštrice zariti u njegovo krhko, nežno telo i da će onda...

Međutim, oni nisu stigli do njegovih grudi i trbuha. Nešto... neko ih je sprečio!

Kako?

Ko?

Otrgnuvši pogled od dva krvava trupla pred svojim nogama, on se plašljivo osvrte.

Ništa. Grančice žbuna su mirovale, kao tamna bezoblična masa iza koje se nije video ni kakav pokret.

Dvadesetak jardi dalje, preostala četvorica se zgledaše.

— Boga mu — procedi jedan. — Šta to bi? Kas... Martin...

— Stani! — oštro zapovedi vođa onome koji je besno psujući zakoračio prema mladiću. — Stani, do đavola! Ovde se nešto čudno dešava!

— On ima neko oružje! — promuca drugi čovek, instinktivno se pomerajući prema najbližem drvetu. — Pazite, momci, opasan je...

— Ne lupetaj, kakvo oružje! Nije se ni pomerio sa mesta, gledao sam pravo u njega!

— Reci to Kasu i Martinu, do đavola! Čulo se čak dovde kako Kas krklja!

— Znam, ali on...

— Tišina! — prosikta vođa.

— Moram da razmislim!

— Šta tu ima da se razmišlja, prokletstvo! Nafiluj ga olovom i gotovo! Otići ćemo pre nego što pucnji ovamo dovu ku policiju!

Na licu vođe zaigra prezriv osmeh.

— Pa posle da pričate kako me je uplašio jedan bedni, vašljivi španski klinac, je li? Ne... idemo da ga sredimo!

— Meni se ovo ne sviđa — vrteo je glavom onaj koji je stajao uz drvo.

— Je li? Baš fino... onda ti pođi napred, Marf... tako ćeš bar imati priliku da izbliza utvrdiš šta ti se to ne sviđa!

— Misliš da se plašim, Kernel?

— Da, Marf... mislim da si sav požuteo od straha!

— U redu, proklet bio!

I ne gledajući da li ga ostali slede, Marf se odvoji od drвета i odlučnim korakom pođe prema mladiću koji ga je ćutke čekao, šireći ruke kao da želi da pokaže kako zaista nema ništa u njima. Zgledavši se, ostala trojica ubica pođoše za svojim drugom. Pištolj je ponovo bio u rukama vođe, a Marfovo oružje već je bilo upereno prema bespomoćnoj žrtvi...

Bespomoćnoj?

Iz žbuna na volšeban način izroni jedna tamna senka; ne

ču se nikakav šum, nijedna grančica se ne pomeri sa svog mesta.

Senka čoveka obučenog u crno od glave do pete. Sa nečim dugim i sjajnim u ruci, nečim što se preteći dizalo nad Marfovu glavu.

— Hej! — dreknu Marf. — Pa to je...

Nije dovršio rečenicu, jer se duga blistava oštrica sruči ukoso na njegov vrat, praćena ostrim kratkim šumom, nalik zvuku cepanja hartije pod ostrim nožem.

Glatko odsečena sa tela, Marfova glava zakotrlja se po travi, a obezglavljeni trup se teško svali pored nje, zalivajući tle gustim mlazom vrele krvi...

Zarozanih usana, ogoljenih zuba između kojih je prodiralo zversko režanje, Kernel pritisnu obarač automatskog pištolja. Trzaji oružja u ruci mora da su u njegovom mozgu stvorili asocijaciju na orgazam, jer mu je lice imalo prazan izraz, tipičan za ljudsku vrstu kada dospe do vrhunca uživanja...

Ruka sa pištoljem, međutim, nije izgubila pravac, na ovom rastojanju — ako uopšte ima fizičke attribute — ta tamna senka morala je biti raskinuta mecima velikog kalibra!

Umesto toga, munja sevnu ponovo i Kernel bolno kriknu.

Očima više nije sledio senku: one su sada bile prikovane na oružje koje mu je palo pred noge.

Oko drške pištolja još uvek su bili obavijeni ukočeni prsti šake.

Njegove šake!

Jedan od preostale dvojice pokušava da se suprotstavi tom užasnom, gotovo nevidljivom protivniku. Drugi je bio više mudar, ili manje hrabar. Ne usuđujući se da okrene leđa napadaču, on je potrčao unazad, zaboravljajući na nož u svojoj ruci.

Onaj hrabriji nije ni shvatio šta ga je pogodilo. Pao je na leđa raširenih ruku i nogu ko je su se samo blago trzale. Na čelu mu je zevao otvor veličine srebrnog dolara, načinjen udarcem pod kojim su kosti lo banje popustile kao vlažan papir...

Umro je lakše nego njegov prijatelj koji je pokušao da po begne, jer je njega stigao horizontalni udarac onom blistavom oštricom, rasekavši mu leđa i prekinuvši kičmu. Pao je u travu prelomljen u struku, kao lutka od loše plastike, dugo se koprcajući i stenjući u sve većoj lokvi krvi.

Senka u crnom sada se vraćala do Kernela koji je klečao na tlu, stežući levom rukom pa trljak iz kojeg je šikljala krv.

Oči, podignute naviše, bile su pune straha...

— Ko... ko si ti? — promucio je pobelelim usnama.

Umesto odgovora, duga oštrica mača još jednom se podiže na udarac.

— Znam! — vrisnu Kernel. — Ti si ninda!

*
* *

Okrenuvši se od Kernelovog mrtvog tela, pošto je pažljivo obrisao oštricu o njegovu odeću, senka u crnom pride mladiću koji je ukočeno stajao na onom mestu gde ga je zatekao početak tog užasno kratkog i užasno krvavog obračuna.

Bledo lice, iskolačene oči, usne koje se bezglasno miču. Ustuknuvši sve dok leđima nije dotakao žbunje iza sebe, mladić se grčevitim pokretima prekrsti.

— El diablo... — šaptao je. — Đavo!

— Nisam đavo — reče prilično u crnom glasom koji je neobično zvučao pod gustom tkaninom kojom su mu bile prekrivene usne. — Zbog čega su te gonile ove ubice?

— Oni... hteli su da me učutkaju... da ne progovorim...

— O čemu?

— Santa Kruz... ja sam oda tle...

— Santa Kruz? U Meksiku?

— Ne, ostrvo Santa Kruz...

— Nisam znao da se tamo događa nešto o čemu ne sme da se govori...

— U tome i jeste stvar! Oni će uništiti ostrvo... pobiti sve...

— Ko?

— Još ne znam tačno — mladić obori pogled. — Najstrašnije je što niko ne zna ništa o tome... i što im se niko neće suprotstaviti sve dok ne bude kasno!

— Smiri se — reče čovek u crnom. Maskirana glava hitro se kretala levo i desno, nalik anteni radara koja pretražuje okolinu. — Policija dolazi — nastavi. — Hoćeš li da ih sačekas ili da se skloniš odavde?

— Ne! Možda i neko u policiji radi za njih!

— Vrlo verovatno... ako su ti ljudi toliko moćni da mogu uništiti čitavo ostrvo, a da niko ne zna za to. Imaš li novca za taksi?

— Imam...

— Vrlo dobro. Idi u pravcu mosta, tamo ćeš svakako naići na neko vozilo. Zapamti do bro ovu adresu: Biker Strit 1214. Tamo ćeš naći momka po imenu Pit. Ispričaj mu šta se ovde dogodilo i sve o tom ostrvu. On će ti pomoći.

— Ali...

— Požuri ako ne želiš da te uhvati policija. Oni će biti ovde za nekoliko minuta!

Mladić obliznu suve usne i proguta pljuvačku. Klimnuvši glavom, on potrča u pravcu iz kojeg se čak i u ovo doba noći čula neprekidna buka gustog saobraćaja.

Isprativši ga pogledom, čovek u crnom hitro ali pažljivo počeo da pregleda džepove ljudi nemilosrdno pobijenih u borbi koja nije trajala više od deset sekundi. Upravo je dovršio taj posao kada su se začuli uz buđeni glasovi i koraci nekolicine ljudi koji su hodali onim teškim korakom, tako karakterističnim za policajce.

U dva skoka prilika u crnom stvorio se kraj drveta pored klupe, ispruži ruke i bešumno podiže na debelu granu koja se pružala gotovo horizontalno nad mrtvim telima prve dve njegove žrtve. Legao je duž grane, prateći pogledom krugove svetlosti po travi koje su ostavile lampe policajaca.

— Hej, naredniče! — iznenada uzviknu neko. — Ovamo... tamo neko leži!

Mlazevi svetlosti koncentrisaše se na mrtvo telo onoga koji je pokušao da pobjegne.

— Boga mu! — reče neko tiho. — Koliko krvi... čime su ga to maznuli?

— Sablja ili nešto slično — odvrati policajac sa oznakama narednika, nagnut nad mrtvaca.

— Sablja? Do đavola, ko se još time služi?

— Ne znam, ali se nadam, da ću doznati — krto se nasmeja narednik. — Pogledajte unaokolo, ali pažljivo, momci; mora da ima i nekih tragova!

— Tragova? Prokleta si u pravu, naredniče, ima tragova koliko hoćeš!

Te reči dobacio je policajac koji se za nekoliko koraka primakao poprištu malopredašnjeg obračuna. Snop svetlosti iz njegove lampe nesigurno je poigravao po bledim licima, iskeženim zubima i lokvama tamne krvi koja se već stezala oko povijenih vlati trave.

— Šta?!

— Dođi da vidiš, boga mu! Ima još mrtvaca... tri... četiri... još. Pet, naredniče! Časna reč, viđao sam okršaje u Vijećnamu u kojima nije bilo ovo liko krvi!

— Prokletstvo! — psovao je narednik vrteći glavom. — I to na sat pre kraja dežurstva! Prokleta naša sreća! Dajte, ljudi, ne muvajte se unaokolo! Unišćete sve tragove, pa će momci iz laboratorije opet da zvocaju!

— Koji će ti đavo tragovi, naredniče? Bar ovde je stvar

jasna: obračun dve bande. Naći ćemo ove mrtvace u kartoteci, malo se raspitati i doznati kome su stali na žulj.

— Misliš? Pogledaj malo bolje ove rane... sve su od hladnog oružja!

— Ovaj ovde imao je pištolj — dobaci policajac koji je zastao iznad Kernelovog tela. — Samo što više nema ruku kojom je pucao...

— U redu, dosta zavirivanja, nismo turisti, boga mu! Flin, idi do kola i obavesti stanicu šta ovde imamo. A vi ostali, odmaknite se već jednom... kao da nikad niste videli klanicu! — besneo je narednik.

Mrmljajući i mašući glavama, policajci načiniše širok krug oko mesta posejanog mrtvim telima. Skinuvši kapu da obriše znoj, narednik se spusti na klupu i zapali cigaretu.

Čovek u crnom pratio je svaki pokret iz svog skrovišta, čuo svaku izgovorenu reč, spreman da munjevito reaguje ako ga neko od policajaca slučajno otkrije.

Međutim, nikome nije padalo na pamet da snop svoje svetiljke uperi naviše. Ljudi su još pre milion godina zaboravili da opasnost može doći i iz gustih krošnji jer, sem u pojedinim delovima planete, divlje zveri više ne predstavljaju ni kakvu pretnju...

— Naredniče...

Policajac podiže pogled. Pred njim je stajao jedan od njegovih ljudi, niskog rasta i plećat, sa karakterističnim japanskim licem.

— Šta ti sad hoćeš, Kanehira?

— Naredniče, pogledao sam malo bolje ove ljude...

— Pa? Poznaješ nekog od njih?

— Ne, ali mislim da znam ko ih je ubio...

— Divno — uzdahnu narednik, ali bez oduševljenja. — Izdiktiraj mi imena i adrese, pa da idemo da ih hapsimo.

Japanac odmahnu glavom. Lice mu je bilo potpuno mirno, ali se u očima naslućivala iskrica koja bi mogla biti...

Strah?

— Ne bi nam pomoglo ni ime ni adresa, naredniče...

— Slažem se. Momci su već davno kidnuli, a svakako imaju već i alibi čvrst kao beton. Ali, baš me briga, to je problem okružnog tužioca, a ne moj. Znaš bandu koja bi ovo mogla učiniti?

— Ne banda, naredniče. Jedan čovek.

Iako noć nije bila vruća, narednik još jednom obrisa znaj sa čela, pažljivo vraćajući kapu na njeno mesto, kao da se sprema na smotru. Potrajalo je to gotovo čitav minut.

— Baš gadna noć — uzdahnu. — Toliko sam umoran da sam počeo da haluciniram. Učini mi se kako si rekao da je čitav ovaj pokolj napravio jedan čovek...

— Tako je, naredniče. Jedan jedini čovek.

— Idi do đavola, Kanehiro!

— procedi narednik. — Nije mi do šale! I ti treba da se odmoriš, još si luđi od mene!

— Voleo bih da je tako, naredniče. Stvar bi onda bila mnogo jednostavnija... strpali bi me u ludnicu i sve bi bilo u redu. Ovako... — Japanac brižno zavrte glavom. — Bojim se da će biti još krvi, naredniče...

Narednik je namrgođeno proučavao lice policajca u tami, a onda rezignirano sleže ramenima.

— Ne, nije šala — reče više za sebe. — U redu... da ću jem, Kanehiro.

— Ovu šestoricu pobio je ninda, naredniče!

— Šta?!

Kanehiro je ćutao i gledao nešto što je iz krošnje drveta sletelo pred njegove noge.

List. Proboden kratkom, šiljatom grančicom...

— Kakav ninda, Kanehiro, boga mu? Kakve su to japanske bajke? Ninđe ne postoje... ako su ikada i postojale!

Kao da se budi iz sna, polica-
jac podiže pogled. U očima mu
se sada sasvim jasno video strah.

— Da, naredničen — reče, s
mukom pomerajući usne tako
da mu je glas bio jedva čujan.
— Oprostite... hiljadu puta...
bila je to samo... samo moja
glupa šala... žao mi je...

Narednik ga je gledao suže-
nim očima. Nije mu promakao
plašljiv pogled koji je Kanehi-
ro bacio naviše, prema mračnoj
i ćutljivoj krošnji drveta iznad
njih.

— U redu, — reče blagim
glasom, pomerivši se na klupi.
— Idi tamo i pomози momcima.
Do đavola, svima su nam živci
previše napeti... Hajde, sve je
u redu, idi...

Klimnuvši glavom, Kanehiro
se okrete i pođe prema policaj-
cima koji su pažljivo razgle-
dali travu pod svojim nogama.

Kao slučajno, desna naredni-
kova ruka pade na futrolu piš-
tolja i otkopča je jedva prime-
tnim pokretima prstiju, koji se
odmah potom sklopiše oko gla-
tkog kundaka.

Nekoliko seknudi narednik
je premišljao, a onda istrže
oružje iz futrole i uperi ga na
više, u krošnju punu varljivih
senki.

— U redu, momak! — reče
glasno. — Silazi dole i bez ika-
kvih gluposti, inače...

Na svojim mestima, policajci
se ukrutiše na zvuk njegovog
glasa. Zgledali su se, a onda
i sami izvukli oružje i potrčali
prema klupi.

— Ko je to, naredniče?

— Ne znam, do đavola! Pri-
jatelju, siđi, dok te nismo stre-
sli sa tog drveta, boga mu! Ha-
jde!

Policajci se još jednom zgle-
daše, dok su snopovi svetla ša-
rali gustom krošnjom.

— Nema gore nikoga, nare-
dniče...

Narednik ispod oka baci po-
gled na Kanehira. On jedini
nije izvukao oružje, jedini ni
je usmerio svoju lampu navi-
še. Stajao je, nepokretan, rezi-
gnirano opuštenih ramena, kao
čovjek koji čeka presudu...

— Vreme je da se odmoriš,
naredniče — cerili su se poli-
cajci. — Počelo je da ti se pri-
viđa... Boga mu, voleo bih da
ugledam голу žensku kad do-
đem u ovu fazu... Da, gadan
je ovo posao, ljudi... Šta, mi-
sliš da sam ja spavao više od
njega, a?

— Zavežite! — grmnu nare-
dnik. — Pretražite okolinu, do
đavola, i ne brbljajte kao go-
mila starih žena! Kanehiro, o-
vamo!

Vukući noge, Japanac priđe.
Pogled mu je nesigurno lutao
unaokolo.

— Kanehiro, šta se dogodilo?

Ukočeno se sagnuvši, policajac podiže sa staze list probijen grančicom.

— Pogledajte, naredniče.

— Da, pa šta?

— Zbog čega je ovaj list pao sa drveta? Nema vetra, zar ne? A i da ima, ne bi ga mogao ovako probiti grančicom i otkinuti...

— Vidi, vidi... šta to, do đavola, znači!

— Upozorenje, naredniče... ninda je bio gore i čuo kada sam počeo da govorim o njemu. List predstavlja moje srce, grančica katana.

— Katana? Prokletstvo, Kanehiro, ja ne znam japanski!

— Katana je mač. Samuraji su nosili iste takve, naredniče... nekada... užasno oružje. Videli ste, uostalom, šta je sve njime učinio.

Narednik je vrteći glavom obrtao list među prstima.

— Čoveče, nemoguće da je bio gore. Nije mogao nestati, a da ga ne vidimo i ne čujemo!

— U tome i jeste stvar. Mogao je, naredniče... zato što je — ninda!

— Gde je onda, do đavola?

Kanehiro se plašljivo osvrte.

— Ne znam, ali osećam da je u blizini... i... ovaj...

— Da?

— Neću reći više ni reći o njemu, naredniče...

— Đavola nećeš! Boga mu, ovde još uvek ja zapovedam!

Drhtavim prstima Japanac otkači značku sa košulje mokre od znoja.

— Meni više ne, naredniče...

— Čekaj malo — reče visoki plećati momak grubog lica i duge plave kose, onaj koji je rekao da se zove Tabasko Pit.

— Polako, ortak... Ja nisam naročito inteligentan, a ta tvoja priča toliko je smušena da ne mogu da joj uhvatim ni glavu, ni rep... Piješ li viski?

Mladić u košulji živih boja, žrtva šestorice ubica koji su sada čekali uviđaj u parku Goldn Gejt, ponovo obrisa znoj sa čela. Čak ni duga vožnja ta ksijem do Biker strita nije uspela da umiri njegove napete nerve.

— Može — klimnu glavom. — Hvala, Pite...

— Nema na čemu — isceri se plavokosi, sipajući piće divnog mirisa u veliku kristalnu čašu. — Led?

— Da, hvala. Ti nećeš?

— Ne, ja ovo pijem samo izuzetno... pivo je moje piće, or-

tak, po mogućstvu australijsko.

— Zašto australijsko? Bolje je?

— Uglavnom. I mnogo jače, ako nisi znao. Samo što ga u ovom prokletom gradu ne možeš uvek naći. Hajde, u tvoje zdravlje... i kad popiješ prvi gutljaj, da lepo krenemo iz početka. Ko si, odakle si i ko te je uputio ovamo?

Led u kristalnoj čaši još uvek je tiho zveckao, ali je lice mladića bilo za nijansu mirni je posle prvih nekoliko gutljaja. Čista sugestija, naravno, jer alkohol još uvek nije mogao da počne da deluje, iako su krajnji efekti u suštini bili isti.

— Zovem se Hulio Monseda — počeo mladić — i poreklom sam sa ostrva Santa Kruz, u Malim Antilima...

— Znam gde je to — isceri se Pit zadovoljno. — Bio sam jednom u San Huanu. Čoveče, tamo vredi živeti!

— Da, to je pravi raj... iako je Santa Kruz još mnogo lepši od Portorika. Međutim, moja porodica poslala me je u San Francisko na studije, tako da već nekoliko meseci nisam bio kod kuće. U međuvremenu...

— Dogodilo se nešto gadno, osećam — prekide ga Pit — ali to svakako nije toliko hitno kao odgovor na ono drugo pitanje — kako si našao me-

ne? Nema mnogo ljudi koji znaju da sam u ovom stančiću, znaš!

— Ne znam...

— Ne znaš da nema mnogo ljudi koji...

— Ne. Ne znam ko me je poslao ovamo, Pite.

— Kako, do đavola? Nisi ga video?

— I jesam i nisam. U stvari... više nisam, nego što jesam...

Pit ga pažljivo pogleda.

— Siguran si da nisi pio ništa pre tog viskija, Hulio?

— Ne, nisam — osmehnu se mladić, pružajući čašu da mu je Pit još jednom napuni. — Uopšte, retko pijem... ali ti moram priznati da mi piće nikada nije ovako prijalo kao sada!

— Verujem ti. Dakle, da se vratimo onom tipu koga više nisi video nego što jesi. Šta ti je rekao?

— Dao mi je adresu ovog stana i rekao da ću tu naći Tabasko Pita. Pre toga...

— Pre toga?

Hulio proguta pljuvačku.

— Pre toga ubio je šestoricu... potpuno sam... ne znam čak ni kako!

— Ah! — grubo Pitovo lice ozari osmeh. — Počinjem da kapiRAM... Šestorica, a? Nije trajalo više od deset-petnaest sekundi, je li tako?

— Ne znam... meni se činilo da traje dugo, užasno dugo. Po sle sam naravno, shvatio da je to subjektivno. Da. moglo bi biti tako... najviše pola minuta.

— U redu. Znam ko te je poslao — klimnu Tabasko glavom, nameštajući se udobnije u fotelji koja je škripala pod njegovom težinom. — Da čujem sada ostalo. Ko te je gonio i zašto?

Mladić pređe rukom preko čela, kao da se nečeg priseća.

— Trenutak, Pite... jedan od ubijenih, nešto je rekao pre nego što je pao...

— Je li? Nešto interesantno?

— Da... aha! Rekao je: »Znam ko si! Ti si — ninda!«

— To je rekao? Boga mu!

— Šta je to ninda, Pite?

Tabasko se zamišljeno počeo šepkati po glavi.

— Vidim da filmovi o nindama još nisu stigli do tvog Santa Kruza, Hulio. Hmm... ninde su... ovaj... znaš, ja ti nisam baš neki stručnjak za istoriju, ali čini mi se da je to bilo ovako. Otprilike u srednjem veku u Japanu su stanovnici bili podeljeni na... pa, recimo plemena, kao ovi naši Indijanci ovde. E. vidiš, svako to pleme vodio je glavni momak, nešto kao poglavica, a on...

Prigušen ženski smeh prenu obojicu i oni se okretoše pre-

ma vratima dnevne sobe u kojoj su sedeli.

— Sumiko! — veselo uskliknu Pit. — Hej. mala, kako si se ušunjala a da te mi ne čujemo?

— Nisam se naročito trudila da budem tiha — sleže ramenima devojka niskog rasta i duge crne kose, obučena u farmerke i tuniku koja je ocrtavala savršeno građeno telo. Iako na izgled krhka i slabašna, kretala se sa sigurnošću, ponosno uzdignute glave, sa divnim licem na kojem su sjale ogromne crne oči, malo kose, pokazujući tako neku primesu krvi sa Dalekog istoka. — Ostala sam samo pred vratima da čujem tvoje predavanje o istoriji Japana, ali nisam izdržala da se ne nasmejem. Istorija ti zaista nije jaka strana, Pite!

— To sam i rekao — postide no odvrati plavokosi džin. — Nego, da ti predstavim našeg gosta: Hulio... kako ono bi, Hulio?

— Monseda. Hulio Monse-da...

Mladić je bio već na nogama, sa divljenjem gledajući devojku. Ona mu je smelo uzvratila pogled, snažno stežući nje govnu ispruženu šaku.

— Moje ime je Sumiko — rekla je tiho. — Drago mi je, Hulio.

— Sedi, devojko — galamio je Pit. — Piće? Konjak, a?

— Mali — reče devojka, graciozno se spuštajući u slobodnu fotelju. — Tebe zanima istorija Japana, Hulio?

— Da... u stvari, ne znam kako smo uopšte došli na to. Vidiš, ja ovaj...

— Hulio je večeras u nekom parku imao susret sa šestoricom tipova koji su hteli da ga ohlade — prekide ga Tabasko. — Umešao se neko i spasio mu život, a onda ga poslao meni u naručje. Sad, jedan od one šestorice pomenuo je ninđe, pa je Hulio hteo da zna šta su to ninđe, a ja...

— A ti si pokušao da mu objasniš! — osmehnu se devojka, nimalo zbunjena usplamteлим plegdom Hulia Mansede. — Sva sreća što sam na vreme naišla, Hulio, jer ti je ovaj medved mogao ispričati nešto sa Divljeg zapada, umesto iz Japana...

— I meni se učinilo da će biti tako, čim je pomenuo plemena i poglavice. Mislím, nisam stručnjak za japansku istoriju, ali plemena i poglavice, to mi je zaista sumnjivo zvučalo — nasmeja se mladić.

— To nisu bila plemena, već podanici krupnih feudalaca iz među kojih je Japan u to vreme bio podeljen — počeo devojka, zavalivši se u fotelju i lju

pko prebacujući jednu nogu preko druge. — Feudalcí su imali svoje male armije odanih ljudi koje su im bile potrebne za obračun sa susedima. Kao i obično, malo ko od njih bio je zadovoljan svojim posedom, tako da su neprestano pokušavali da se prošire na račun nekog drugog. Taj deo zaista pomalo podseća na Divlji zapad, ali je otprilike to jedina sličnost...

— Da, ali mi smo govorili o nindama. Oni su bili oho što su na Divljem zapadu bili plaćeni revolveraši, je li tako?

— Ne. Ni blizu toga — odmahnu Sumiko glavom. — Tu ulogu plaćenika imali su ljudi iz kaste buši, poznati na Zapadu kao samuraji. Važno je da zapaziš da su svi oni bili iz plemićkih porodica, tako da su im ruke bile vezane strogim kodeksom ponašanja. Čuo si za bušido, Hulio?

— Kako da ne! Vojnička čast i sve ostalo...

— Da, iako je to vrlo gruba definicija. Rat se u to vreme vodio po veoma strogim pravilima koja su obuhvatala čak i pojedinačne dvoboje samuraja. Ratni pohod, recimo, morao se najaviti i dati svaka šansa protivniku da se odbrani. Onda, samuraju nije bilo dozvoljeno da protivnika ubije sa leđa, iz

zasede, da ga otruje ili da uho di njegove snage...

— Čudan način da se vodi rat — isceri se Tabasko. — U stvari, odličan način da se rat izgubi, koliko se meni čini!

— Da, to su i feudalci ubrzo uveedile i odmah našli odgovor. Ninđe su bile taj odgovor, Hulio...

— Plaćene ubice?

— Da, bili su i to — klimnu glavom — iako bi špijun ipak bio mnogo bolji izraz. Po što su ninđe poticale iz veoma niske kaste hinin, njima je bilo dopušteno doslovno sve: da se prerušavaju, prikraraju i uhode, da ubijaju otrovom, nožem, iz tame i bez upozorenja... Međutim, dogodilo se ono što se moralo dogoditi: ninđe su postale toliko opasne da su ugrožavale čak i sopstvene gospodare...

— Problem sa svim špijunima — sleže Hulio ramenima. — Njihovi poslodavci nikada nisu sigurni da li rade i za drugu stranu.

— Tako je. Ipak, ninđe su harale Japanom nekoliko stotina godina sve dok obračuni među feudalcima nisu bili okončani i uspostavljena čvrsta centralna vlast. U međuvremenu ninđe su postali pravi majstori svog poziva: obučeni u svim borilačkim veštinama, sposobni da upotrebe svako oružje ko-

je je čovek smislio, vešti u prikrivanju, šunjanju, uhođenju, u pripremanju otrova i napitaka koji su mogli da uspavaju čoveka ili ga navedu da ispriča sve što ninđa želi da zna. Eksploziv... oni su ga koristili u obračunima mnogo pre nego što se u Evropi shvatilo da postoji još ponešto osim crnog baruta, na primer.

— Pazi da te ne prevari — upozori Tabasko Pit. — Nije ti još rekla sve, Hulio!

— Jesam. Gotovo sve... škole za ninđe neprestano su bile otvorene za sva nova saznanja, ona iz Indije ili Kine, iz Evrope ili Afrike. Hipnoza, veštine indijskih jogija, nova otkrića u fizici i hemiji, u medicini... sve to su oni usvajali koristeći nova znanja da od svojih učenika isklešu borce sposobne da izađu na kraj sa svakim ko se usudi da im stane na put...

Hulio se naježi. Ono što je pre nešto više od jednog sata video i čuo u parku Goldn Gejt slagalo se sa pričom Sumiko, ali...

— To je sve? — reče promuklim glasom.

— Nije — Pit je zamišljeno obrtao konzervu piva u rukama. — Ni polovina, Hulio... ali za sada sasvim dovoljno!

— Trenutak — reče mladić.

— Vas dvoje želite da me ubite da ninde još uvek postoje, do đavola!

Nije mu promakao pogled koji su izmenili Pit i Sumiko.

— Ne, naprotiv — reče devojka tiho. — Želeli bismo da zaboraviš ono što si video u parku i ovo što sam ti maločas ispričala.

— Zašto? Da niko ne bi znao, da jedan ninda...

— Da. Za tvoje dobro, Hulio, jer...

Preplanulo lice mladića preblede. On oprezno vrati čašu na sto.

— On bi i mene ubio ako bih ga odao, zar ne?

— Da.

Po drugi put Hulio se trže, privučen glasom koji je dopro iz pravca vrata.

Tamo je sada stajao visok i vitak čovek u jednostavnoj odeći koja mu je, međutim, stajala kao salivena. Sa preplanulog lica oštih crta gledala su dva stroga tamnoplava oka.

— Da — ponovi pridošlica, približavajući se elastičnim ko rakom koji je podsećao na elegantne kretnje velikih mačaka. — Postojanje nindi je velika tajna koja se mora štititi po svaku cenu. Mi smo mu prijatelji, jedini koje ima u ovom gradu, ali sve troje znamo da bi nas nemilosrdno pobio ako

bi njegov identitet otkrili nekom ko to ne sme doznati...

Dubok, muževan glas bio je pun autoriteta, pokazujući čoveka koji zahteva poštovanje gde god se pojavi. I ne znajući zašto, Hulio ustade sa svog mesta.

— Sedi — reče pridošlica sa toplim osmehom koji mu iznenada umlaži stroge crte lica. — Ovde smo svi prijatelji, zar ne? Moje ime je Leslie Eldridž, ali me možeš zvati Les.

Čvrst stisak šake, koja je podsećala na čelik presvučen glatkom toplom kožom...

— Hulio Monseda — reče mladić. — A što se tiče tajne vašeg prijatelja... ja sam poslednji koji bi je izdao. Najzad, on mi je ove noći spasao život... a možda ne samo moj, jer su u pitanju životi hiljada ljudi!

— Da — Eldridž se spusti u fotelju koju mu je Pit bez reči ustupio. — Koliko znam, u pitanju je ostrvo Santa Kruz. Šta se tamo dešava, Hulio?

Neupadljiv, ali veoma brzi »bjuik« jurio je trakom autoputa koja je iz centra grada vodila do međunarodnog aerodroma u San Francisku. Za volanom je bio Tabasko Pit, Eld

ridž pored njega. Sumiko i Hulio Monseda sedeli su pozadi, zauzeti prelistavanjem čitave gomile novina koje su rano ujutru pokupili sa kioska.

— Ništa — gnevno reče mlađić, odbacujući još jedne novine na hrpu zgužvane hartije pod sedištem. — I ovoga puta su uspeli, prokleti bili!

— Ništa drugo nisam ni oče kivao! — mirno reče Eldridž. — Ako je sve onako kako si nam rekao, Hulio — a ja ti verujem — administracija na ostrvu dobro će se čuvati da ne privuče pažnju javnosti. Naravno, to neće trajati dugo, ali će za to vreme tragovi biti zametnuti i glavni svedoci uklonjeni.

— Užasno! Policija je pucala iz automatskog oružja.. bilo je na desetine mrtvih! Kako se to može sakriti?

— Jednostavno... mrtva tela će nestati sa ulica, njihovim porodicama niko neće reći da su ubijeni. Naprotiv, tvrdiće se da policija preduzima sve kako bi ušla u trag nestalim osobama. Argentinski recept, ako znaš o čemu govorim...

— Ali, hiljade ljudi znaju da je policija pucala! Svi učesnici u demonstracijama!

— Kome to mogu reći? Telefonske veze su u prekidu, svi koji napuštaju ostrvo pod strogom kontrolom. Kada o tome

počne da se priča van ostrva, vešt će biti demantovana, a policija će dobro paziti kome sme omogućiti kontakt sa stranim novinarima. Ne, Hulio, potrebna nam je pošiljka koja će stići ovim avionom... iako ni to još nije potpuno pouzdan dokaz!

— Nije pouzdan dokaz? Devojka koja me je pozvala pre nego što su telefonske veze prekinute kaže da je video — kamerom snimila kako policija puca na demonstrante! Kakav još dokaz treba, do đavola?

— Sve zavisi šta će se videti na toj kaseti, Hulio — umeša se Sumiko, dotakavši ga po ramenu kako bi ga malo smirila. — Policija koja puca na gomilu... to se može snimiti na stotinu mesta na ovoj planeti. Da li si siguran da će film zaista pokazati da se to dogodilo na Santa Kruz? I kada?

— O tome nisam razmišljao...

— Hulio postićeno obori glavu.

— Da, sada shvatam. Ali, Ines... ta devojka, ona nije amater... mora da je mislila o tome dok je snimala...

— Misliš? Iz tvog pričanja zaključujem da to nije prizor na koji su mlade devojke navikle. Reci mi nešto: dok ste razgovarali telefonom, kako joj je zvučao glas?

Eldridž je sa lakim smeškom na usnama posmatrao zbunjene

nost na Huliovom licu, a onda ga snažno potapša po ramenu.

— Razočarao sam te, a? Nije važno i ako taj snimak nije najuspeliji... poznajem novinare za koje će i on biti dovoljan da prevrnu nebo i zemlju da bi došli do stvarnih činjenica. A kad smo već kod toga: da li znaš ko planira izgradnju fabrike veštačkih đubriva na Santa Kruzuz?

— To ne... jedino što sam doznao jeste da je u pitanju kompanija iz Teksasa. Ines će pokušati da to otkrije, možda će poruka stići zajedno sa kasetom.

— Teksas, a? Hmm... sve ćešće mi pada na pamet da ima nečeg u onome što tvrdiš... ta mo neće proizvoditi hemijska đubriva, ili im to bar neće biti glavni posao.

— Da. Procurila je vest da u laboratoriji u blizini grada vrše opite sa životinjama i da ono čemu ih izlažu mnogo više liči na bojne otrove nego na đubriva...

— Ta Ines... izgleda da je spremna devojka — dobaci Pit preko ramena. — Kako izgleda?

Hulijeve oči sevnuse, ali on pokuša da izraz lica ublaži napregnutim smeškom.

— Ines je najlepša devojka na Antilima, Pite — reče. —

Odmah bi ti se dopala, znam, ali kod nje nemaš šanse...

— Misliš? — Pit se uobraženo naceri. — Momak, ti pojma nemaš o ženama!

— Može biti. Druge žene, sem nje, me ne interesuju... pošto će se udati za mene čim se budem vratio na ostrvo sa diplomom!

— Diploma ili ne — mumlao je Pit — ti budi srećan što neću ići na to tvoje ostrvo. Inače...

Vođen njegovom sigurnom rukom, »bjuik« skrete na ogromni parking, već zauzet sa nekoliko hiljada automobila. Trebalo im je gotovo petnaest minuta da nađu pogodno mesto, što naljuti nervoznog Hulija.

— Čoveče, prošao si već desetak praznih mesta! Ili možda želiš da se kolima ušetaš u samu zgradu?

— Šta znaš — sleže Pit ramenima — možda ćemo morati žurno da se uklonimo odavde... a onda ćeš proklinjati svih deset dodatnih jardi koje budeš pretrčavao dok ti olovo zviždi oko ušiju!

Hulio se trže.

— Misliš da će oni...?

— A misliš li ti da će tako lako odustati? Sinoć si imao sreće što je naš prijatelj bio u blizini... danas sreća može biti i na njihovoj strani, zar ne?

Stisnuvši vilice, mladić odmahnu glavom.

— Svejedno, ja moram sačekati taj avion! — reče odlučno. — Ines kasetu šalje po našem zajedničkom prijatelju i ja sam jedini koji je može uzeti od njega. Dogovorili smo se da je ne daje nikom drugom.

— Pametno — klimnu Leslie glavom. — Reci mi njegovo ime, Hulio.

Mladić je oklevao.

— Reci mi — ponovo Leslie čvrstim glasom. — Za svaki slučaj... do đavola, valjda nama veruješ!

— U redu. Fernando Tehero... visok, proćelav, tridesetih godina, uvek veoma elegantan. Ali...

— Znam — osmehnu mu se Sumiko. — Neće se ništa dogoditi i ti ćeš uzeti kasetu od njega, Hulio. Bolje je ipak da i mi znamo tog čoveka... u ovom poslu moraš računati i sa neugodnim iznenađenjima!

— Kada treba da sleti taj avion? — upita Pit zatvarajući vrata »bjuika« za sobom, pošto je konačno odabrao mesto koje mu se učinilo pogodnim.

— Za petnaestak minuta. »Kvantasov« let iz Belema preko San Huana, Majamija, Daliasa i Finiksa; to nam je najbolja veza sa San Franciskom.

— Santa Kruz nema aerodrom?

— Ne za ovakve avione, već samo taksi služba do San Huana, Portoriko. Zašto?

— Koliko ima taksi-aviona? Dva-tri? — upita Eldridž, neupadljivo se osvrćući oko sebe.

— Samo dva. Ah... sad shvataš šta misliš... svaki taj let biće strogo kontrolisan, naravno.

— Naravno. Pretpostavljam da se do Portorika može stići i svakim većim čamcem?

— Svakako, ako je vreme lepo. Do San Huana ima jedva osamdeset milja... ali...

— Nije teško blokirati ostrvo, zar ne?

— Nimalo. Pod izgovorom da su potrebni za borbu protiv krijumčara, policija je prošle godine nabavila šest brzih čamaca opremljenih radarom.

— Ljudi misle na sve — klimnu Pit glavom, cereći se kao da ga je ta vest jako obradovala. — Dečko moj, tvoje ostrvo je pokriveno zavesom... i ne gvozdеном, već zavesom od super — titana, kako se meni čini! Šta je bilo, Les?

Ta poslednja rečenica bila je izgovorena drukčijim, mnogo ozbiljnijim tonom, pošto je Pit primetio da njegov prijatelj ne prestano okreće glavu levo i desno.

— Ne znam. Otvori četvore oči, Pite. Sumiko, izostani desetak jardi iza nas...

Približavali su se ogromnoj aerodromskoj zgradi sa čije druge strane je dopirao neprekidni huk moćnih avionskih motora. Tu, gde su se nalazili, bili su izloženi pogledima sa terase jednog od aerodromskih restorana i upravo to je navelo Eldridža na opreznost. Njegove oči su brzirom munje preletale s jednog detalja na drugi, tražeći onaj koji je negde u njegovoj podsvesti izazivao nejasnu zabrinutost.

Sumiko je poslušno zaostala za njima, praveći se da nešto traži u svojoj torbici. Istovremeno, odmakla se do ivice prolaza, spremna da potraži zaklon među parkiranim vozilima na prvi znak opasnosti.

— Kako ti izgleda? — upita tiho Pit, nastojeći da se ponaša što prirodnije, iako se videlo kako mu se prsti ruku nervozno stežu u pesnice.

— Još ne znam. Budi oprezan.

— Šta se događa, do đavola? — u svom nestrpljenju, Hulio je tek tada primetio da se nje govori prijatelji neobično ponašaju.

— Još ne znam — ponovi Eldridž. — Nije trebalo da do-

đem sa ove strane, do đavola, već direktno do ulaza u zgradu...

— A ko ti garantuje da nas i tamo ne čekaju? — nasmeja se Pit. — Do đavola, zašto već jednom ne počnu... ovo iščekivanje mi već ide na živce!

— Požuri — kratko reče Leslie ubrzavajući korak. U ruci je nešto stezao, sitan metalni predmet čije su oštre ivice pokatkad kao ogledalo odbijale zrake jutarnjeg sunca.

Ono predosećanje opasnosti u njegovoj podsvesti postalo je sve akutnije. Uskoro... za koji trenutak.

— Sad, Pite! — uzviknu on oštro, pomerajući se istovremeno dugim korakom u svoju levu stranu.

Zahvatom koji je pokazivao da je prerano napustio karijeru igrača ragbija, Tabasko Pit odnese Hulija sa izloženog mesta i njih dvojica se otkotrljaše u zaklon jednog parkiranog kombija pre nego što je iznenađeni mladić i shvatio šta se događa.

Pitova intervencija, međutim, ni za delić sekunde nije bila preuranjena...

U asfalt staze sa tupim treskom zari se metak, sledeći pu tanju koja bi ga nepogrešivo

provela kroz Huliovu glavu, samo da je nastavio da korača putem kojim je do tada išao...

Svetlucavi predmet iz Eldridžove desne šake poleteo je na više u trenutku kada je metak možda bio na polovini svog puta. Njegov cilj bila je oštra tamna crta koja se časak ranije pojavila na ivici ravnog krova restorana.

Cev snajpera. Na ovom rastojanju čak i početnik ne bi mogao promašiti glavu čoveka posmatranu kroz durbin velike snage...

Sa metalnim zvukom šestokraka zvezda oštarih ivica pogodi sam vrh cevi u trenutku kada je počeo da skreće ulevo, tražeći ponovo svoj cilj. Drugi prigušeni pucanj stiže do Eldridžovih ušiju istovremeno sa zviždukom metka koji je proleteo visoko iznad njegove glave.

Proverivši jednim kratkim pogledom da je i Sumiko već nestala u najbližem zaklonu, on potrča...

Nekoliko gostiju restorana, iznenađeni pucnjem, pogledali su naniže, ali nijedan od njih nije bio atletičar ili atletski trener, tako da nikome nije pala u oči brzina kojom se on kretao, savlađujući prostor dugim,

elastičnim skokovima koji su, naizgled, postajali sve duži.

Stotinak jardi do ulaza u restoran prešao je za nešto manje od deset sekundi. Toliko isto vremena bilo je potrebno dvojici ljudi da sa svojih mesta u prizemlju restorana izađu na vrata u nameri da dovrše posao koji je njihov snajperista na krovu tako loše započeo.

Obojica su imali dobre refleksе i bili iskusni revolveraši, od one vrste koja svoje usluge naplaćuje ciframa sa tri nule. Čovek koji im se neshvatljivom brzinom približavao predstavljao je opasnost i oni su reagovali munjevito...

Dve crne cevi uperile su se u njega u trenutku kada je rastojanje do njih bilo nešto manje od deset jardi. Stav dvojice ljudi, brzina kojom su reagovali, njihova hladnokrvna lica, rekla su Eldridžu da ima posla sa profesionalcima koje nijednog trenutka ne sme potceniti.

Pognuvši se, on se obema nogama odbaci od glatkog asfalta i njegova telo polete kroz vazduh kao zavatlano koplje.

Čak i refleksi dvojice profesionalnih revolveraša bili su prespori da bi ga mogli slediti; imali su vremena samo za po jedan hitac pre nego što su ih dosegle Eldridžove ruke rašire

ne kao krila u visini njegovih moćnih ramena.

Oborio ih je i poneo sa sobom kao vihor, tako da su sva trojica po glatkom mermeru ulaza otklizali do staklenih vrata restorana. Jedna od glava s treskom se zarila u debelo staklo. Drugi revolveraš imao je sreću da se u padu izviije i tako opasnu prepreku dočeka leđima i ramenima.

Njegova sreća, naravno, nije trajala dugo, jer se nad izloženi potiljak nadnosila ivica Eldridžovog dlana koja je kao se kira pogodila dobro poznato mesto i glatko razdvojila kičmene pršljenove, donoseći trenutnu smrt.

Drugi je urlao, nastojeći da dosegne rukama lice unakaženo dugim krvavim posekotinama iz kojih su još virili komadići stakla. Uspravljaajući se, Leslie ga u prolazu dotače vrhom cipele iza uha. Uz suv prasak lobanja pršte, naglo prekidajući bolni urlik...

— Stani! — vikao je neko, čovek u uniformi aerodromskog obezbeđenja, ali je Eldridž proleteo pored njega kao pored je dnog od onih stubova koji su nosili sprat restorana. Čovek ostade na mestu, široko otvoreni usta, buljeći u praznu šaku u kojoj se samo trenutak ranije nalazio veliki pištolj...

Dva skoka, tri... četiri... sada je već bio na spratu, tražeći pogledom prolaz koji bi ga odveo do krova.

Nije ga bilo, bar ne u blizini. Prema tome...

Kao da ne primećuje uzbunu koju je izazvao među gostima, on skoči na sto postavljen pored same ograde terase. Imao je čak vremena i za jedan pogled naniže: Sumiko se nije videla, ali je zato Tabasko oprezno izvirivao iz svog zaklona, pridržavajući jednom rukom Hulija uz tle.

Tamo je, dakle, sve bilo u redu i on svu svoju pažnju može posvetiti snajperu na krovu...

Odbacivši se naviše i ukoso, on zalebde nad ponorom, ali su se njegovi čelični prsti već sklapali na oštroj betonskoj ivici. Istim zamahom izvukao je čitavo svoje telo na krov, nekih desetak stopa od mesta sa kojeg je još uvek štrčala cev puške.

Strelac je bio iznenađen, ali ne toliko da ne bi imao vreme na da reaguje. Gadno je opsovao i naglo okrenuo cev puške prema tom napadaču koji je iskrsnuo kao da je padobranom skočio na krov...

Savremena puška odlično je oružje, iako se u poslednje vreme na račun preciznosti povećava broj metaka koje oružje

može da ispali u određenom vr emenu. Izuzetak iz tog trenda predstavljaju snajperske puške, građene upravo da bi bile precizne i na velikim rastojanjima...

I one, međutim, kao i sve druge puške, imaju jednu neoprostivu manu koju retko ko uviđa...

Metak ispaljen iz cevi krenuće uvek pravcem koji je u trenutku opaljenja zauzimala ta cev. Čovek koji ima dovoljno hitrine da uoči taj pravac i ukloni se sa njega, glatko će ga izbeći, mnogo lakše nego oštricu noža podignutu rukom koja već u narednom deliću sekunde može izmeniti svoju nameru i zadatai udarac na sasvim drugom mestu od očekivanog...

Naravno, snajperisti nije bilo poklonjeno vreme da razmišlja o tom fatalnom nedostatku oružja za koje je mislio da je savršeno. Uklonivši se sa puta nje hica, Eldridž, stiže do njega pre nego što je dospeo da repetira pušku.

Horizontalni udarac desnom rukom po cevi puške imao je dvostruki cilj; skrenuo je još jednom u stranu, zadajući isto vremeo kundakom snažan udarac po desnom obrazu strelca. Ni vriska bola, međutim, nije trajao dugo. Istrгнуvši oružje iz njegovih ruku, Eldridž ga podiže, ubaci novi metak u

cev i gurnu njen vrh u širom otvorena usta.

Eksplוזija odjeku potmulo unutar šupljine lobanje i njen čitav zadnji deo odlete, prosipajući velike komade sive moždane mase po prljavom betonu krova. Od siline udara teškog metka na tako malom rastojanju telo pogođenog se zatrese, otklizavši nekoliko stopa po krvavoj, odvratnoj masi.

Okrenuvši se Pitu, Leslie daje znak rukom da je sve u redu, a zatim uskoro preko krova potrča prema zidu koji je označavao granicu sa drugim, višim krilom aerodromske zgrade. Otvor kojim je strelac svakako došao nalazio se na drugoj strani, ali od njega u ovom trenutku nije bilo nikakve koristi, jer se na stepenicama već čuo tutanj mnogobrojnih nogu ljudi iz aerodromskog obezbeđenja koji su hitali za njim.

Znao je da oni neće oklevati da pucaju mnogo pre nego što počnu da postavljaju bilo kakva pitanja. Strah od terorista, koji je zahvatio sve aerodrome i avionske kompanije, doveo je do toga da su putnici ponekad više stradali od nervoznih ruku ljudi iz obezbeđenja nego od pravih terorista ili pak ljudi pogrešno osumnjičenih da spremaju neki teroristički napad.

Iz tajne pregrade ispod njegovog širokog kožnog opasača on u trku izvuče predmet nalik na mačje kandže, izrađene od blistavog čelika i hitro ih navuče na prste ruku. Bilo je to strašno oružje u bliskoj borbi, sposobno da se kroz mišiće i rebra zarije čak do srca protivnika i doslovno ga zdrobi u grudnom košu, ali je sada moralo da posluži u drugu svrhu.

Ne usporavajući trk, Eldridž skoči naviše u dugom, elegantnom luku, dosegovši gotovo ivicu zida koji mu je preprečio prolaz. Koristeći energiju skoka, on zari kandže desne ruke u zid, stvarajući tako sebi oslonac koji će težinu njegovog tela izdržati dovoljno dugo da se levom rukom uhvati čitav jarc iznad tog mesta...

Ljudima koji su sa oružjem u rukama istrčali na krov činilo se kao da on trči uz vertikalni zid, kao muva, nestajući im iz vidnog polja pre nego što je bilo ko od njih dospao i da uzvikne. Zgledavši se sa nevericom, oni potrčase natrag, prema prolazu koji je kroz zgradu vodio u susedno krilo.

I ne čekajući da vidi idu li za njim, Leslie smače kandže sa prstiju i vrati ih u njihovo skrovište. Čelična vrata stepeništa koje je izlazilo na ovaj deo krova zgrade bila su zaključ

čana, ali ih je on otvorio gotovo u hodu, pogodivši veštim udarcem ivice dlana pravo mesto u visini brave.

Mnogo pre nego što su uzbuđeni ljudi stigli da podignu zabunu i u ovom krilu, on je mirno sišao niz stepenice, umešao se u gomilu putnika koja je hitala tamo i amo i nestao u toaletu.

Hitrim, ali preciznim i pouzdanim pokretima, on svuče svoju košulju i prevrte je na naličje, otkrivajući tkaninu potpuno druge boje i izgleda. Kada je ponovo obukao, imao je na sebi laki blejzer sportskog izgleda koji je dopunio kicoški nakrivljenom beretkom izvučenom iz jednog njegovog džepa.

Sa rukama u džepovima, tiho zviždući, on prođe pored jednog od ljudi iz obezbeđenja koji je oštro motrio unaokolo, sa rukom na futroli pištolja. Svud unakolo vrteli su se uznemireni ljudi, u uniformama i bez njih, ali su svi oni motrili na mladića crne kose u svetloj košulji kakvog u blizini više nije bilo.

Sa čašom konjaka u ruci, nemarno oslonjen na šank restorana, Leslie je motrio prema izlazu C, tamo gde će se za koji trenutak, kako je mazno najavio jedan ženski glas, po-

javiti putnici iz Belema, San Huana, Majamija, Dalasa i Feniksa.

Naizgled miran, ali veoma bled, Hulio Monseda je stajao pored jednog stuba, upola zaklonjen moćnim Pitovim plećima. Malo dalje, zadubljena u neki ženski časopis, sedela je Sumiko, privlačeći muške poglede svojim savršeno izvajanim nogama koje je kratka suknja skoro sasvim otkrivala.

Po svemu sudeći, na aerodromu su bila samo tri napadača, što se i slagalo sa metodom rada profesionalaca. »Tri čoveka«, rekoa je jednom i njegov učitelj, »još uvek mogu biti ekipa sposobna da efikasno obavi neki posao. Sve preko toga unosi u jednačinu njihovog ponašanja element nesigurnosti koji ne dopušta da se ono u dovoljnoj meri predvidi...«

Napolju, iza staklenog zida, trbušasti DC-10 dostojanstveno je zaokrenuo sa piste i počeo da se približava pristanišnoj zgradi. Sve je izgledalo savršeno mirno i normalno, kao stotinu i hiljadu puta do sada na ovom aerodromu...

Stisnuvši zube, Leslie pažljivo odloži čašu na šank.

Slika mira i sigurnosti bila je lažna. Negde u blizini preti-

la je opasnost... užasna opasnost...

Žurnim korakom, ali nastojeći da ne privuče pažnju ljudi iz obezbeđenja, on počeo kroz sve gušću gomilu da se probija prema izlazu C. Gledao je samo u Sumiko, uzdajući se u onu polutelepatsku vezu koju su njih dvoje za sve ove godine zajedničkog života razvili do te mere da su čak i sa izvesnog rastojanja mogli da osete raspoloženje jedno drugom.

Da!

Devojka naglo podiže pogled i u masi pronađe njegovo lice, upitno ga gledajući. On jedva primetno klimnu glavom.

Naizgled nemarno, ona odšetala do stuba kraj kojeg su stajali Tabasko i Hulio i izgovori nekoliko reči tihim glasom, produživši prema stepenicama koje su vodile naniže, prema glavnom ulazu u zgradu. Kao i obično, uklanjala se sa mesta na kojem bi moglo doći do gužve, svesna potrebe da Leslie svu svoju požnju koncentriše na još uvek nevidljive protivnike, ne brinući još i o njenoj sigurnosti.

On, međutim, još nije uspevao da otkrije sa koje strane će opasnost doći, iako je sada

bio na dva ili tri koraka od one dvojice.

— Šta je sad, ortak? — isce ri se Pit. Hulio je napregnuto gledao u avion.

— Videćemo. Još ne znam.

Avion se sada već nalazio go tovo paralelno sa njima, nezgra pno se okrećući bokom prema zgradi kako bi se do njega mo gli pružiti pokretni hodnici za putnike.

Jedan pokret, daleko na tra vnjaku pored piste privuče Le slijevu pažnju. Onaj džip ta mo... i čovek u njemu koji...

— Natrag, Pite! — uzviknu on oštro, povlačeći istovremeno obojicu iza stuba.

Od džipa prema avionu već se pružio sivi trag dima koji se približavao munjevitom br zinom...

Trag rakete lansirane iz je dnog od onih savremenih lakih uređaja koji možda nisu mno go efikasni protiv aviona u bri šućem letu, ali su zato svaka ko smrtonosni za letilicu koja miruje na zemlji!

Dve eksplozije usledile su je dna za drugom, tako brzo da su se gotovo spojile u jednu. Čitav stakleni zid okrenut prema pisti sruči se u unutrašnjost zgrade propuštajući talas plamena na stao trenutnim paljenjem kero zina zaostalog u rezervoarima ogromnog aviona.

Tela nesrećnika najbližih sta klenom zidu, već isprobadana dugim komadima stakla, gorela su kao buktinja dok se plame na reka razlivala po podu, sti žući sve nove i nove žrtve. Kri ci ljudi zahvaćenih plamenom slili su se u jedan jedini bolni hor sa glasovima putnika iz avi ona osuđenih na smrt...

Zaklonjeni širokim stubom, njih trojica preživeli su prvi udar eksplozije, ali ih je sada već ugrožavao plamen koji je zahvatio čitav ovaj deo zgrade.

— Za mnom! — uzviknu Le sli, preskačući visokim skokom telo neke debele žene koje se grčilo u plamenu. Još tri, još četiri duga skoka i on je na trenutak bio van domašaja va tre, kidajući sa nogu zapalje ne nogavice svojih pantalona.

Urlajući od straha, Hulio je stizao za njim, guran snažnom Pitovom rukom. Lesli ga doče ka džudo zahvatom i obori na tle, valjajući ga po njemu da bi uklonio plamen sa već zapo ljene odeće.

— Dole! — vikao je Lesli da bi ga čuli kroz buku koja je sada već zaglušivala, jer su izne nada proradile sve sirene koji ma je zgrada raspolagala.

Pokretne stepenice su stale, ukočene unakaženim ostacima jednog ljudskog tela koje se zaglavilo u njemu, ali to više

nije bila prepreka koja bi ih i na časak mogla zaustaviti.

Dole, u holu, veća polovina ljudi verovatno još nije ni zna la šta se događa, Bledih lica zurili su naviše, tamo odakle su dopirali užasni krici i stizao talas ljudi unakaženih i pocrnelih od plamena.

— Idemo — uzviknu Leslie, pokazujući prema izlazu na parking. — Sumiko je već tamo...

— Ne! — Hulio se naglo uko pa u mestu. Njegovo čadavo lice bilo je izobličeno, umesto ko se desnu polovinu glave zauzimala je opekotina krvavo crvene boje sa koje se već ljuštila koža.

— Ne budi lud! — zaurla Pit. — Ne možeš ništa učiniti za njega, čoveče!

Ali je Hulio, razdražen bolom od opekotina, bio već daleko van granice razumnih argumenata, koncentrisan na jednu jedanu fiks-ideju: stići do Tehera i spasiti dragocenu kasetu...

Ruku koju je Pit ispružio da ga zadrži odbio je u stranu snagom poludele zveri i kao zver ponovo krenuo naviše, dugim skokovima, rušeći pred sobom nesrećnike koji su mu se našli na putu.

Stisnuvši zube Leslie polete za njim, svestan da time i sebe izlaže strahovitoj opasnosti

i to ne samo od plamena koji je proždirao prednji deo aerodromske zgrade...

Tu negde moglo je biti još ljudi čiji je cilj smrt Hulia Monsede. Zbrka izazvana požarom davala im je priliku kakvu bi samo poželeti mogli.

A čim se Hulio izdvojio iz gomile postao je gotovo idealna meta...

Krajičkom oka Leslie opazi iznenadan pokret iza jednog od stubova u dubini hola i okrete se u mestu, kao mačka.

— Hulio! — zaurla. — Lezi!

Strelac iza stuba hladnokrvno je iskoračio, pridržao ruku sa oružjem svojom levom rukom i pažljivo nanišanio pre nego što je pritisnuo obarač...

Kratki teški nož izbačen iz Leslieve ruke pogodio ga je posred grudi i odbacio na stub samo trenutak pre nego što je Tabasko Pit, ričući od gneva, stigao do njega spreman da ga rastrgne golim rukama.

Gore, na stepenicama, Hulio Monseda zaustavio se kao da je naleteo na nevidljivi zid, a onda lagano pao na kolena, pa na lice, skliznuvši nekoliko stepenika naniže.

Leslie je već bio kraj njega, dodirujući prstima dva pravilna tamna otvora visoko na leđima iz kojih je već navirao potočić krvi.

Gotovo bez napora, on podiže na ruke mladićevo telo i pohita niz stepenice.

— Uzmi ga, Pite! — dobaci Tabasku koji je pohitao da mu pomogne. Želeo je da mu obe ruke budu slobodne u slučaju da se napad na neki način ponovi.

Ako je u gomili upaničenih ljudi još bilo plaćenih ubica, oni su svakako bili zadovoljni postignutim; niko se nije čak ni isprečio na njihovom putu dok su se probijali kroz gužvu do izlaza na kojem ih je već čekala Sumiko sa »bjuikom«.

— Je li živ? — upitala je tiho, pridržavajući otvorena zadnja vrata.

— Jeste — odvrati Lesli, dajući Pitu glavom znak da sedne napred. — Na žalost, neće dugo...

Pod Pitovom rukom »bjuik« poskoči, urlajući motorom i škripeći gumama. Žurilo mu se da se ukloni odavde pre nego što policija i vatrogasci blokiraju prilaze aerodromu i počnu da postavljaju neugodna pitanja.

Za to vreme Lesli je mrkog lica proučavao rane na mladićevom telu, ali je taj pregled samo potvrdio njegovu prvobitnu dijagnozu. Istina, uspeo je da zaustavi one potočiće krvi, ali su svi znaci ukazivali da je došlo do jakog unutrašnjeg

krvarenja koje se više nikakvim sredstvima nije moglo sprečiti.

Odmahujući glavom na nemo pitanje Sumiko, on osetljivim vrhovima prstiju počeo da dodiruje određena mesta na mladićevom telu, primenjujući postupak koji pod imenom aku presura tek u poslednjih nekoliko godina stiče pravo građanstva na Zapadu.

Trenutak kasnije Hulio otvori oči, ali je prošlo nekoliko sekundi pre nego što je shvatio gde se nalazi i čije se lice nadnosi nad njega.

— Les... — prošaputa jedva pomerajući blede usne. — Da li... da li...?

— Ne, Hulio. Niko ne može doći do tog aviona. Kaseta je zauvek izgubljena...

— A... ja?

Lesli ga je čvrsto gledao.

— Budi hrabar, Hulio... i misli na to da Santa Kruz još uvek nije izgubljen. Moraš mi samo reći kome na ostrvu mogu da se obratim za pomoć... i koga treba da se čuvam...

— Znači... znači... ja...

— Da. U najboljem slučaju imaš još nekoliko minuta...

Mladić na trenutak sklopi oči, ali je njihov pogled iznenađavajuće bistriji kada ih je ponovo otvorio.

— Osvetićeš me, Les?

— Svakako, dečko. I učiniti sve da spasem tvoj narod...

— Da. Glupo sam naleteo na onaj metak, zar ne? Slušaj... jedino biće kome još smem da se poverim u Santa Kruzu je Ines... Ines Karvaljo. Naći ćeš je u butiku »Delia« u samom centru grada... ona će ti pomoći...

— Ne napreži se, Hulio. »Delia« u centru, ne brini, naći će je.

— Reci joj... reci da ja... da sam je ja...

— Znam, Hulio — Lesli mu nežno dotače ruku. — Znam šta treba da kažem.

— Hvala, prijatelju — Hulio na trenutak sklopi oči. Kada ih je ponovo otvorio one su već lagano počinjale da se mu te i gase.

— Les... još si tu?

— Jesam, amigo. Biću uz tebe. Do kraja.

— Les... sada mi možeš reći...

— Šta, Hulio?

— Da li si ti... da li si... ništa?

Lesli podiže oči i susrete se sa pogledom Sumiko. Devojka jedva primetno klimnu glavom.

— Da, amigo — šapnu Lesli.

— Ja sam ništa... i krvavo ću kazniti one koji su te ubili i

koji hoće da unište tvoje ostrvo...

— Ovo je zaista raj — šapnu Sumiko naslanjajući se Lesliju na rame. — Ne mogu a da ne pomislim kako bi ovde bilo mnogo lepše da se Kolumbo nikada nije otisnuo na svoje putovanje u potrazi za Indijom...

— Da, bez ljudi bi zaista ovo bilo lepše — osmehnu se Lesli. Njih dvoje su kroz prozor malog taksi-aviona posmatrali izlazak sunca nad onom bisernom niskom ostrva koja se u blagom luku pružaju od Portorika na severu do obala Venecuele na jugu i nose naziv Mali Antili. — Pit nam nikada neće oprostiti što ga nismo povelili na ovo putovanje...

— Zaista nije mogao da pođe za nama?

— Nije, devojčice. Pit je de te iz grada, naviknut na obraćune sa otrovnim zmijama koje sreću samo na gradskom asfaltu. Ovde, u ovim krajevima njegovo neiskustvo samo bi mi smetalo...

Govorili su tiho, na japanskom, iako pilot na sedištu ispred njih nije obraćao pažnju na njihov razgovor, možda i sam zanet lepotom prizora s

kojim se možda nijedan kraj sveta ne može uporediti. Levo od njih, obasjana kosim zraccima jutarnjeg sunca pružala se površina mora glatka kao ogle dalo. Desno, kao zeleni smara gadi oivičeni niskama od bele pene, redala su se ostrva izme đđu kojih su ribarski i putnički brodovi ostavljali duge tragove blago namreškane vode.

Svega dva sata bilo im je po trebno da po sletanju u For — D — Fransu, na ostrvu Marti nik, pronađu taksi-avion čiji je vlasnik i pilot bio voljan da ih za pristojnu naknadu odbaci do ostrva Santa Kruz, nešto vi še od trista milja severozapa dno od Martinika.

— Zbog čega si onda poveo mene? — produži Sumiko sme šeći se.

— Zato što mi ni ti nikada ne bi oprostila što sam ovamo došao bez tebe, naravno...

— I ne bih. Šteta što zaista ne idemo na odmor, Les... pogledaj onu dugu peščanu plažu tamo... Koje je to ostrvo?

— Gvadelupa — odgovori ni nđa sa osmehom. Karta čitavog područja bila je urezana u nje govo savršeno pamćenje, zaje dno sa osnovnim i najvažnijim podacima o klimi, stanovništvu, privrednoj i političkoj situaciji na svim ostrvima Malih Anti la. Ovo poslednje oduzelo mu je i najviše vremena, s obzi

rom na činjenicu da se svako od stotinak ostrva nalazi pod uticajem jedne od četiri bivše kolonijalne sile: Sjedinjenih Država, Britanije, Francuske ili Holandije, sa mnoštvom ja čih ili slabijih pokreta za oslo bođenje ili stvaranje minijatu rnih ostrvskih državica.

O Santa Kruzu, cilju njiho vog putovanja, međutim, bilo je najmanje podataka, a i oni nisu govorili mnogo. Osamde set ili devedeset hiljada stano vnika koji se uglavnom bave ribarstvom i gajenjem tropsk og voća na velikim plantaža ma; jedno jedino veće naselje od tridesetak hiljada žitelja, tek začeci industrije kontrolisa ne od velikih američkih korpo racija koje neprestano traže je ftiniju radnu snagu i mesta na kojima propisi o zagađivanju sredine nisu tako oštri i preci zni kao u razvijenim zemlja ma Zapada.

O gradnji fabrike veštačkhi đubriva nigde nikakvih poda taka, pa čak ni u isećcima iz teksaških novina koje su Sumi ko i Pit pažljivo pregledali čitav dan posle tragedije na ae rodromu. Jedino što su uspe li da doznaju bilo je da »Hemte ks« iz grada Vako u Teksasu ima izvesne interese na Santa Kruzu i da je u poseti ostrvu nedavno bio jedan od potpred

sednika kompanije, izvesni gos-
podin Aron Soderstrem.

O demonstracijama i potoku
krvi koji je policija prolila ni-
gde ni slova. Da nije bilo ono-
ga što su doznali od Hulia, za
ista bi i sami pomislili da je
Santa Kruz jedno od dremljivih
karipskih ostrva na kojima uz
buđenja dolaze jedino sa nai-
laskom nekog od uragana.

— Još petnaestak minuta pa
stižemo — iznenada reče pi-
lot, ćutljivi melez sa Martini-
ka čiji je engleski jezik bio iz
nenadujuće dobar. Kao i njego-
va pilotska veština uostalom;
nindino čulo orijentacije već
odavno mu je reklo da avion
čvrsto leti kursom koji će ih
najkraćim putem dovesti do
aerodroma u blizini grada Sa-
nta Kruz.

— Vrlo dobro — osmehnu
se Lesli. — Kada je vreme le-
po, mnogo je prijatnije leteti
malim avionima, zar ne? Iz
onih ogromnih džambo-džetova
čovjek jedva i vidi predele nad
kojima leti.

— Da — kratko odvrati pilot
uključujući svoj radio-uređaj
da se javi Santa Kruzu.

Bezlični suvi glas iz zvučni-
ka, međutim, nije donosio do-
bre vesti.

— Žao mi je, ortak — govo-
rio je neko sa upadljivim juž-
njačkim naglaskom — danas i
sutra niko neće sleteti na ovu

pistu. Imali smo malu nezgo-
du, znaš, pa je sad potpuno ne
upotrebljiva...

— Pitajte šta se dogodilo?
— dobaci Lesli naginjući se na
pred. Pogled koji je dobacio de
vojci govorio je da mu stvar
izgleda veoma sumnjiva.

— Šta to znači neupotreblji-
va? — ponovi pilot. — Čoveče,
šta može da se dogodi na tra-
vnatoj pisti, pa da ovako mali
avion ne može da sleti?

— Uh, to je dugačka priča
— odvrati glas — a mi ovde...
ovaj... nemamo baš vremena
za objašnjavanje. Eto to ti je,
ortak... Najbolje da okreneš a-
vion i lepo se vratiš tamo oda-
kle si i došao...

Promumlavši nešto, pilot se
okrete Lesliju. Ovaj je napeto
razmišljao.

— Postoji li još neki aerod-
rom na Santa Kruzu,, ili bar
mesto gde bismo mogli slete-
ti? — upita.

— Nema drugog aerodroma.
A što se tiče mesta za sleta-
nje... možda i ima, ali ja ne
bih to rizikovao...

— Hmmm... čak ni pod uslo-
vom da ja nadoknadim svaku
eventualnu štetu koju bi avion
pretrpeo?

Pilot odmahnu glavom.

— Žao mi je, mister. Nije
samo to u pitanju...

— Nego?

Oklevanje je bilo primetno pre nego što je čovek nastavio da govori.

— Kažu da se na tom ostrvu događaju čudne stvari...

— Je li? Kakve?

— Ne znam ništa određeno... uostalom, to me se i ne tiče... Idemo li natrag, mister? Ili možda želite do nekog od susednih ostrva? Odatle se možete prebaciti i brodom.

— Najpre da čujem šta se to priča o Santa Kruzu! — glas ninde bio je čvrst.

— Zaista ne znam... znate već kako je kada se samo priča. Nikakvih činjenica, razume te... tek utisak da nešto nije u redu. Jedan naš kolega, recimo, nestao je usred dana, po savršeno mirnom vremenu. Takve stvari se jednostavno ne događaju...

— Možda mu je motor otkazao?

— Možda. Samo što mu je morao istovremeno otkazati i radio, a to je već malo verovatno, zar ne?

— Da — klimnu ninda glavom. — Leteo je sa ostrva ili prema njemu?

— Sa ostrva. Zašto?

— Samo pitam — osmehnu se ninda okrećući se devojci.

— Sumiko, da li si raspoložena za plivanje?

Ona mu uzvratila osmehom.

— Upravo sam razmišljala o tome — reče. — Dan je topao... mislim da će mi plivanje baš prijati!

Pilot ih zapanjeno pogleda.

— Ne mislite valjda..? Oprostite što to govorim, ali vi ste potpuno ludi!

— Zašto? — mirno odvrati ninda, privlačeći sebi torbu od grubog platna u obliku dugog cilindra, jedini prtljag koji je imao uz sebe. — Iskočićemo sa male visine u blizini obale, a oboje smo izvrsni plivači. Sem ako u moru nema ajkula?

— U tome i jeste stvar. Ima ih.

— Ne bojim se ajkula.

Pilot zavrte glavom, a onda rezignirano sleže ramenima.

— U redu, mister... vaša koža je u pitanju, uostalom... gde želite da vas izbacim iz aviona?

— Što bliže gradu, ali tako da nas niko ne opazi.. ako je to moguće izvesti...

Pilot pogleda u kartu položenu na sedište pored njega.

— Moguće je. Grad je u seve-rozapadnom uglu ostrva, na obali plitkog zaliva koji se završava rtom. Spustiću vas na drugoj strani tog rta. Odgovara?

— Savršeno — osmehnu se ninda. Mirnim pokretima on je već svlačio odeću sa sebe i pažljivo je slagao u svoju vreću.

Bez oklevanja i devojka svu će košulju i farmerke, ostajući samo u minijaturnim svilenim gaćicama. Pilot sa otvorenim divljenjem zviznu posmatrajući njeno savršeno građeno telo.

— Divni ste, gospođice — reče. — Zaista bi bilo šteta da neka ajkula dotakne tu vašu prelepu kožu...

Osmehujući se, ninda iz torbe izvuče nož širokog sečiva.

— Ovo je garancija da nam se ništa neće dogoditi — reče.

— Uostalom, nećemo morati mnogo da plivamo, najviše pola milje, nadam se.

— I manje — reče pilot. — Vidite, tamo obala naglo skreće na sever. Još desetak milja i ugledaćemo rt iza kojeg se nalazi grad. Ako letim paralelno sa obalom, nema nikakve opasnosti da se primaknem i na stotinak jardi...

Njih dvoje su pažljivo motrili cilj svog dugog leta. Obale Santa Kruza sa ove strane su se uzdizale iz mora, iako najviši vrh ostrva obraslog džunglom nije dosezao ni do visine od pet stotina stopa. Na ovoj, južnoj strani, džungla se spuštala do same obale, tako da su ponegde talasi gotovo zapljuskivali korenje ogromnog drveća. Nigde se nije videlo nikakvo naselje, niti bilo kakav trag ljudskog prisustva.

— Sada skrećemo na sever — upozori pilot. — Vidite, tamo ispred nas je rt. Ako pođete ukoso, kroz džunglu, nema više od pet milja do grada... ali vam ja to ne bih savetovao. Sigurnije je da idete duž obale, iako ćete izgubiti više vremena.

— Hvala — osmehnu se ninda, dodajući mu smotak novčanica. — Ovo je za put... a ostatak za jednu malu uslugu: ne bismo želeli da bilo ko dozna da smo stigli na ostrvo. Ne tražim suviše?

Pilot opipa debljinu svežnja i sleže ramenima.

— Gledam svoja posla — reče. — A za ovaj novac pristajem da ćutim i do suđenog dana, ako bude potrebno... Da li vam ovo mesto odgovara? Izgleda da je more dovoljno duboko, tako da možete mirno skakati.

— Odgovara — klimnu Lesli glavom, pritežući kaiševe torbe oko svojih ramena i proveravajući postoji li neko mesto kuda bi voda mogla prodreti kroz impregnirano platno. — Ja skačem prvi... dvadeset trideset stopa nad morem biće sasvim u redu.

Pilot još jednom sleže rame nima, obarajući nos aviona na niže i smanjujući brzinu sve dok točkovi gotovo nisu dota-

kli blago ustalasanu zelenu po vršinu.

Lesli otvori vrata i bez oklevanja skoči u dubinu, ispravljajući noge i dižući ruke nad glavu.

Tek što se voda sklopila nad njim, iskoči i Sumiko, ne pokazujući ni trunke straha. Pilot pogleda za njom, vrteći glavom. Skrenuo je avion u oštrom luku dalje od obale i još jednom nadleteo mesto gde su iskočili njegovi tajanstveni putnici.

Dve glave poigravale su na površini mora. Dve ruke uzdiгоše se da ga pozdrave.

Mahnuvši krilima, on naglo poveća brzinu, postepeno se uzdižući do visine od pet stotina stopa, sa kursom prema jugu. — Čudan par — reče naglas. — Čudan par...

*

* *

— Ovo je divno — reče Sumiko sa blistavim osmehom. — Najradije ne bih ni izlazila iz vode, Les!

— Ni ja... ali mi ovamo ipak nismo došli na letovanje... da i ne pominjem ajkule. Hajde, zaplivaj ispred mene...

Prevrćući se u vodi kao delfin, devojka snažno zapliva u pravcu drveća čije je korenje voda svakako zapluskivala u

vreme plime. Pažljivo se osvrnuvši oko sebe kako mu ne bi promaklo opasno crno peraje koje bi se moglo pojaviti na površini vode, ninda zapliva za njom.

Dno ispod njih lagano se uzdizalo i on je kroz prozračnu vodu video beli pesak sa retkim stenama obraslim morskom travom, ne niže od dvadesetak stopa pod njima. Još stotinak jardi plivanja i oni će biti na obali, u zaklonu drveća.

Njegova oštra čula upozorišeg na nekakav sumnjiv šum i on zaroni, računajući na osobinu vode da zvuk prenosi bolje od vazduha. Da, sada je već znao o čemu se radi...

U blizini se nalazio čamac sa snažnim motorom. A zvuk motora postajao je sve jači.

Zamahnuvši nekoliko putarukama, on pristiže Sumiko.

— Imamo društvo, devojčice.

— Zaista? Ko?

— Videćemo. Ali pretpostavljam da je neko video ili čuo avion i sada dolazi da proverišta se dogodilo.

— Šta da radimo?

Ninda je napeto razmišljao. Kao i obično, nije utrošio mnogo vremena da nađe najbolje rešenje.

— Plivaćemo, to je najbrži način da stignemo do grada — reče sa osmehom. — Oni, naravno, neće poverovati da smo

par bezazlenih turista koji je izašao na kupanje pred ručak i zato će nas povesti pred nekog od glavnih...

— Koga bismo ionako morali da potražimo — uzvрати Sumiko sa osmehom. — Šta sa tvojim oružjem i kostimom ninđe? Pertresće torbu, više je nego si gurno.

Lesli je pažljivim okom odme ravao rastojanja i uglove do karakterističnih tačaka na obali, precizno utvrđujući mesto gde se nalaze.

— Oružje i odeća ostaće ovde, na dnu mora — reče. — Uoči ovo mesto... može se dogoditi da ti pođeš po torbu u mesto mene. Srećom, voda nije previše duboka.

Uzdahnuvši vazduh punim plućima, on zaroni i lako nađe pogodno mesto u jednoj od pukotina stene pokrivene gustim rastinjem. Učvrstivši pažljivo torbu da je morske struje ne bi odvukle, on izroni, neprestano osluškujući zvuk snažnog motora.

U trenutku kada je ponovo izronio, čamac se pojavi iza pošumljenog rta, smanjujući brzinu. Oštro oko ninđe odmah opazi dvojicu ljudi koji su uz pomoć dvogleda pretraživali površinu mora i obalu. Obojica su ispod ruke držali puške, sa onom ležernošću ljudi koji su

navikli da koriste vatreno oružje.

Doplivavši do njega, Sumkio ga nežno poljubi.

— Ovo mi je možda poslednja prilika — reče — pre nego što ti momci stignu i počnu da postavljaju neugodna pitanja.

— Ne boj se. Neću dozvoliti da ti bilo šta učine, devojčice...

— Ne plašim se toga, već stvari koje bi nam mogli učiniti ljudi koji im zapovedaju, Les... I otrov može biti užasno oružje, znaš.

— Tačno. Zaboravljaš, međutim, da su ninđe pre tri stotine godina znale o otrovima ono što savremene laboratorije tek ovih dana otkrivaju.

Ona klimnu glavom, ali joj se na licu ogledala zabrinutost.

Jedan od osmatrača na čamcu svakako je opazio njihove glave na površini mora, jer motor ponovo zaurla i brodić se podiže na talasima hrleći u njihovom pravcu.

Lesli je mirno gledao gruba lica dvojice ljudi i cevi uperenih pušaka. Čamac načini uzan krug oko njih, a onda se zaustavi, ljuljajući se na talasima koje je sam stvorio.

— Ko ste vi?! — strogim glasilom upita jedan od ljudi iz čamca, crnomanjast, sa tankim brčićima i ogromnim zlatnim krstom koji ga je pod

raskopčanom košuljom lupao po grudima. — Kog đavola o-vde tražite?

Pitanje je bilo postavljeno na španskom, jeziku koje su o-boje dobro razumeli i govorili, ali je elementarno lukavstvo zahtevalo da to nipošto ne oda-ju.

— Molim? — upita zato Lesli na engleskom. — Govorite li možda engleski?

— Pitao sam ko ste i šta radite ovde! — ponovi čovek iz čamca prelazeći bez napora na engleski jezik.

— Izletnici... a šta radimo... do đavola, pa to se bar vidi... plivamo!

— Plivete, a? — isceri se čovek sa čamca okrećući se drugom naoružanom čoveku. — Čuo si ovo, hombre? Oni plivaju!

Taj drugi bio je džinovski crnac u čijim je rukama puška izgledala kao igračka. Na telu golom do pojasa blistale su krupne kapi znoja.

— Plivaju, pa šta? — sleže on moćnim ramenima. — Prokletstvo, Luis, šta si drugo očekivao da će ti reći?

Njegov engleski podsećao je takođe na jug Sjedinjenih Država i ninda ga pažljivo osmotri. Iako je onaj koga je nazvao Luisom odmah preuzeo glavnu reč, crnac je po svemu suđeci bio pravi vođa male patro-

le od tri čoveka u brzom čamcu. Onaj treći, na krmi, nije do sada progovorio ni reči, ali mu je pogled bio podozriv, a ruka blizu puške naslonjena na ogradu pored njega.

— Kako ste došli ovamo? — nastavi Luis ispitivanje. — Gde ste se smestili? U gradu vas nisam video, do đavola!

— Kako je ovo ispitivanje? — pobuni se Lesli, dajući svom licu gnevan izraz i nastojeći da i sam govori južnjačkim na glaskom. — Prokletstvo, kada su me poslali ovamo da radim niko nije pominjao da je plivanje u moru zabranjeno!

— Ti radiš za »Hemteks«? — upita crnac nabirući obrve.. — Kod koga?

— Neću da odgovaram ni na kakva pitanja dok mi samo glava viri iz vode... i dok je cev puške uperena u mene, prokletstvo!

— On laže, Henli! Do đavola, kako ti to nije jasno?

— Zaveži, Luis — dobaci crnac. — To ćemo bar lako proveriti... hajde vas dvoje, upadajte u čamac!

— Zbog čega? Šta ovo znači, ljudi? Koliko vidim, vi niste policija!

— Dosta priče, momak! — pretećim glasom odvrati crnac i puška u njegovim rukama se malo pomeri. — Nervozan sam... moglo bi se desiti da o-

va igračka u mojim rukama opali i slučajno te pogodi u trbuh... Nećeš se osećati nimalo prijatno dok budeš plivao da umakneš ajkulama sa crevima koja se vuku za tobom, prijatelju!

Praveći uplašeno lice, Leslie pohita da pomogne Sumiko da se uspenje u čamac.

— Hej, vidi ti to! — zadržano zviznu Luis. Cereći se, on spusti pušku kako bi tobože pomogao devojci, koristeći priliku da joj prljavim šakama dotakne grudi. — parče i po! — zaključio zadovoljno. — Gde si se ti do sada krila, mala, a?

— Reci svom ortaku da je ostavi na miru — umeša se Leslie, bez napora se uspevši preko ograde. — Inače...

— Ostavi je, Luis — dobaci crnac preko ramena. Njegov pogled bio je uperen u mišićavo telo ninđe, kao da je instinktivno osetio da bi taj nepoznati mogao biti opasan protivnik. — Sedite tamo — pokaza on glavom — i ni pokreta. Idemo natrag, Hoze!

Čovek na krmi bez reči pokrenu motor i on još jednom zaurla. Opisavši luk, čamac krenu na sever duž obale, neprestano povećavajući brzinu, tako da je svega desetak minuta kasnije zaobišao rt i skrenuo na istok, u široki zaliv na čijoj

obali se nalazio grad Santa Kruz.

Iako se morao praviti da je nezainteresovan, Leslie je ispod oka motrio grad, uočavajući svaki detalj koji bi mu mogao biti potreban radi orijentacije. Od obale, grad se uspinjao uz blagu padinu brda sa koga je džungla bila raskršćena ustupajući mesto ukrasnom drveću i šiblju između kojih su se videle ljupke vile od belog kamemena, svakako stanovi bogatijeg sloja ostrvljana.

Neveliko pristanište sa kame-nim molom pružalo je zaklon za stotinak većih i manjih čamaca i brodova od kojih najveći nije mogao imati više od stotinak tona nosivosti. I pored vrelog sunca, u lici je bilo veoma živo i do njih je preko vode dopirao zvuk motora dizalice koja je iz jednog broda iznosila na obalu velike drvene sanduke u obliku kocke.

— Kuda nas vodite? — upita Leslie, prekidajući tišinu. — Devojka ne može ovako gola na obalu, do đavola!

— Ništa joj neće biti — mirno odvrati crnac. — Ti reče da radiš za nas, a? Onda bi trebalo i da znaš kuda idemo...

Ninđinom oku nije moglo promaći ništa, tako da mu nije promakao ni pogled koji je i protiv Henlijeve volje odlu-

tao do ostrvceta koje se nalazilo istočno od grada, odvojeno od glavnog ostrva kanalom širokim jedva pola milje. Džungla na njemu nije bila raskršćena, ali su se kroz gusto rastinje na slučajne pravilne linije funkcionalnih građevina od betona i stakla, više nalik modernim fabričkim postrojenjima nego zgradama predviđenim za odmor i uživanje.

»Tamo je, dakle, njihovo skrovište«, mislio je ninda proučavajući položaj ostrvceta. »Odlično mesto koje nije teško održati izolovanim od stanovnika Santa Kruza...«

Zahvaljujući brzini čamca, nekoliko minuta kasnije našli su se na severnoj strani ostrvceta, tamo gde se između novih betonskih valobrana nalazilo minijaturno pristanište, zaklonjeno od pogleda iz grada. Sa ove strane nisu se videle nikakve zgrade, ali je uzana asfaltna staza ispod krošnji tropskog drveća vodila u dubinu ostrva. Na njenom početku bila su parkirana tri niska vozila neobičnog izgleda.

— Ispadajte! — zapovedi crnac čim je čamac pristao uz betonsko stepenište koje se spuštalo do površine vode. — Samo polako, i bez ikakvih trikova!

Slegnuvši ramenima, Leslie pomože devojci da izađe iz ča-

mca. Pošto ga je privezao, Hoze pođe u pravcu onih čudnih vozila i zauze mesto vozača u prvom od njih. Leslie ga je proučavao zainteresovanim pogledom.

— Vas dvoje sedite iza njega — produži crnac. — Luis i ja sledimo vas u drugim kolima i držimo na nišanu. Jasno?

— Sve ovo nije potrebno — sleže Leslie ramenima — ali, kad već imaš pušku u rukama...

Njih dvoje poslušno zauzeše mesta u niskom vozilu sa svega četiri sedišta i Hoze okrete jednu ručicu pred sobom. Uz tiho zujanje proradi snažni elektromotor i vozilo gotovo bešumno krete asfaltnom stazom.

— Zgodno rešenje — pokrete Sumiko usne bez glasa. — Električni automobil... nema buke koja bi se mogla čuti u gradu...

Ninda klimnu glavom, posvećujući svoju pažnju putu kojim su prolazili. Na svakih stotinak jardi nailazili su na raskršnicu od koje su se glatke asfaltna staze odvajale levo i desno u šumu, čineći tako mrežu kojom se svakako brzo moglo stići do bilo kojeg dela ostrvceta.

Pet minuta kasnije njihovo vozilo skrete ulevo, na jednu od tih staza, da bi se posle pređenih stotinak jardi zaustavilo

ispred zida od grubog betona, potpuno obraslog puzavicama. Na neki signal koji Leslie nije zapazio, čitav jedan deo zida, širok šest stopa, skliznu bez šuma u stranu, otvarajući prolaz u betonsku prostoriju osvetljenu suvom neonskom svetlošću.

Ovde je bilo mnogo hladnije nego napolju i Leslie zaštitnički obavi ruku oko ramena devojke koja je počela da drhti. Što se njega tiče, nije osećao hladnoću; jedna od prvih lekcija u tajnoj školi nindži u Japanu sastojala se upravo u pođučavanju tela da nadvlada ne ugodne spoljne stimulanse.

— Pričekaj — šapnu on Sumiko dok su izlazili iz vozila. — Uskoro će biti toplije.

Zaista, hodnik koji se nalazio iza teških čeličnih vrata i kojim su ih Luis i Henli povelili, ostavljajući Hozea za sobom, bio je znatno topliji od prve prostorije, zahvaljujući bešumnom radu odličnog klima uređaja. Ni njegovi zidovi nisu bili od golog betona, već presvučeni nekom plastičnom masom toplih boja.

Sem njih, hodnik je bio potpuno pust, iako su se na svakih dvadesetak stopa nalazila vrata označena brojevima.

— Ovde — zapovedi Henli iznenada. — Uđite tu!

Obgrlivši Sumiko, Leslie otvori vrata pred kojima ih je He

nli zaustavio. Obična, jednostavno uređena prostorija, sa praznim pisaćim stolom, nekoliko stolica, kutijom interfona na zidu iznad stola.

I velikim ogledalom na bočnom zidu.

Pomažući devojci da sedne, Leslie joj dade znak da obrati pažnju na ogledalo, s pravom pretpostavljajući da je to u stvari okno kroz koje se iz susedne prostorije može videti ona u kojoj su se našli.

Bez reči, Henli i Luis raspoređiše se sa obe strane vrata, držeći svoje puške neprestano u rukama. Nindži, međutim, ne promače pogled koji je Luis na trenutak bacio prema ogledalu, kao da proverava da li nje gove gazde kontrolišu kako se on ponaša pred zarobljenicima.

Prošlo je pet minuta u mrtvoj tišini, a onda Lesliejev oštri sluh uhvati šum koraka u hodniku.

Čovek koji trenutak kasnije uđe u prostoriju, ostavljajući otvorena vrata, imao je na sebi urednu belu tropsku odeću koju je ružio veliki pištolj u crnoj kožnoj futroli. Niskog rasta, plećat, motrio je ispod čupavih obrva pogledom koji posle izvesnog vremena stekne svako ko se bavi poslovima tuđe bezbednosti..

— U redu — dobaci on u prolazu do stola — možeš izaći, Luis.

Iako mu se po licu videlo da mu se to ne dopada, Luis izađe, pažljivo zatvarajući vrata za sobom. Pridošlica zauze mesto za pisaćim stolom, motreći onim svojim podozrivim pogledom Leslija i Sumiko.

Još pet minuta ćutanja. Lesli osmehom ohrabri devojkicu čije je lice postajalo sve zabrinutije.

Neko zakuca na vrata i čovek za stolom ga glasno pozva da uđe. Onaj koji je ušao imao je na sebi istu onakvu tropsku odeću i istu ružnu futrolu sa velikim pištoljem za pojasom. Bez reči je spustio list hartije na sto i odmah izašao iz prostorije.

Zamišljeno gladeći svoju riđu kovrdžavu kosu, čovek je proučavao gusto ispisan list hartije, očigledno otrgnut sa štampača nekog kompjutera.

— Gle, gle! — reče na kraju, odgurnuvši hartiju po glatkoj površini stola. — Čemu možemo da zahvalimo za vašu posetu, mister Eldridž?

*

* *

Ninda nije bio iznenađen, jer je nešto slično očekivao čim je ugledao list kompjuterske

hartije. Najzad, njegova aktivnost pod maskom tobožnjeg novinara, »slobodnog strelca«, privlačila je dosta pažnje, a ekipa koja je tako efikasno upravljala ovim očigledno krupnim poslom morala je voditi računa o ljudima koje bije glas da su radoznali.

Negde u memoriji njihovog kompjutera svakako se nalazila mala zbirka imena i fotografija ljudi za koje su pretpostavljali da bi u nekoj prilici mogli postati opasni. Na tom spisku ime Leslija Eldridža, stanovnika San Franciska, moralo je zauzimati visoko, ako ne i najviše mesto.

— O maloj nemamo podataka — nastavi zamišljeno riđokosi ali ćemo bez sumnje doznati šta i ona traži ovde... Hmm, ako ste raspoloženi, da počnemo odmah...

Osetljivi sluh ninde, napet do krajnjih granica, uhvati jedva primetan šum sa druge strane ogledala. Tamo, u susednoj prostoriji, nalazio se čovek koji je želeo da prati svaku reč, a da pri tom ostane nepoznat.

Možda čak i više njih. U svakom slučaju, biće to neko mnogo važniji od Luisa, Henlija ili riđokosog šefa obezbeđenja.

— Dakle?

Lesli sleže ramenima, odluči vši da neko vreme prihvati na metnuta pravila igre.

— U redu — reče — nismo uspeli da se neprimećeno uba cimo na ostrvo... vaši ljudi ve-oma su efikasni, nema šta!

— Od njih se to i očekuje... Zašto ste pokušali da se na taj način uvučete ovamo, mister Eldridž? Postoji i redovan postupak, zar ne? Da ste se ja vili našem odeljenju za publi-citet u Vaku, oni bi bez sum-nje aranžirali mnogo... hm, u-godniji način dolaska u našu laboratoriju. Uzgred, kako ste stigli do Santa Kruza? Bro-dom?

— Avionom — dobaci Henli sa svog mesta. — Čuo sam zvuk motora, ali je avion već bio nestao na horizontu kada smo stigli. Njih dvoje još nisu bili doplivali do obale, mister Fert.

— Da, vidim da su... hmm, obučeni za plivanje. Gde je va ša odeća, Eldridž?

— Sve naše stvari ostale su u avionu — osmehnu se Lesli. — Pilot očigledno nije bio za-dovoljan naknadom za koju smo se dogovorili. Trebalo je da sve to izbacim za nama u gu menom čamcu, ali se jednosta vno podigao i nestao čim smo nas dvoje iskočili. Vrlo neljubazno od njega, moram reći...

— Da, vrlo neljubazno. Srećom, Henli je stigao do vas pre ajkula. Predma, kad malo bolje razmislim... možda vam... hmmm, i nije učinio bogzna ka kvu uslugu!

Lesli skupi obrve.

— Da li to znači da sam ovde našao ljude koji bi mogli biti gori od ajkula?

— Nikad se ne zna — isceri se ridokosi Fert. — Nikad se ne zna, Eldridž... a sada, da ne gubimo vreme: ko te je uputio ovamo i zbog čega?

— Žao mi je... ustav dopušta novinaru da štiti izvore svojih informacija.

— Ustav? — začuđeno upita Fert. — Do đavola, Eldridž, ni smo deca... da čujem tvoju priču!

— Nema tu mnogo šta da se priča. Čuo sam za nemire na ostrvu i odlučio da proverim ima li istine u onome što se šuška. Iznajmio sam avion, ali nam nije bilo dozvoljeno da sletimo na aerodrom u gradu, pa sam odabrao malo neformalan način iskrcavanja na ostrvo. To je sve.

— Od koga si čuo za nemire, Eldridž?

— To neću reći.

Fert ga je proučavao, zamišljeno dobujući prstima po sto lu.

— To ne vodi nikud, Eldridž, da te upozorim...

— Čemu te neprestane pretnje, do đavola! I ko ste vi, ljudi? Ako sam prekršio neki propis, odgovaraću samo pred sudijom... i u prisustvu nekog advokata!

Fert pršte u iskren smeh. Mo treći ispod oka, Lesli zapazi da su se i Henlijeve debele usne razvukle.

— Naivan si, Eldridž — reče Fert zavalivši se u stolicu. — I prilično zabavan, moram reći. Na žalost, nemam mnogo vremena za tebe. Pređi na stvar!

— Ne, do đavola! Ovo što činite je protivzakonito!

— Tačno — klimnu Fert glavom. — Na ovom mestu, među tim, postoje naši... hmm, interni zakoni koji su prilično strogi prema svima koji ih ne poštuju. Da vidimo hoće li tvoja ljupka saradnica biti malo govorljivija... Devojko?

Sumiko bez reči odmahnu glavom, pokrivajući rukama go le grudi.

— Kao i obično — isceri se Fert — žene su slabija polovina svakog partnerstva... i mnogo ih je lakše naterati da govore. Henli!

Ne ispuštajući pušku iz ruku, Henli hitrim korakom priđe stolici na kojoj je sedela devojka. Uhvativši njen pogled, Lesli jedva primetno klimnu glavom.

— Ne! — vrisnu Sumiko, to bože se izmičući prema zidu, iako je pravi cilj njenog manerva bio da ostavi nindži što više prostora za dejstvo. — Ne mojte! Molim vas!

Držeći Leslija na oku, Fert izvuče pištolj i položi ga na sto.

— Samo napred, Henli — reče. — Ja pazim na našeg prijatelja!

Odloživši pušku uza zid, crnac raširi ruke da dohvati nazigled uplašenu devojku.

Bio je to samo trik, naravno, jer se pod ljupkom soljašnošću krio jedan od najopasnijih majstora borilačkih veština na Zapadnoj obali. U trenutku kada to niko nije očekivao, a Henli najmanje, njena bosa noga polete naviše, pogađajući crnca među noge sa strahovitom snagom i preciznošću.

Henli zaurla kao razjareni bik, instinktivno se previjajući u pasu i stežući rukama povređeno mesto. Odskočivši u stranu, Sumiko ščepa pušku za cev, spremna da ponovi udarac ako to bude potrebno.

I nindža je već bio u akciji, mnogo pre nego što su od iznenađenja raširene Fertove oči dospele da se okrenu prema njemu. Jednim skokom našao se na stolu, pogodivši stopalom noge iz poluokreta Fertovo lice. Snaga udarca bila je takva

da je on zajedno sa stolicom odleteo na zid o koji je tupo lupio potiljkom.

Sa druge noge ninda se već odbacivao preko čitave prostorije. Kao strelica odapeta iz luka, njegovo telo zapliva kroz vazduh.

Otvrdli dlanovi razneše staklo ogledala pred njim, otvarajući prolaz za telo ninde.

Još pre nego što je dotakao tle, ninda sklopi ruke oko vrata iznenađeong čoveka u prostoriji sa druge strane ogledala. Nošeni zamahom, obojica odleteše čak do suprotnog zida i čovek prigušeno jauknu kada ga njegova leđa pogodiše.

Uspravlajući se, ninda ga kao lutku podiže na noge, štiteći se njegovim telom.

Nije bilo potrebno za tim, jer u maloj prostoriji, snabdevenoj samo sa tri udobne kožne fotelje i interfonom na zidu, nije bilo više nikog.

Jedan pogled kroz razbijeno ogledalo pokaza nindi da Sumi ko drži situaciju u svojim rukama: Fert je ležao bez svesti iza stola, a Henli je glasno jaukao, još uvek držeći ruke među nogama. Cev puške bila je uperena u njegovo lice. Izraz na licu devojke jasno je govorio da neće oklevati da opali ako to bude potrebno.

Imao je, dakle, nekoliko trenutaka za onoga čiji je vrat

stezao, onižeg prosedog čoveka u lakoj odeći koja je odavala dobar ukus. Njegovo glatko obrijano lice sada je bilo izobličeno, sa iskolačenim očima i široko otvorenim ustima koja su se borila da uvuku vazduh u pluća.

— Da li još neko prati šta se zbiva kod Ferta? — prosikta ninda malo popuštajući stisak. — Govori!

— Ne... n-nee! — zadahta čovek, krkljajući. — Mislili smo da... da vas imamo...

— Ali ste se prevarili! — suvo reče ninda. — Postoji li još neki izlaz osim onog kojim smo došli?

— Ne...

— U redu! Pođi polako ispred mene i misli na to kako ti jednim pokretom mogu slomiti vrat ako pokušaš neku glupost! Jasno?

Gurajući još uvek zbunjenog čoveka pred sobom, Lesli pažljivo odškrinu vrata hodnika i izviri.

Hodnik je bio potpuno prazan, ali su se svakog trenutka jedna od vrata mogla otvoriti, propuštajući gomilu naoružanih ljudi ili samo jednog čoveka koji će imati dovoljno priustva duha da uzbuni ostale.

— Kreći! — zapovedi ninda držeći jednom rukom za vrat svog zarobljenika. — Dobro je... ovde stani!

Motreći na hodnik, ninda otvori vrata prostorije iz koje je maločas onako iznenadno izašao.

— Idemo, devojčice — reče.
— Ponesi tu pušku... može ti zatrebati...

Prolazeći pored Henlija, Sumiko zadade iznenadni udarac kundakom koji gorostasnog crnca posla bez svesti na pod. I ona je, isto tako dobro kao i Lesli, znala koliko je važno da se neprimećeni izvuku iz ovog betonskog lavirinta i dočepaju šume.

Luis je izbio iza jednih vrata tako hitro i iznenadno da je to svedočilo kako mu je neki šum svakako odao da nešto nije u redu. Puška mu je bila u rukama, njena cev uperena tačno Lesliju u trbuh.

— Dole, Sumiko! — uzviknu on, zaklanjajući se telom zarobljenika. Na rastojanju od svega desetak jardi Luis nije mogao promašiti i nije ni promašio: čitavo telo čoveka koga je ninda držao pred sobom zatreslo se od udara teških metaka i on slabašno vrisnu, klizeći na niže.

Sumiko je ispalila samo jedan jedini hitac, ali je on bio savršeno precizan. Odbačen od udarca metka na zid, Luis ukrsti očima kao da pokušava da vidi rupu koja se pojavila između njih, ali za to više nije

imao vremena. Trznuvši rukama, on skliznu niz zid i ostade tako, nepomičan, u sedećem položaju.

Jedan pogled bio je dovoljan nindi da shvati kako je i njegov zarobljenik mrtav.

— Idemo, mala! — reče. — Neko je morao čuti ovu pucnjavu, a to znači da će za koji trenutak...

Sirene koje su zaurale sa svih strana nisu mu dopustile da dovrši rečenicu. Uhvativši devojku za ruku, ninda potrča kroz hodnik.

Čelična vrata kroz koja su ušli bila su čvrsto zatvorena i nisu reagovala na pokrete kvače. Negde, u nekoj od susednih prostorija, svakako se nalazio uređaj koji je, na znak uzbune, aktivirao automatske brave na svim vratima.

Hitri prsti ninde predoše preko plastične mase koja je prekrivala zid pored vrata. Tu negde nalazila se električna brava i ako uspe da je pronađe pre nego što potera stigne, onda...

— Ovde! — pokaza on jedan deo zida izmičući se u stranu. — Tri metka, u pravilnom troglu... brzo!

Klimnuvši glavom, Sumiko ispali tri brza hica u plastični zid. Unutra nešto puče i iz pravilnih otvora počeo da izbija gust dim.

Lesli se baci na vrata još dok je odjek pucnjave lebdeo pod betonskim svodom. Ovoga puta kvaka je poslušno učinila ono za što je i bila predviđena, propuštajući ga u prostoriju sa zaustavljenim električnim vozi lima.

Bila je potpuno prazna, iako su automobili kojima su stizali još uvek bili na istim mestima. Ninda je na trenutak razmišljao, a onda odmahnu glavom na nemo pitanje devojke. Ma koliko bila brza, ta vozila mogla su se kretati samo asfaltnim stazama, pošto očigledno nisu bila građena za probijanje kroz gustu džunglu.

Ponovivši postupak sa uređajem na spoljnim vratima, ninda oprezno izviri napolje.

Gusta šuma pred njim bila je potpuno tiha i do ušiju mu dopre samo zujanje insekata i poneki prigušeni krik tropskih ptica. Po svemu sudeći, put je bio slobodan.

— Jedna mačeta sad bi nam bila potrebnija od puške — reče Sumiko. — Neće biti lako probijati se kroz džunglu u ovim našim kostimima pogodnim samo za uloge u pornografskim filmovima, Les...

— Znam... u svakom slučaju, ne smemo ostati dugo na ovom ostrvcetu. Suviše je malo... pre ili kasnije bi nas otkrili.

— Znači, opet ćemo plivati?

— Da. Nadam se da struja u onom kanalu nije suviše jaka.

— Les.. to je prvo što će i njima pasti na pamet. Taj kanal će biti dobro čuvan!

— Mislio sam i o tome, do đavola. Zato i žurimo ovoliko. Moramo stići do obale pre nego što tip koji ovde zapoveda uspe da organizuje pravu poteru!

Hitro, ali gotovo bez šuma, njih dvoje s mukom su se provlačili kroz sve gušći splet grana, osluškujući sirene koje su i dalje potmulo zavijale u zgradi iz koje su pobjegli. Ninda je motrio na prostor ispred njih, spreman da reaguje na svaki znak opasnosti.

A opasnosti je bilo u blizini, jer je tako govorilo ono neobično i neshvatljivo čulo kojim sve ninde raspolažu.

Haragei...

Zastao je tako naglo da je devojka naletela na njega.

— Šta se dogodilo? — upita ona šapatom.

Bez reči, ninda pokaza rukom pred sebe.

Put im je bio zatvoren visokom mrežom ispletenom od debele žice obojene zeleno kako bi bila što neupadljivija u džungli. Ta ograda pružila se u pravoj liniji, popreko na put kojim su se probijali.

— Možemo li se ispeti preko nje, Les?

— Možemo, ali... slušaj!

Sumiko oslušnu zaustavljajući dah.

Čulo se tiho pucketanje, koje je postajalo čas jače, čas slabije, u zavisnosti od toga koliko je listova i grana u svakom trenutku bilo u dodiru sa mrežom...

— Struja! — šapnu ona.

— Veoma visokog napona...

*
* *

— Zato oni i ne žure sa poterom — reče ninda, pažljivo osmatrajući sve oko sebe. — Čitavo ostrvce podeljeno je sigurno ovakvom žicom kroz koju se pušta struja na prvi znak uzbune, a svaki od tih sektora lako je pretražiti... slušaj!

Sumiko klimnu glavom. Do njihovih ušiju dopre šum snažnih motora iz pravca malog pristaništa.

— Da — reče. — Dovoljno da za sada motre na obale kako ne bismo mogli pobeći plivajući. Kada prikupe dovoljno ljudi, počće da pretražuju ovaj sektor, a onda...

— Izvrsno zamišljeno. Uzgred, i pravi dokaz da se na ovom mestu zaista događa nešto neobično-osmehnu se ninda. — Na prvi pogled, ovaj sistem

obezbeđenja čini se savršenim...

— Ti misliš da nije?

— Ne, nije. Staviše, njegove loše strane mogu se iskoristiti protiv njegovih tvoraca... i to prilično jednostavno.

— Kako?

— Razmisli malo... oni su uvereni da smo mi još uvek u ovom sektoru ostrvceta. Ako uspemo da pređemo u susedni, proći će mnogo vremena pre nego što oni to shvate, a to vreme može se iskoristiti na mnogo načina.

— Da, vrlo jednostavno — zavrte devojka glavom. — Pod jednim uslovom: da pronađemo način da pređemo ogradu visoku dvanaest stopa, pod naponom od koju hiljadu volti...

— Postoji takav način. Gledaj...

Još jednom pažljivo osmotrivši oko sebe, ninda hitro poče da izvlači iz spleta lišća dugu žilavu lijanu koja se spuštala niz stablo obližnjeg drveta.

— Ti Tarzan, ja Džejn — na smeja se Sumiko priskočivši da mu pomogne. — Zar je moguće da im ovako jednostavno rešenje nije palo na pamet?

— Moguće je, jer nisu računali da će se ovde pojaviti neko ko bi se toga setio i ko će biti u stanju da ovo izvede. Dobro je, ova lijana će biti do

voljno dugačka... pomози mi sada da je savijem... tako...

Vukući za sobom smotani kraj lijane, ninda se hitro i ve što uspe uz stablo drveta koje je daleko nadmašivalo visinu mreže ispred njega.

— Sakrij dobro pušku — dopre njegov glas odozgo — i dođi za mnom. Biće sve u redu...

Pazeći da ne ostavi nikakve tragove, devojka zavuče pušku pod žbun načičkan ogromnim tropskim cvetovima opojnog mirisa. Ne obraćajući pažnju na grančice koje su joj grebale nezaštićenu kožu, ona se uzvera do mesta gde se nalazio Lesli.

Baćena snažnom rukom, lijana se razmota kao zelena zmija i omča načinjena na njenom drugom kraju zateže se oko grane drveta udaljenog dvadesetak stopa, ali na drugoj strani opasne čelične mreže. Ninda zateže nekoliko puta da bi proverio čvrstinu grane, zadovoljno klimnu glavom i zateže drugi kraj lijane oko grane na kojoj je sedeo.

— Dobro — reče — ovo će držati... posmatraj kako ja prelazim, i nemoj polaziti pre nego što ti dam znak, važi?

Ona mu usnama dotače obraz.

— Znam.. čuvaj se, Les!

— Nema nikakve opasnosti — osmehnu se on, skliznuvši sa grane. Držeći se sa obe ruke čvrsto za zategnutu lijanu on hitro krete na drugu stranu.

Nad samom mrežom morao je malo saviti noge da njima ne bi slučajno dotakao smrtonosnu žicu, ali to za njegovo očvrstelo telo nije bio nikakav problem i on je trenutak kasnije čvrsto sedeo u krošnji drugog drveta, zatežući lijanu svojim snažnim rukama kako bi devojci olakšao prelazak.

— Šta sada? — upita ona tiho kada se nađe u njegovom zagrljaju.

— Sada? Sada moramo ukloniti naš majmunski most da ne bi nekom radoznalcu upao u oči.

— Najjednostavnije bi bilo preseći lijanu... ali kako?

— Rekao sam ti da se ova zamka može okrenuti protiv svojih tvoraca — osmehnu se ninda. — Pogledaj...

Oslobodivši kraj lijane, on dopusti da ona padne na žicu. Uz glasni prasak električnog pražnjenja, deo biljke koji je doticao mrežu počeo da se dimi. Nekoliko sekundi kasnije lijana, glatko presečena po sredini, pade uz stablo uz koje je mnogo godina i visila.

— To je to — reče ninda, po mažući devojci da se spusti na

tle. — Pitanje je samo.. kuda sada?

— Misliš da u ovom delu ostrva ima još zgrada?

— Mora imati, jer sam otprilike ovde video neke građevine dok smo dolazili. Zašto?

— Ti izgledaš vrlo privlačno u Adamovom kostimu, Les.. ali ovo granje nije nimalo prijatno. O obući ne smem ni da mi slim; tabani su mi puni kojekakvog trnja...

— Da, oprosti — on je pogledi po glatkoj crnoj kosi. — Ja sam toliko navikao da savlađujem bol da ponekad zaboravim kako drugi nisu obdareni tom veštinom. U redu, naći ćemo valjda nešto odeće i obuće, a onda pokušati da pređemo u sledeći sektor.

— Zašto to? Ovde nas neće tražiti!

— Možda i hoće ako brzo ot kriju da nismo u onom prvom sektoru. Čamci će za to vreme krstariti oko ostrva, što znači da ga ne možemo ni u kom slučaju napustiti pre nego što padne mrak... Hajdemo, zgrade su otprilike u ovom pravcu...

I dalje se trudeći da ne izazovu nikakav nepotrebnii šum, njih dvoje produžiše da se probijaju kroz džunglu naizgled nedernutu čovekovom rukom. To je, međutim, bio samo privid, jer desetak minuta kasnije izbiše na jednu od onih

uskih asfaltnih staza skrivenih nadnetim rastinjem.

— Ah, ovo je već mnogo prijatnije — uzdahnu devojka kada produžiše stazom. — Gle daj... za mnom ostaju krvavi tragovi...

— Zaista! — Lesli se osvrte, a onda je zaustavi u mestu. — Sačekaj.

Koristeći široko lišće, on pažljivo obrisa tragove krvi na glatkom asfaltu, a onda podiže devojku na svoje snažne ruke.

— Ne smemo ostaviti nikakve tragove — reče. — Možda postoji stalna patrola koja kruži ovim stazama..

Srećom, nije morao da hoda dugo pod teretom, jer je u blizini bila raskrsnica dve i dalje potpuno prazne staze. Pažljivo osluškujući, ninda produži levom stazom na čijem se kraju kroz rastinje već naslućivala tamnija masa neke građevine.

Ovde, međutim, nije bilo onih grubih betonskih zidova kao na zgradi u prvom sektoru. Niska prizemna građevina svetlih zidova bila je odvojena od džungle urednim travnjakom širokim desetak jardi, a ispod svakog prozora nalazila se drvena žardinijera puna cveća živih boja.

— Divno mesto — šapnu Su miko dok su iz zaklona posmatrali kuću. — Ovde verovatno

žive oni glavni... tako bar izgleda, a?

— Da, ovo je otprilike samo središte ostrva — klimnu ninda glavom. — Pitam se samo da li i ovde postoje neki alarmi uređaji koji će otkriti uljeze ili se oslanjaju na mrežu koja ih odvaja od drugih sektora...

— Verovatno je tako... pogledaj, tamo je neko na prozoru!

— Da.., neka žena. U belom mantilu. To mora da im je laboratorija. Hmm... tu bi vredelo upasti...

— Ti si lud! Usred bela dana?

— Noću je zgrada verovatno bolje zaštićena, nego danju, devojčice.

— Zaista? A koliko si mi puta rekao da je zapravo noć vreme za ninde?

— To je tačno — osmehnu se Lesli. — Da su moja oprema i kostim ovde, u redu. Ovako — ne.

— Hajde onda da se prebacimo na Santa Kruz čim padne mrak, a onda se ti vrati ovamo sa opremom. Biće ti lakše bez mene, znam.

— Ideja nije loša.. treba nam najmanje dvadeset minuta plivanja do obale i sigurno još dva sata za odlazak do mesta gde sam ostavio torbu. Pazi, noću je ne mogu odmah naći, pa računaj i tu jedan sat... Dva

sata za povratak... Ne, bojim se da nemam vremena za tvoj plan, Sumiko...

— Šta onda predlažeš? Da se povučemo u hladovinu i vođimo ljubav, a?

— I to je dobra ideja — on joj usnama blago dotače čelo. — Ako ne nađemo neki pametniji način da sačekamo noć to, ćemo i činiti...

— Dovoljno si lud za tako nešto — šapnu ona, privijajući se uz njegovo rame. — Ipak, ja bih radije nešto obukla, Les...

— Kad se smrači pokušaću da upadnem u zgradu. U redu?

Ona zausti nešto da kaže, ali je ninda utiša pokretom ruke.

Iza ugla zgrade pojaviše se dva čoveka, ali njihovo ponašanje nije odavalo da se nalaze u poteri za tajanstvenim uljezima. Naprotiv, sa rukama na leđima i debelim cigarama u ustima lagano su šetkali tračnjakom, zaneti razgovorom.

Ninda potisnu devojku malo dalje u zaklon drveća, dajući joj znak da bude tiha. Njegov sluh već je hvatao prve odlomke razgovora.

— ...Abramson je tvrd — govorio je jedan od one dvojice, visok i debeo, sa raskopčanom belom košuljom kroz koju se video maljavi trbuh. Njegovo lice, crveno i zadržglo, među-

tim, govorilo je da je pred nji-
ma opasan čovek, čovek navika-
kao na vlast i na trenutno izvr-
šavanje njegovih zapovesti.

— Abramson jeste tvrd —
potvrdi glavom drugi, nižeg ra-
sta, ali zato još deblji od svog
partnera. Ispod oboda slamnog
šešira lice mu je bilo blede, sa
velikim podočnjacima, ali se i
on kretao onom samouvereno-
šću čoveka koji čitavog života
izdaje naredjenja drugima. —
Mi, međutim, imamo u ruka-
ma onu njegovu priču iz Da-
lasa...

— Misliš da je to dovoljno?

— Dovoljno? Čoveče, kako
bi se ti osećao kada bi se su-
tra u svim novinama pojavila
slika na kojoj jašeš potpuno
 голу žensku koja nimalo ne po-
dseća na tvoju ženu? Ne bri-
ni, Abramson će odmah popu-
stiti i biti srećan što ne tra-
žimo da istrese i nešto iz svo-
jih džepova!

— Ipak, moglo bi biti pro-
blema. Obavešten sam da ne-
ki od njegovih saradnika nisu
preterano oduševljeni za ideju
da vlada uloži novac u labo-
ratoriju koja se nalazi van gra-
nica Država.

— Ko njih, do đavola pita?
Abramson je glavni u toj pro-
klesoj komisiji Senata... ako
on kaže »da«, oni moraju da
se poklone i da ćute. A Abra-

mson će reći »da« čim vidi na-
še argumente, ha-ha-ha!

— Nadam se — namrgode-
no reče prvi čovek, odbacuju-
ći tek upola popušenu cigaru
u travu. — Možda je ipak tre-
balo da ga dovedemo ovamo, a?

— A ne! Ovde se radi, a
Abramson je navikao na do-
kolicu i luksuz, čoveče! Biće
mnogo popustljiviji u hotels-
koj atmosferi, kad one polugo-
le devojčice počnu da se vrc-
kaju oko njega. Kažem ti, Me-
ntone, računaj da je tih sto
miliona već u našoj kasi, čo-
veče!

— Ne znam... ne znam...
Na kraju, traženo je sto pede-
set, zar ne?

— Da, ali zato da bismo do-
bili sto... a prihvatili bismo i
pedeset, toliko nam je dovolj-
no za naredni period. Posle to-
ga, kada sve bude gotovo, mo-
ći ćemo sami da diktiramo ce-
nu... sa mnogo više nula, Me-
ntone, sa mnogo više nula!

Debeli zastade, brišući znoj
sa zacrvenelog lica...

— Ova džungla me nervira
— reče prigušenim glasom. —
Neprestano imam osećaj da
me iz nje prati nečiji pogled...

— Gluposti! — onaj niži čo-
vek zadovoljno se cerio, odbi-
jajući dimove iz cigare. — El-
dridž ti je pokvario raspolože-
nje, a? To prokleso piskaralo
uskoro će biti zauvek ućutka-

no, njega se više ne moramo plašiti!

— Ipak, uspeo je da umakne Fertu, a ti si sam rekao da je Fert najbolji šef obezbeđenja u Državama, Lari!

— Sve će biti u redu — potapša Lari svog ortaka po ramenu, odbacujući cigaru. — Hajde, idemo na po jedno piće. Večeras ću u hotelu naći i tebi neku curnokosu da te malo razmrda, do đavola!

— Može... pod uslovom da se u tvom sefu ne nađe negativ sa mnom i ženskom... kao kod Abramsona, ha-ha-ha!

Veselo se smejući, dva čoveka nestadoše iza ugla, tapšući jedan drugog po ramenu. U svom zaklonu, Lesli i devojka se zgledaše.

— Nešto smo ipak doznali — osmehnu se on. — Imamo dva tipa koji su visoko u organizaciji, ako ne i na samom njenom vrhu, i imamo podatak da će se večeras u hotelu sresti sa senatorom Abramsonom. Govori li to i tebi nešto?

— Previše — uzdahnu devojka, masirajući bolne tabane. — Abramson je na čelu senatske komisije koja odobrava sredstva za tajne projekte Pentagona. Jadni Hulo bio je u pravu kada je rekao da se ovde spremaju novi bojni otrovi...

— Tu je još nešto... Abramson je samo pion u njihovim rukama, ili će to uskoro postati. Čula si: novac Pentagona potreban im je samo u ovoj fazi, a posle toga će oni diktirati uslove.

— Dvostruka, možda i trostruka igra — klimnu Sumiko glavom. — Kada istraživanje bude gotovo, formula će biti ponuđena svim zainteresovanim. To se može loše završiti, Lesli...

— Da. Naročito kada je »ono proketo piskaralo« još u igri — osmehnu se ninda. — Hajde, idemo dublje u džunglu, ovde smo ipak suviše izloženi...

*

* *

— Šta sada? — tiho šapnu Sumiko. Čak i u te dve kratke reči osećalo se ogromno razočarenje dok su sa obale ostrvceta, skriveni među drvećem, posmatrali motorni čamac koji je neumorno kružio kanalom, osvetljavajući površinu mora oko sebe snažnim reflektorom.

Sve do večeri skrivali su se u gustoj džungli, trpeći glad i bol od trnja i ujeda insekata i osluškujući zvuke koji bi im odali da se potera približava. Ako je, u međuvremenu, pretraga prvog sektora bila zavr-

šena, ljudi sa ostrva zbog nečeg nisu nastavili pretraživanje sledećih sektora, tako da su oni mirno sačekali prvi sumrak.

Put do Santa Kruza, međutim, bio im je efikasno presečen, jer nijedno od njih nije moglo plivati tako brzo da može izbeći čamcu koji je pravio pun krug po kanalu za nekih desetak minuta.

— Šta sada? — ponovi Leslie njeno pitanje. — Sada ćemo plivati, šta drugo?

— Ali oni...

— Oni će umreti.

Devojka nemo klimnu glavom, jer je odavno naučila da taj snažni čovek, tako nežan prema njoj, može biti nemilosrdan kada se radi o obračunu sa protivnicima.

Uostalom, podseti ona sebe, on je ninda...

A onaj koji pokušava da stane na put jednom nindi mora umreti... bez obzira što se nalazi u brzom motornom čamcu, naoružan najmodernijom puškom, što uz sebe ima još dva ili tri pratioca...

Bez obzira što će ih napasti samo jedan čovek, potpuno nag, što će taj čovek morati da prepliva nekoliko stotina jardi da bi došao do čamca...

— Idem li i ja s tobom? — upita tiho.

— Moraš.

— Da im privučem pažnju?

— Da. Zaroniću pre nego što te opaze i prići sa druge strane čamca. Kada me ugledaš, ponovo se spusti u vodu. Može doći do pucnjave, znaš...

— Tako malo poverenja imaš u sebe? — tiho se nasmeja ona.

— Nije to u pitanju... još uvek ne znam koliko će ih biti u čamcu, jer ako su tamo više od četiri čoveka, ne mogu ih srediti pre nego što bar jedan uspe da ispali koji hitac. Ako si spremna, kreni, ja ću plivati dvadesetak jardi iza tebe.

Voda je fosforescentno svetlucala oko njenog tela kada je skliznula u blage talase koji su zapljuskivali obalu. Gore, nad njima, krupne zvezde treperile su kao da se podsmevaju sitnim ljudskim zaverama, tajnama i kratkim, prolaznim ludostima...

Ninda nekoliko puta duboko udahnu ispunjavajući pluća i svoj krvotok kiseonikom koji će mu omogućiti da dugo pliva, roni ili se bori bez potrebe da diše, a onda i sam zapliva za devojkom.

Dugo je posmatrao kanal izmeću dva ostrva i znao da postoji blaga struja koja će ih zaneti na zapad, prema gradu. I ljudi u čamcu su to znali, držeći se uglavnom onog dela

kanala u koji je struja morala dovući svakoga ko pokuša da dopliva do Santa Kruza.

Ravnomerno zamahujući rukama, osluškivao je zvuk motora i pogledom pratio snop svetlosti koji je poigravao po glatkoj površini, svestan da ta svetlost donosi novu opasnost. Ona će privući ribe, a ove opet, sa svoje strane, opasne hitre i nemilosrdne ajkule Karipskog mora...

Dotakao je rukom na trenutak komad tvrdog zašiljenog drveta privezan komadima lijane za butinu. Bilo je to sa da njegovo jedino oružje...

Dvadesetak minuta kasnije snop svetlosti skliznu po površini do mesta na kjoem se videla glava Sumiko i on zaroni kako i sam ne bi bio otkriven. Ostao je u mestu, dopuštajući devojci da malo izmakne napred, a onda lagano izroni tako da mu samo oči budu nad vodom.

Motor čamca je sada urlao pod punim gasom i poskakivao je po talasima jureći prema devojci.

Za sada se sve odvijalo po nindinom planu i on hitro zapliva u širokom luku kako bi se našao sa druge strane čamca u trenutku kada on stigne do devojke, što će se dogoditi za dva, najviše tri minuta...

Sada je plivao pod samom površinom vode, prepuštajući samo svom sluhu praćenje onoga što se događa u blizini.

Da, čamac je usporavao, pedesetak jardi desno od mesta na kojem se on nalazio. To je bio trenutak koji je morao iskoristiti.

Njegovo snažno telo opruži se kao vreteno pod vodom, ruke su ga moćnim zamasima otiskivale unapred, a noge radile kao bešumni propeleri. Još trideset jardi... dvadeset... petnaest...

Ali...

Šta je to?

S bučnim krikom ispuštajući vazduh iz pluća, ninda izbi na površinu mora nad kojom je još treperio odjek dugog rafala iz automatskog oružja.

Nije moguće da su... prokleti bili!

Te zveri... pucali su u devojku ne dopustivši ni da priđe čamcu!

Sav bol koji je osetio, ninda užasnim naporom volje pretvori u ledeni gnev, a ovaj u energiju koja njegovo telo neshvatljivom brzinom ponese po samoj površini vode. Preleteo je tih poslednjih nekoliko jardi urlajući kao zver, svestan da će taj zvuk, od kojeg se krv ledila u žilama, upozoriti trojicu ljudi u čamcu.

Za sve njih, međutim, upozorenje je došlo prekasno; imali su samo toliko vremena da okrenu pogleda prema moru odakle se, na neki volšeban način, pojavilo telo nagog napadača...

Najbliži čovek, onaj koji je ukočeno sedeo za krmom umro je trenutno, pogođen zašiljenim vrhom drveta u usta tako snažno da mu je drugi kraj izbio na potiljak, iznoseći pred sobom i dobar deo mozga.

Drugi, sa puškom u ruci, pokušao je da podigne oružje pred sobom u neefikasnom pokušaju da se zaštiti. Nije ni mogao znati da se pred njim nalazi najužasnija zver na ovoj planeti: ninda koji je lud od besa i bola!

Dve šake mahnitom snagom se zariše u njegov trbuh, kidajući kožu, mišiće, utrobu. Urlajući, čovek se presavi u pojasu, dok mu je prst nesvesno stezao obarač puške, zaspajući vrelim olovom mirnu površinu mora daleko od čamca.

Treći je pokušao da umakne i njegovi mišići napeše se na skok koji bi ga preko ograde preneo u talase mora, čak i usred noći daleko manje strasne od tog manijaka iskolačenih očiju koji je iznenada izronio iz talasa sejući smrt oko sebe.

Udarac ga je stigao pre nego što su mu se noge odvojile od poda, udarac nogom po cevnicama koji ga je ukočio u mestu. Ninda je već bio pored njega i šcepao ga obema rukama oko vrata. Udarao je njegovom lobanjom o ivicu kabine sve dok mu se glava nije pretvorila u bezobličnu masu iz koje je curila krv pomešana sa mozgom.

Ninda ispusti iz pluća sve dotle zadržavan vazduh. Borba je bila gotova. Nije bilo više nikoga na kome bi mogao iskaliti svoj gnev...

Ne!

Bilo je!

Njegove oči, nalik staklastim očima ludaka, okretoše se prema ostrvcetu, tamo gde se kroz tamu ponegde probijala svetlost.

Prave ubice Sumiko još uvek su tamo. On mora poći natrag... ubijati... ubijati i ubijati sve dok ne oстане jedino živo biće na tom komadu zemlje prekrivenom džunglom i ruševinama zgrada koje su ubice podigle!

Tiho režeći kroz stisnute zube on zatetura prema krmu da bi pokrenuo motor.

— Les...

Ko je to? Da li se to njegov uzbuđeni mozak igra sa njima? Da li halucinira?

— Les!

On pade na kolena kraj ivice čamca. Tamo, u vodi, nekoliko stopa od njegovih ispruženih ruku nad vodom se videla glava sa dugom crnom kosom i dobro poznatim osmehom na licu...

— Sumiko! — kriknu on. — Ti nisi...

— Nisam, ludače! Zar ti ličim na duha?

— Ali, čuo sam pucnje. Oni...

— Oni su mi učinili uslugu, Les. Jedna ajkula počela je da se vrti oko mene, pa su je oterali pucnjavom. Onda sam videla kako si kao manijak izleteo iz vode i otplivala malo dalje od čamca.

On čvrsto sklopi šake oko njenih nežnih zglavaka izvlačeći je bez napora iz vode. Privio je tako čvrsto uz sebe da je zastenjalo.

— Les... nemoj, boli me!

— Oprosti, mala. Mislim da sam na trenutak bio potpuno lud...

— Les... zar me toliko voliš?

— Toliko... i još mnogo više!

— Onda pokreni taj motor i da krenemo odavde. Pogledaj tamo!

Iza tamne senke koju je sada ostrvce činilo na površini mora dopre zvuk motora i po površinom zaigra snop reflektora. Drugi čamac svakako je

dolazio da ispita šta se to dogodilo sa prvim i ko je pucao u mirnoj, zvezdanoj noći.

Klimnuvši glavom, Lesli se de za krmu. Trenutak kasnije, poskakujući po tamnoj površini vode, čamac jurnu prema obali ostrva Santa Kruz. Najkraćim putem, tako da bi izbegao nisku svetlost koja je predstavljala grad.

Sumiko je ćutala pored nje, a oči su joj bile prikovane na užasno izobličeno lice čoveka pred njenim nogama. Ležao je poleduške na podu, raširenih ruku, i od njihovanja čamca činilo se da mu se usne pokreću u pokušaju da ispljuke iz unakaženih usta onaj strašni predmet koji mu je doneo smrt...

Devojka se strese čitavim telom i otrže pogled sa tog krvavog prizora.

Jedna topla ruka pogladi je po kosi.

Ona obori oči u kojima zasvetleše suze.

— Šta ti je, mala — upita on tiho.

— Sada sam shvatila ono što si mi rekao... onda, prvih dana pošto smo se upoznali...

— Nešto važno sam ti tada rekao? Ne sećam se...

— Da, nešto veoma važno... rekao si...

— Ah, sada se sećam... ostavi to, devojčice. To više nije važno!

— Naprotiv... sada je važnije nego ikada, jer sada i ja znam zbog čega ninda ne sme nikoga da voli!

*
* *

— Ovo je dobro mesto — šapnu ninda. — Pogledaj, tamo u more utiče rečica uz koju ćemo još malo moći čamcem...

Oboje su govorili tiho, jer je i džungla oko uskog zaliva u koji su se zavukli sa ugašenim motorom čamca takođe bila užasno, zloslutno tiha. Pomazući se dugom motkom otrgnutom sa drveta nagnutog nad vodu, Lesli otisnu čamac uz korito rečice čiju je vodu plima sada vraćala prema njenom izvoru u dubini ostrva.

— Zašto ne izađemo? — šapnu devojka. — Odmakli smo dovoljno daleko...

— Još je rano. Oni će ujutru lako naći čamac ako ga ostavimo u blizini obale. Sem toga, psi bi odmah otkrili naš trag u travi. Ne, moramo još uz rečicu, Sumiko...

Napredovali su, međutim, sve sporije kako je vreme odmicalo, jer se korito reke sužavalo, a tok postajao sve br-

ži. Smetale su im i grane nagnete nisko nad vodu, tako da ih je Sumiko neprestano morala uklanjati, klečeći na krovu kabine.

Konačno, dno čamca zastruga na stenama i nikakav novi napor ninde ne uspe da ga pomeri ni za jedan palac napred.

— Stigli smo — reče on sa osmehom. — Nije loše... prešli smo gotovo dve milje u dubinu ostrva. Mislim da nas tako daleko neće tražiti...

— Hoćeš li sada po svoje oružje?

— Ne još. Idemo najpre do grada, da potražimo odeću za tebe i mene. A onda — u najbolji hotel u Santa Kruzu!

— Moraš voditi računa kakvu ćeš odeću naći — osmehnu se devojka u tami — inače nas neće ni primiti u taj hotel, znaš. Nemamo kad sebe ni prebijene pare!

— U torbi ima dovoljno novca, uz nekoliko kreditnih kartica. Ti ćeš lako moći da se smestiš u hotel kada to budeš želela, ali za sada imam u vidu drugo skrovište.

— Ines Karvaljo?

— Tako je. Ona je jedina kojoj za sada smemo verovati na ovom ostrvu. Dođi, vreme je da krenemo dalje, devojčice, ali pre toga...

Čučnuvši pored onoga koga je prvog ubio, ninda sa njego-

vih nogu smače duboke bele patike, umazane krvlju njihovog vlasnika.

— Mislim da će ti ove najbolje odgovarati — reče — do bacivši ih devojci. — Želiš li možda i njegovu košulju?

— Ne — strese se Sumiko, skrećući pogled sa velike tamne mrlje na tom delu odeće. — Nije mi hladno, Les...

— U redu — sležući ramenima, on sa mrtvog tela svuče pantalone koje su mu dobro pristajale i priđe svojoj sledećoj žrtvi. Espadrile sa njegovih nogu malo su ga stezale, ali i to je bilo mnogo podnošljivije od probijanja kroz džunglu golim tabanima.

Dugi nož koji je našao u kabini čamca i jedan pištolj za Sumiko bilo je sve što su poneli. Glad i žeđ utolili su već pre toga, zahvaljujući zalihama namirnica koje su takođe našli u kabini.

— Čekaj — iznenada reče devojka — imam jednu ideju...

Vratila se iz kabine trenutak kasnije, noseći u rukama komad tkanine sa krupnim cvetovima koji je sve do maločas bio jedna od zavesa na prozorima.

— Daj mi taj nož — reče smešeći se. — Hoću sebi da napravim haljinu.

Načinivši vrhom noža otvor u sredini zaves, ona je navuče preko glave, kao neku vrstu ponča, pritežući krajeve ko madom kanapa oko pojasa.

— Kako ti izgledam?

— Divno. Na žalost, ne verujem da će te u toj garderobi pustiti u hotel... Možemo li sada da krenemo?

— Gospodine, kada sam se zaljubila u vas, rekla sam da ću do kraja života biti vaša robinja! Zapovedajte, ja sam spremna!

Poljubili su se, a zatim zagazili u neprijatno hladnu vodu potoka. Srećom, brzo su izbili na obalu i počeli naporno probijanje kroz rastinje koje im se činilo sve gušćim.

Bila je to, međutim, samo varka, pošto su petnaestak minuta kasnije izbili na dobro utabanu stazu posutu brojnim tragovima automobilskih guma i konjskih kopita. Orijentišući se po zvezdama, ninda zaključila da ona vodi u pravcu grada, verovatno do neke od plantaža na obroncima brda koje se nagnosilo nad njih.

Sada su napredovali mnogo brže i sa manje napora, ali je po nekim, samo njemu vidljivim znacima, ninda ubrzo zaključio da devojku izdaje snaga. I pored sve njene hrabrosti, dan koji je ostao iza njih

suviše je naćeo njeno krhko telo.

Ispitujući pogledom predeo pred sobom kroz sve reće rastinje, ninda iznenada zastade.

— Šta je bilo? — šapnu Sumiko.

— Tamo je neko naselje. Pogledaj.

Zgrade udaljene pola milje bile su u tami, ali se jasno videlo da pred sobom imaju imanje okruženo obraćenom zemljom. Tuda je vijugala staza, ona ista koja ih je i dovela ovamo. Oko najviše, jednospratne graćevine, videla se neuredna hrpa drugih, manjih zgrada očigledno graćenih onako kako su potrebe imanja to zahtevala.

— Veliko imanje — reće tiho devojka. — Trebaće mnogo vremena da ga zaobićemo..

Iako se borila protiv toga, u njenom šapatu oseti se umor. Lesli je privuće sebi i potapša po lećima.

— Nećemo ga zaobići, mala. Idemo pravo tamo da potražimo neko prevozno sredstvo.

— Može biti opasno, Les!

— Može... ali po njih, ne po mene. Hoćeš li da me saćekaš ovde?

Ona uzdrhta i pogled joj skrete prema tamnoj masi džungle iza njih.

— Ne... idem s tobom.

Držeći se senki drveća, njih dvoje hitro su pretrćavali od jednog zaklona do drugog. Zgrade pred njima i dalje su bile potpuno tihe, ali je ninda sve češće osećao da se duboko u njegovoj podsvesti budi haragei, ćulo koje je primalo signale iz okoline nedostupne drugim ljudskim ćulima...

Haragei je uvek najavljiivao opasnost. Ove zgrade nisu bile tako miroljubive kao što su izgledale...

— Ostani ovde — reće ninda iznenada, kada su se zastavili u senci visoke ograde od dasaka koja je odvajala stazu od polja zasaćenog stabljikama kafe.

— Zašto? Misliš da...

— U blizini ima ljudi koji ne spavaju. A ljudi koju su u mraku potpuno budni obićno imaju loše namere, Sumiko.

— Haragei?

— Haragei — potvrdi ninda glavom. — Sigurnije je da dalje poćem sam.

— A šta ako...? — devojka ne završi rećenicu.

— Ako mi se nešto dogodi? Ništa mi se neće dogoditi. U krajnjem slućaju, i sama možeš dospeti do grada i naći Ines Karvaljo. U redu?

Ne ćekajući odgovor, on bešumno skliznu kroz senke porred ograde, da bi se malo dalje, koristeći zaklon jednog dr

veta, prebacio na njenu drugu stranu.

Pet-šest minuta docnije bio je u podnožju drvenog zida zgradice čije je začelje bilo okrenuto polju sa kafom. Naslonivši uho na zid, on pažljivo oslušnu.

Bila je prazna, jer bi njegov osetljivi sluh uhvatio čak i šum tihog disanja čoveka skrivenog u onom što je po svemu sudeći bila obična šupa za alat.

Zarivši vrh noža među daske, ninda ih bez šuma razdvoji. Dva minuta kasnije stvorio je prolaz dovoljno širok da može provući svoje vitko telo.

Kao što je i pretpostavljao, bila je to šupa u koju je neko bez reda nagomilao delove alata, pune i prazne vreće i sve ono što se veoma brzo nakupi na sličnim imanjima, a veoma se retko koristi.

Trebalo je vremena da se bez šuma probije kroz sav taj krš, ali je konačno bio na drugoj strani, tamo gde se kroz otvor među rasklimanim daskama videlo unutrašnje dvorište i fasada glavne zgrade imanja.

Nije bilo teško uočiti stražare raspoređeno unaokolo, jer nijedan od njih nije bio posebno oprezan, sve do onoga momka koji je, šetkajući po zamračenoj verandi, mirno od-

bijao dimove iz cigarete, ne mareći za to što se njen zažareni vrh vidi sa rastojanja od čitavih sto jardi.

Tri čoveka na tri strane sveta, što je značilo da se negde u blizini nalazi još jedan, i to na mestu koje se relativno lako moglo predvideti...

»Stražar koji šeta unaokolo sa puškom o ramenu, čak i stražar sa puškom u ruci«, govorio je nekada davno njegov sensei Tanaka, »predstavlja je dno od najranjivijih bića koje se može zamisliti. Prvo i prvo, postavljaju ga tamo gde svako može videti iz daleka, obično suviše udaljenog od ostalih stražara da bi mu mogli pomoći u slučaju napada. Drugo, jedan odlučan i spretan čovek uvek mu se može neopaženo prišunjati i bez šuma svršiti sa njim, da ne govorimo o tome da samo prisustvo stražara odaje protivniku da je u blizini nešto što vredi čuvati...«

»Četiri čoveka na straži«, razmišljao je ninda, »znači grupu od najmanje trideset ljudi smeštenih u ovoj kući, verovatno i dva puta više... Oni, međutim, neće biti posebno oprezni, naivno uvereni da im pored stražara ne pretila nikakva opasnost...«

Vrativši se kroz šupu putem kojim je došao, on se tiho iz-

vuče napolje i duž one iste ograde izbi na mesto gde je trebalo da se nalazi četvrti stražar, onaj koga nije mogao odmah videti.

Da, i on je bio tu. Sa druge strane ograde čuo se šum njegovih lenjih koraka, šuštanje odeće i tiho zviždanje kojim je nastojao da prekrati vreme.

Šuštanje odeće. Lesli je svu pažnju koncentrisao na taj šum.

Čovek sa druge strane ograde nije bio vojnik, nije na sebi imao čak ni onu belu tropsku odeću koja je, izgleda, predstavljala uniformu ljudi iz obezbeđenja na ostrvcetu.

Šta to znači? Da li su u igri plaćeni revolveraši, čuvani upravo za neku ovakvu priliku?

Postojao je samo jedan način da se to dozna. Ninda odmeri pogledom visinu ograde, određujući po sluhu položaj stražara.

Sada!

Odbacivši se od tla, ninda prelete ogradu visoku gotovo šest stopa. Sručio se na leđa čoveku koji nije dospeo ni da uzvikne pre nego što su mu se dve čelične šake sklopile oko vrata.

— Ni reći! — šapnu ninda motreći oko sebe. Kao što je i očekivao, njegov napad nije privukao pažnju ostalih stra-

žara koji nisu ni zapazili da se nešto događa.

I dalje ga stežući za grlo, on odvuče stražara u senku najbližeg drveta i tek tu malo popusti stisak. Pred njim je bio mladić, gotovo dečak, nežnog lica i duge crne kose. Kolutao je očima, boreći se sa sve većim strahom.

— Koga čuvaš ovde? — pro sikta ninda. — Govori! Brzo, nemam mnogo vremena!

— Mladić zakrklja i Lesli olabavi stisak.

Samo njegovi refleksi ninde spasili su ga od pogotka pljivačkom posred lica.

— Ništa ti neću reći — procedi mladić lica iskrivljenog od mržnje. — Ništa... prokleti američki plaćeniče!

*

* *

— Polako, momak! — upozori Lesli tihim glasom. — Ne moj da žuriš, pre nego što vidiš s kim imaš posla!

— Nemam šta da vidim — siktao je gnevno mladić. — Proklet bio! Ubij me, neću ti ništa reći!

— Zar ti ja izgledam kao jedan od ljudi sa onog ostrvceta? Ljudi koji rade za »Hemteks«?

Po prvi put mladić ga pažljivije pogleda. Nage grudi,

pantalone umrljane krvlju i iznad svega toga otvoren pogled tamnoplavih očiju.

— Ko si ti?

— Upravo dolazim od njih — reče Lesli oslobađajući mladića svog stiska. — Gone me... i ubiće me ako me uhvate!

— Lažeš! Nikome još nije uspelo da prodre na Moskito!

— Moskito? Tako se zove ostrvce, zar ne? Nekada je na njemu bilo puno komaraca, verovatno?

— Tako je, ali... zaista bežiš sa ostrva?

— Zaista. Da ste bili bliži obali, čuli biste pucjavu u kanalu.

— Kako ti je uspelo da stigneš tamo... a noročito, kako si uspeo da umakneš? Naši ljudi... četvorica su do sada umrla pokušavajući samo da stignu do Moskita!

— Moramo li o tome ovde da razgovaramo? — osmehnu se Lesli ustajući i pružajući ruku mladiću da bi mu pomogao. — Moje ime je Lesli Eldridž, a tvoje?

— Emilijano Viljamor... ti si Amerikanac?

— Čistokrvni. Ne boj se, nisu svi Amerikanci kao oni tamo na Moskitu. Hajde, vodi me tvom zapovedniku, ili šta već imate ovde. Koliko sam uspeo da razaberem, vi ste neka vrsta gerile, zar ne?

— Da — mladić je pažljivo brisao skutom košulje lovačku pušku koju je podigao iz prašine. — Ono što se događa na Santa Kruzu... drugog izbora više nismo imali otkako je policija hladnokrvno ubila četrdeset naših prijatelja!

— I koliko vas sada ima ovde?

Mladić ga podozrivo pogleda, izbegavši odgovor. Dok su koračali, ninda se potajno smeškao njegovoj konspirativnosti.

Na pedesetak jardi od kuće mladić glasno zviznu i stražar sa verande odvrati mu zviždukom.

— Koga to vodiš, Emilijano? — doviknu on na španskom. — Neko njuškalo, a?

— Ne... jedan Amerikano... želi da govori sa komandantom!

— Pretresao si ga? Tim ljudima se ne sme verovati, hombre!

— Nema nikakvog oružja, zar si slep — gnevno odvrati mladić, verovatno besan na sebe što se toga nije ranije setio. — Hajde, probudi Alehandra!

Preko verande, čije su daske tupo odjekivale pod njihovim nogama, dva mladića uveče nindu u prostrani hol zgrade i drugi stražar pritisnu prekidač da upali svetlo.

Cev njegove puške bila je uprta Lesliju u stomak. Po licu mu se videlo da nema mnogo poverenja u noćnog posetioca.

— U redu, ortak — poče na dosta lošem engleskom, sudeći po izrazima, naučenim verovatno iz loših kriminalističkih filmova. — Počni da pevaš! Ko te šalje ovamo, za koga šljakaš?

Ne obazirući se na njega, Lesli se smesti u udobnu naslonjaču, ispružajući noge u pretesnim espadrilama. Emilijano se izgubio kroz jedna vrata, verovatno u potrazi za komandantom ove očigledno čisto amaterske gerilske grupe.

— Ti mene ne čuješ, a? — stražar sa puškom kroči korak bliže. — Nešto sam te pitao, prijatelju!

— Dosadan si, momak. Ja čekam Aleandra i odgovaraću samo na njegova pitanja.

— Misliš? — isceri se drugi čovek prilazeći još korak bliže. — Grešiš, amigo... odgovaraćeš i na moja pitanja, i to odmah, inače...

— Inače?

Kundak puške opisa kratak luk, ali ninde već nije bilo na onom mestu na koje se spustio. Odskočivši kao munja u stranu, on iskoristi zamah stražarevog tela da ga ne naro-

čito snažnim udarcem u potiljak pošalje na pod.

Preko njegovih usana prelete gadna španska psovka i on, zaboravljajući ispuštenu pušku, posegnu za nožem zadenim za pojas. Lesli sačeka da mu se prsti čvrsto sklope oko drške noža, a onda zadade udarac u to mesto vrhom prstiju leve noge.

Zaurlavši od bola, čovek trže povređenu ruku. U očima mu se sada već video strah.

Začuvši korake iza svojih leđa, ninda se okrete. U pratnji Emilijana, u prostoriju je ulazio visok mladić, duge crne brade i očiju zaklonjenih naočarima sa skupim srebrnim okvirom. Sve na njemu, od blistavih kožnih čizama, preko odeće vojničkog kroja i opasača sa pištoljem, do duge kose i brade slagalo se sa slikama gerilskih vođa koje je svako video u ilustrovanim časopisima.

— Šta se ovde događa? — zabrza on glasom koji je najmanje jednu oktavu bio viši od autoritativnog tona u skladu sa slikom koju je imao o sebi. — To je taj čovek, Emilijalno? Zašto si napao mog stražara, Amerikano? Znaš li da za to mogu da te streljam?

Slegnuvši ramenima, ninda se spusti u onu istu fotelju.

— Polako, amigo — reče umornim glasom. — Od jutros ti si već šesti koji ima nameru da me strelja, do đavola! Učini mi uslugu, budi prvi koji će me saslušati do kraja!

Crnobradi Alehandro je oklevao, očigledno zbunjen mirom tog neobičnog čoveka. Spustivši se za veliki sto od mahagonija u uglu prostorije, on glavom dade znak obojici svojih stražara da se uklone. Desna ruka, međutim, neprestano mu je lebdela nad drškom pištolja.

— To je već bolje — osmehnu se ninda. — Da počnem onda, od početka. Zovem se Leslie Eldridž, dolazim iz San Franciska i u Santa Kruz sam došao da bih...

Ispričana precizno i jezgrovito, čitava priča od trenutka susreta sa Huliom Monsedom do tog trenutka nije trajala više od desetak minuta. Sve to vreme vođa gerilaca nije se ni pomerio sa mesta, a usta su mu se doslovno iz minuta u minut sve više širila od zaprepašćenja.

— Bravo, amigo! — uskliknu on kada je Leslie konačno završio svoju priču. — Pa ti si čovek kakav nam je potreban, do đavola! S tobom u našim redovima, savladaćemo policiju i plaćenike i proterati te

proklete Amerikanose iz Santa Kruza!

— Polako — odmahnu Leslie rukom. — Hteo bih najpre da čujem kakvi su vaši planovi, ako ih uopšte imate... Koliko se ljudi nalazi ovde, kako su naoružani, ima li među njima onih koji su već pucali na čoveka?

Izraz na Alehandrovom licu se promeni.

— Što se oružja tiče, tu loše stojimo, Eldridž... svega dve automatske puške i nekoliko dobrih pištolja. Sve ostalo je hladno oružje, mačete i nekoliko lovačkih pušaka. Međutim, imamo stotinak funti dinamita, sasvim dovoljno da Moskito dignemo u vazduh! Iznenadni napad usred noći, iskrčavanje na nekoliko tačaka i sve će da bude u redu! Oni će se zbuniti, a mi ćemo za to vreme postaviti eksploziv i umaći sa ostrva pre nego što shvate šta se dogodilo!

Ninda se jedva uzdrža da se ne nasmeje tom avanturističkom planu koji je mogao dovesti samo do pokolja male gerilske grupe.

— Taj plan bi se i mogao ostvariti ako biste uspeali da se neopaženo prebacite do Moskita. Kako to mislite da učinite?

— Čamcima, naravno! U luci ih ima sasvim dovoljno za nas četrdeset!

— Na vesla? Ili na jedra? Čoveče, njihovi motorni čamci naoružani su mitraljezima velikog kalibra, video sam ih svojim očima, a verovatno i ti!

Iza naočara Alehandrove oči uvređeno sevuše.

— Ti misliš da si mnogo pametniji od nas koji poznajemo svaku stopu ovog ostrva, Amerikano? Imaš li možda neki bolji plan?

— Imam. Ove noći u nekom od hotela u gradu šefovi čitave operacije sastaju se sa senatorom koji treba da odobri novac za nastavak njihovih eksperimenata sa bojnim otrovima. Ako ščepamo njih trojicu, smrskaćemo glavu zmiji, Alehandro!

— U gradu? Ne možemo ući u grad, hobre! Svi prilazi su pažljivo čuvani!

— Ne verujem da su bolje čuvani od prilaza Moskitu — sleže Lesli ramenima. — Razmisli, Alehandro...

— Ne... taj sastanak svakako je u hotelu »Anegada«, a on je prava tvrđava! Sem toga, ne verujem da su ta dva debeljka oni glavni... oni glavni su daleko odavde, u Teksasu. Jedina efikasna mera je uništenje te laboratorije!

— Ja bih dobro razmislio pre nego što bih bilo šta dotakao, upozori ninda. — Oni tamo ne prave parfeme, mlađicu, nego bojne otrove! Jedan pogrešan potez može značiti smrt za čitav grad! Za čitavo ostrvo, Alehandro!

— Ne! Oni još ne mogu imati tolike rezerve gotovih otrova! Sam si rekao da je sve još uvek u laboratorijskim razmerama...

— Ali ti to ne znaš sigurno, Alehandro!

— Znam sigurno, hombre! I mi imamo svoju obaveštajnu službu... svakako mnogo bolje od tvoje!

— U redu — ninda klimnu glavom. — Mogu li onda da zamolim samo nešto odeće za moju prijateljicu i mene. Otići ćemo sami u grad i pokušati nešto da učinimo...

— U grad? — Alehandrova ruka lagano je otkopčavala fu trolu pištolja. — Nikuda ti nećeš odavde, hombre! Najpre moramo proveriti da li možda ne radiš za proklete Amerikane i da li si ovamo došao samo da bi nas uvukao u samoubilački napad na hotel!

*

* *

— Nemam vremena za ubeđivanje s tobom, Alehandro

— reče ninda lagano. — Imam naporan dan iza sebe, a ni noć verovatno neće biti manje naporna. Žao mi je što to moram da ti kažem, ali sada govoriš gluposti.

— Možda... ali ćemo to uskoro saznati, hombre! Emilijano! Andres!

Dva stražara upadoše, sa puškama u rukama, upitno gledajući svog komandanta.

— Vežite ga! — reče on pokazujući glavom na Leslija. — Taj tip je sumnjiv, momci! Kada završite, neka patrola krene po tu njegovu žensku. Ti ćeš je voditi, Emilijano. Jasno?

— Jasno, komandante. Ali...

— U našoj armiji nema nikakvo »ali«, Emilijano Viljamor! Izvrši naređenje!

Ispod oka, ninda je motrio približavanje dvojice ljudi. Kao što je i očekivao, prišli su mu tako da ga gotovo sasvim zaklone od Alehandrovog oružja.

»Vrlo su neiskusni«, prolete mu kroz glavu. »A taj Alehandro je najgori... ako ih povede do Moskita, biće to pravi pokolj«.

Čitava ova situacija, međutim, stvarala je dodatnu teškoću, jer jednostavno nije želeo da ubija te naoružane bavlance.

A opet, mnogo je teže u borbi voditi računa da nekoga

ne povrediš, nego nastojati svim silama da ga ubiješ...

Uzdahnuvši, on tobože rezignirano pruži ruke napred. Od loživši pušku na stolicu, Emilijano počeo da izvlači opasač iz pantalona dok ga je Andres i dalje držao na nišanu.

U času kada mu se kaiš obavi oko članaka, ninda zadade udarac obema šakama naviše, precizno pogađajući Emilijana u vrh brade. Glava će ga boliti kada se osvesti, ali nikakvih težih posledica ipak neće imati, iako je na nekoliko minuta bio efikasno izbačen iz borbe.

Andres otvorio usta da vikne i oči mu se suziše, najavljujući grč prsta koji će u sledećem stotom delu sekunde pokrenuti obarač puške.

Samo što za to nije imao vremena, jer ga ninda nemilosrdnim karate udarcem u čelo poslala daleko na pod, onesvešćenog kao i njegovog druga Emilijana.

Nervoznom rukom Alehandro se stisnutih zuba borio sa tvrdoglavim mehanizmom pištolja koji nikako nije uspeo da ubaci metak u cev. Ninda mu bez napora otrže oružje iz ruke i okrete njegovu cev vođi gerilaca u lice.

Kao i kod svih ljudi bez mnogo mašte, za njega je ta pretnja bila mnogo strašnija od pre

tnje udarcem, pogotovo stoga što nije mogao znati da udarac ninđe ubija sigurnije nego metak...

— Ne! — promuca on. — Ne, čoveče... ne pucaj!

— Neću ako me na to ne primoraš! — tiho reče ninđa.

— Glupane!

Alejandro otvori i zatvori usta. Iza naočara, oči su mu bile izbuljene od straha.

— Nisam špijun »Hemtekse«, Alejandro. I nisam ovamo došao da bih vas odveo u zamku, do đavola! I još nešto... tvoj plan za napad na Moskito smrdi, Alejandro! Nadam se da će tvoji ljudi imati toliko pameti da ne pođu za tobom u tu avanturu!

— U redu — slabašno odvrati vođa gerilaca. — Verujem ti, hombre... ali mi skloni taj pištolj ispred nosa...

— Još je rano za to — hladno odvrati ninđa. — Imate li kakvih vozila ovde? Automobila? Jahaće konje? Govori, meni se žuri, hoću da stignem u grad pre ponoći!

— Imamo džip... tu je iza zgrade. Ali...

— Poći ćeš sa mnom, Alejandro i provesti me pored tvojih straža. Vraćam ti oružje, ali pazi šta radiš... pogledaj!

Uhvativši pištolj samo vrhovima prstiju za cev i kundak, ninđa, naizgled bez mnogo na

pora, uspe da vidno savije cev. Alehandrove oči se iskolačiše, još veće iza sočiva naočara.

— Evo ti ga! — ninđa baci na sto beskorisno oružje. — Zamisli sada šta će se dogoditi sa tvojim vratom, ako napraviš neku glupost. Hajde, idemo!

Alejandro drhtavim prstima prihvati oružje i još jednom se s nevericom zagleda u njega, odmahujući glavom. Uspravio se i nespretno ga gurnuo u frotrolu.

— Možemo proći na zadnja vrata — reče nesigurno. — Bliže je...

— Ti si ovde komandant — osmehnu se ninđa. — Kreći, hombre!

U prolazu kroz hodnik, ninđa sa čiviluka na zidu dohvati kratku jaknu sa kapuljačom koju je neko tu ostavio i stavi je pod ruku, ocenivši da će ona bolje stajati Sumiko od onog improvizovanog ponča.

Poslušno idući pred njim, Alejandro zastade pred džipom parkiranim kod zadnjih vrata zgrade.

— Ulazi — osmehnu se ninđa. — Ti voziš, Alejandro!

— Ali... moji ljudi...

— Tvojim ljudima biće sasvim lepo i bez tebe. Hajde, vadi ključeve!

— Ključevi su u bravi — pro-mrmlja vođa gerilaca uvlačeći

se na sedište. Lesli se smesti pored njega.

— Idemo natrag, prema brdu — zapovedi. — Koliko stražara imaš na toj strani?

— Samo jednog.

— Tako sam i mislio. Gerilski rat je nauka, Alehandro... tu već odavno više nema mesta za amatere, pa čak ni za veoma talentovane amatere kakav je bio Če Gevara. Još uvek razmišljaš o napadu na Moskito?

— Nee... — progundā Alehandro, ali njegovo lice nije delovalo baš uverljivo, osvetljeno odbleskom farova.

Na izlazu iz dvorišta zaustavi ih čovek sa puškom. I njemu je sa donje usne visila zapaljena cigareta.

— Ko je to? — upita uvlačeći glavu kroz prozor džipa. — A to si ti, Alehandro? Kuđā u ovo doba noći?

— Patrola — promumla vođa gerilaca. — Uskoro se vraćam...

Slegnuvši ramenima, kako bi vođi dao do znanja šta misli o ljudima koji mogu da spavaju, a to ne čine, stražar se ukloni i džip jurnu dalje utabanom stazom.

Nekoliko minuta vožnje bilo je dovoljno da stignu do mesta gde su se Lesli i Sumiko rastali. Pažljivo pogledavši oko sebe, ninda tiho zviznu.

Jedna senka iskrсну iz tame. Devojka se približi opreznim korakom.

— Uskači! — osmehnu se ninda. — Idemo u grad, pa sam ti doneo i nešto bolje da obučeš. Da ne zaboravim, ovo je naš novi prijatelj, Alehandro; bio je toliko ljubazan da je pristao da nas odveze do grada, znaš...

Alehandro samo nešto promumla, sagnuvši glavu. Ne bez muke okrenuo je džip na uskoj stazi i oni kretoše natrag.

U prolazu su samo odmahnuili stražaru koji ih pozdravi podignutom rukom, i ne trudeći se da zaviri u mračnu unutrašnjost džipa. Stražara na drugoj strani zgrade nije bilo, jer je to bilo mesto Emilijana koji je sada u salonu spavao dubokim i čvrstim snom.

— Koliko ima do grada? — tiho upita Sumiko.

— Četiri milje — odgovori Alehandro. — Samo... na ulazu je rampa... sva vozila se pretresaju...

— Tebe će prepoznati, zar ne?

— Naravno! — gotovo uvređeno odvrati vođa gerilaca. — Policija već ima moj opis, a plaćenicima je obećana nagrada od hiljadu dolara za svoju glavu, hombre!

Ninda tobože zadivljeno zviznu, vrteći glavom. Već i sa-

ma činjenica da mirno spavaju svega četiri — pet milja od grada govorila je da gerilska grupa ne zabrinjava naročito vlasti u Santa Kruz i da će ih najverovatnije ostaviti na miru, svesna svih teškoća pote re kroz gustu džunglu ostrva.

Naravno, ako ih ne izazovu nekom glupošću. Ili im sami ulete u šake pri pokušaju da napadnu Moskito...

— U redu — reče iznenada ninda nekoliko minuta kasnije.

— Hvala, Alehandro... odavde ćemo dalje sami... neće ti biti teško da se pešice vratiš do imanja, zar ne?

— Ne, nimalo... Ovaj, mnogo sreće, Eldridž...

— I biće mi potrebna — osmehnu se ninda, gledajući kako visoka, malo pogurena prilika nestaje na mračnoj stazi.

— Ko je on, Lesli?

— Alehandro? Uobraženi Napoleon! Vođa gerilskog pokreta od četrdesetak balavaca sa nešto malo oružja i vrlo mnogo dinamita. Znaš šta je vrhunac njegove inteligencije: zamisao da napadne Moskito, ostrvce sa koga smo ti i ja maločas stigli!

— On je lud! Biće to pravi pokolj!

— To sam i ja pokušao da mu objasnim, ali nije vredelo. Nadam se samo da će njegovi ljudi biti pametniji od njega.

— A ako ne budu?

— Onda će ih stići ono što su zaslužili — sleže ninda ramenima. — Ti i ja u međuvremenu možda ćemo uspeti da se obračunamo sa šefovima organizacije, tako da će njihova avantura postati nepotrebna.

— Ti i ja? Sami?

— Izvini, nisam se tačno izrazio. Samo ja. Ti ideš kod Ines Karvaljo, devojčice, ali pre toga moraš da se porodiš!

— Šta?!

— Čula si me. Bićeš porodi-lja na putu za bolnicu. Ono pred nama je rampa koju čuva policija. Možeš da odigraš tu ulogu?

— Pokušaću — osmehnu se devojka. A kad smo već kod toga... nije li vreme da preduzmeš nešto da me stvarno dovedeš do porodilišta?

On je ćutao, pogleda uprtog u stazu ispred sebe. Nekoliko trenutaka kasnije, devojka ispruži ruku da mu dotakne rame.

— Oprosti — reče. — Pogrešila sam... i bez deteta predstavljam veliko opterećenje za tebe, zar ne?

On na trenutak dotače obrazom njenu ruku na svom ramenu.

— Ima vremena i za to — reče tiho. — Još uvek smo mladi...

Na pedesetak jardi pred nji-
ma, poče da treperi crveno sve-
tlo baterijske lampe i on oba-
zrivo smanji brzinu.

— Počni da jaučeš — dobaci
preko ramena. — Policija!

Kao i sve policijske prepre-
ke, i ova je bila postavljena
dosta naivno, sa ubeđenjem da
će svako ko naiđe na nju zadr-
htati od straha i da mu ni na
pamet neće pasti da probije la-
ku drvenu rampu postavljenu
na dva ne naročito sigurna no-
sača.

Iscerivši se sam sebi, ninda
zaustavi džip ispred čoveka sa
baterijskom lampom u rukama
iza koga je stajao još jedan u-
niformisani policajac. Cev nje-
gove kratke automatske puške
bila je uperena kroz vetrobran
pravo u lice vozača.

— Moja žena! — poče Lesli
uzbuđeno na španskom. — Mo-
ram hitno u bolnicu... treba da
se rodi, ona...

Kao da potvrđuje njegove re-
či, Sumiko prodorno kriknu u
zadnjem delu džipa, na što se
oba policajca vidno stresose.
Uzdržavajući se od smeha, Le-
sli ih zasu novom bujicom špa-
nskih reči, nastojeći da što ve-
rnije podražava izgovor stanov-
nika ostrva.

Trik je upalio, naravno. Po-
licajac sa puškom već je pri-

nosio ruku rampi da je podi-
gne, kada...

HARAGEI!

Svi mišići ninđe se zgrčiše,
spremni da reaguju na tu izne-
nadnu i nevidljivu opasnost.

Upozorenje je ovoga puta i-
pak stiglo prekasno... a opasnost
sa strane na kojoj je nije oče-
kivao...

Kraj zadnjeg prozora džipa,
njemu iza leđa, stajao je Fert.
Ruka sa pištoljem bila je pro-
vučena kroz prozor, njegova
cev prislonjena na slepoočnicu
devojke, ali je Fert gledao u
nindu.

— Ne pokušavaj ništa, Eld-
ridž — reče kroz zube — ina-
če ću joj prosuti mozak...

*
* *

»Onaj prokleti Menton bio
je u pravu«, s gorčinom je ra-
zmišljao ninda. »Fert jeste je
dan od najboljih šefova obezbe-
đenja u Državama!

Od trenutka kada ga je izne-
nadio kod policijske rampe, Fe-
rt nije pomerio cev svog oru-
žja, sa potiljka devojke, nepre-
stano je držeći između sebe i
Leslija i prateći kako njegovi
ljudi, koji su takođe izronili iz
žbunja kraj puta, pretresaju
nindu i vezuju mu ruke i noge

debelom čeličnom žicom pažljivo učvršćenom kleštima.

Čak i tada, dok su ga gurali u veliki stejšn-vagon koji je stigao iz grada, on se nije odvajao od Sumiko, ostajući sa njom na zadnjem sedištu. Niko nije progovorio ni reći sve to vreme; Fertovi ljudi zaista su dovali kao veoma uigrana profesionalna ekipa.

Čamac ih je čekao na obali, njegov motor pritajeno je brundao, spreman da se na Fertov znak ponovo otisne prema Moskitu. Ne skidajući cev pištolja sa potiljka devojke, Fert dade znak rukom.

»Sada...«, razmišljao je ninda. »Sada bih mogao da iskočim iz čamca... veze na rukama i nogama nisu prepreka... mogao bih iskoristiti onaj čuveni Houdinijev trik... a onda...«

— Nemoj da ti neka glupost padne na pamet, Eldridž — upozori Fert tihim glasom. — Pucaću na najmanji tvoj pokret...

Već napeti mišići ninde laganosno se opustiše i on se osmehnu devojci koja ga je zabrinuto posmatrala svojim krupnim očima.

— Ne boj se, devojčice — reče on na japanskom. — Neću ništa pokušati... za sada!

— Zaveži! — dreknu Fert nadjačavajući buku motora. —

Ni reći... a najmanje na tom prokletom jeziku!

— Zašto? Ne voliš japanski? Mišići oko Fertovih usta se zgrčiše.

— Ne izazivaj me, Eldridž — procedi kroz zube. — Molim te, nemoj me izazivati...

Plamičak u njegovim očima svedočio je da će pucati; šta više, da će uživati u trenutku kada se njegov metak zarije u nezaštićenu lobanju devojke, uživati u izrazu Lesliejevog lica kada ovaj shvati da se on, Fert, nije šalio...

Smešeci mu se, Leslie sačeka da onog grča oko usta nestane. Ta mala međuigra pokazala mu je koliko je Fert opasan i sada je poznavao granicu do koje se kod njega može ići sa izazivanjem...

Čekali su dok je čamac pristajao između betonskih valobrana na ostrvu Moskito i dok su, kao i prvi put, ulazili u male električne automobile.

Ovog puta, međutim, vožnja je trajala dosta duže, a put kojim su prošli vodio je kroz betonski tunel ispod one iste žičane mreže koju je jednom već savladao.

Sa osmehom na usnama, Leslie se okrete devojci koju su vozili u drugim kolima iza njega, nadajući se da će i ona pre

poznati mesto do kojeg su stigli, laboratoriju okruženu urednim zelenim travnjakom, sada potpuno crnim pod svetlošću zvezda.

U praznom hodniku koraci brojnih ljudi zloslutno su odjekivali, kao da otkucavaju poslednje trenutke nečijeg života...

I protiv svoje volje, ninda oseti kako mu se lagano dižu dlačice na vratu. Sposobnost kojoj su ga tako dugo učili u školi za ninde, da realno procenjuje odnos snaga u svakom trenutku, bez obzira na ono što želi i čemu se nada, nije ga izdala ni ovoga puta.

Izgledi da preživi, hladnokrvno je zaključio, u ovom trenutku su svega jedan prema hiljadu... možda čak i manje od toga...

Prošli su jedan poprečni hodnik i osetljivi sluh ninde uhvati malu promenu u zvuku koraka iza sebe. Nije se morao okrenuti da bi proverio ono što mu je govorila ta promena: dva čoveka su sa Sumiko skrenuli u poprečni hodnik...

»Izgledi su mi sada nešto bolji«, pomisli sa gorčinom. »Recimo, jedan prema sedam stotina pedeset...«

Vrata na kraju hodnika kojim su išli nisu bila obična, jer ih je krasio ogromni, zloslutni znak mrtvačke glave sa

ukrštenim kostima i crveni natpis da je ulaz strogo zabranjen.

Ne obazirući se na tu zabranu, Fert odgurnu vrata u stranu i ona lako skliznuše na glatkim šinama. Iza njih nalazila su se još jedna, potpuno ista vrata...

I još jedna...

Snažne ruke gurnuše Leslija tako da se zateturio u potpunom mraku. Jasno je čuo kako se vrata iza njega bučno zatvaraju, zatim druga, pa treća.

Ostao je potpuno nepomičan tamo gde se zatekao, nastojeći da ostalim svojim čulima dočara oblik i zapreminu prostorije u koju su ga gurnuli, oseti strujanje vazduha u njoj i eventualno prisustvo nekog drugog čoveka...

Ništa. Nikakvog pokreta ili šuma. Ustajali vazduh pomerio se samo kada bi i on načinio neki pokret čitavim telom.

Lagano opuštajući mišiće ruku, napete u trenutku dok su ih stezali čeličnom žicom, ninda se borio sa čvrstim vezama, koncentrišući svu energiju svog moćnog tela na to. S jedne strane bilo je dobro što oko njega vlada potpuna tama; nikakav spoljni stimulans nije ga ometao u poduhvatu koji će odista zahtevati i poslednji atom njegove ogromne snage...

Dvadeset sekundi... pola minuta... minut...

Njegove šake sada su bile savijene pod uglom za koji bi svaki anatom rekao da je fizički nemoguć, a vrhovi prstiju delovali su kao klešta, boreći se sa krajevima žice, uvijenim je dan oko drugog.

Graničilo se to možda sa ne mogućim, ali je nekoliko velikih mađioničara pre njega dokazalo da ljudska snaga ne poznaje granice. Snažna volja, gotovo neograničena energija i telo naviknuto i na najveće napore, savladaće svaku prepreku, pa makar to bila i čelična žica čvrsto uvijena kleštima...

Ninđa bučno ispusti vazduh iz pluća, osetivši da su veze oko ruku konačno popustile. Nije skinuo žicu sa njih, iako je znao da je za to potreban još samo jedan jedini pokret. Umesto toga, iskoristio je tamu da oslobođenim prstima obavija žicu omotanom oko nožnih članaka.

I to je bilo gotovo...

Sada... da li da skine veze do kraja i krene u istraživanje prostora oko sebe?

Ili da, prividno i dalje vezan, sačeka dolazak onih koji će odlučiti o njegovoj sudbini?

Skupivši usne, on tiho zvizdu, visokim prodornim zviždukom, gotovo na granici frekven-

cije koju ljudsko uho može da primi.

Potpuno koncentrisan na zvučne talase odbijene od zidova, poda i tavanice, on ponovi taj eksperiment još nekoliko puta.

Sada je znao dimenzije i oblik prostorije, čak i ponešto o kvalitetu njenih zidova. Sa tri strane bio je to beton, presvučen plastičnom masom koja upija zvuk. Sa četvrte strane...

Nad njegovom glavom blesnu svetlo i on instinktivno skupi zenice, štiteći ih poluzatvorenim kapcima. Svi mišići njegovog tela se napeše, spremni da odbiju napad iz bilo kojeg pravca.

Četvrti zid, onaj kome je bio okrenut licem, zbog nečega je bio od stakla. U svetlosti koja je prodirala kroz debelu prepreku nejasno se naslućivalo nekoliko poređanih fotelja, gomila elektronskih uređaja i vrata koja su, sudeći po položaju, vodila u hodnik kojim su ga doveli ovamo.

On sam, međutim, nalazio se u potpuno praznoj prostoriji golih zidova, osvetljenoj samo širokom staklenom trakom na tavanici ispod koje su svetlele neonske cevi. Jedini ukras na zidu bila je crvena pruga koja se od tavanice spuštala do poda. Na njoj su crnom bojom bile označene podele u palcima.

Šta je to moglo da znači? Ko me je bilo potrebno da se ne prestano podseća na tačnu visinu prostorije?

Ili...

Ne visinu. Dubinu. Nula je bila pod tavanicom i podela je postepeno rasla prema podu...

Vrata u manjoj prostoriji iza staklene pregrade naglo se otvoriše i zatvoriše, propuštajući na trenutak tračak svetlosti iz hodnika. I to je bilo dovoljno nindži da prepozna zdepaštu figuru čoveka za koga je znao da se zove Lari i da je jedna od glavnih ličnosti u čitavoj ovoj tajanstvenoj operaciji.

Čovek u beloj odeći teško se spusti u fotelju. Ono malo svetlosti koja je prodirala kroz staklo dopuštalo je nindži da vidi gotovo svaki njegov pokret, iako mu je lice ostalo u senci.

Pokret kojim je dotakao jedan od uređaja pored sebe. Iz skrivenog zvučnika dopre njegovo astmatično disanje.

I glas...

— Eldridž, prokleta budalo, konačno si sebe osudio na smrt!

Usne nindže razvukoše se u osmeh.

— Zdravo, Lari — reče nemarno. — Možeš upaliti svetlo, poznao sam te. Kako su naši prijatelji? Posebno kako je senator Abramson? Da li je za

boravio onu svoju malu uspomenu iz Dalasa?

Zvučnik je verno reprodukovao glas uzdah iznenađenja na drugoj strani zida.

— Proklet bio! Kako si to sve... kako si to doznao?

— Imam svoje kanale — sleže nindža ramenima. — Pazi, ja nisam jedini koji to zna...

— Blefiraš, Eldridž. Veoma dobro znamo da nisi ni s kim mogao stupiti u kontakt od trenutka kada si nestao sa Moskita!

— Misliš? Tri sata su dugo vreme, Lari.., dovoljno da sve što sam doznao napišem i pošaljem po pouzdanom čoveku na sigurno mesto!

Čovek iza stakla zavrte glavom. Više sigurnosti osećalo se čak i u njegovom glasu kada je ponovo progovorio.

— Blef, Eldridž! Ništa više od blefa! Ako misliš na one klince koji sebe nazivaju gerilcima, znamo da ni njima nisi ništa odao.

— Sigurno, Lari? Špijuni imaju lošu naviku da rade za obe strane pomalo!

— Ovaj ne. Uostalom, imao si čast da ga upознаš. Zove se Alejandro Rohas, Eldridž!

Nindža nemo klimnu glavom, jer je takvo nešto i pretpostavljao. I do sada mu se činilo sumnjivim što niko ne preduzima ništa protiv Alehandrove

grupe, a sada je znao odgovor za to. Nije bilo žurbe, niti potrebe za traganjem za njima. Kada to njegove gazde zapovede, Alehandro će ih kao volove sam dovesti na klanicu...

— Prema tome, znamo da sem tebe i one male Japanke niko ne zna ništa o nama, Eldridž — nastavi Lari nadmoćnim glasom. — A što se tiče Abramsona i Dalasa... to si mogao čuti od mene...

— Od tebe? Prvi put te vidim, Lari, ne zaboravi!

— Hoćeš da me ubediš da je među nama tvoj špijun? — prezrivo se nasmeja debeljko. — Nećeš uspeti... psi su nas doveli do mesta u blizini ove zgrade gde ste se neko vreme skrivali. Menton i ja smo upravo tada šetali i razgovarali o Abramsonu. U redu, bio sam neoprezan, ali je na kraju sve ispalo dobro... ta tajna neće otići nikuda sa ovog ostrva!

— Kako je prošao sastanak sa Abramsonom? — podsmešljivo upita ninda. — Odobrio je lov za vaše eksperimente?

— Nije imao drugog izbora — prigušeno se nasmeja Lari. — Ti znaš za priču iz Dalasa... iskolačio je oči kada je video fotografije i dohvatio naliv-petro da potpiše ugovor, ha-ha-ha! Nadam se da sada shvataš da

si se našao na pogrešnoj strani, Eldridž!

— Ja? Varaš se, Lari. Ti si na pogrešnoj strani!

Prigušen smeh, prekidan teškim disanjem debelog čoveka. Iza staklene pregrade blesnu plamičak upaljača kojim je Lari pripaljivao cigaru.

— U redu — produži poslovnim glasom — da pređemo na stvar. Potreban nam je čovek kakav si ti, Eldridž. Cena ne igra nikakvu ulogu, kao što znaš. Dovoljno je da kažeš cifru.

— Novac? To je sve što nudiš, Lari?

— Nije. Tvoj život je takođe u paketu, Eldridž. I život one male Japanke.

— Zauzvrat?

— Zauzvrat, ćutaćeš o svemu što si doznao. Uostalom, to će ti biti i posao kod nas: kontrašpijunaža. Radićeš na eliminaciji svih koji bi mogli postati opasni u datom trenutku. Kako ti se sviđa ponuda?

Ninda se glasno nasmeja.

— Tvoja ponuda smrdi, Lari — reče mirno. — Ništa od poslića koji si tako lepo zamislilo!

— Glupane! Znaš li da posle ovoga možeš očekivati samo smrt!

— Ne plašim se smrti, Lari... nimalo...

*
* *

Lari nešto dotače rukom i u prostoriji iza stakla takođe ble snu svetlost.

— U redu, Eldridž — reče on brišući znoj sa čela ogromnom maramicom. — Umrećeš.. ali ćeš nam pri tom učiniti i jednu oproštajnu uslugu. Ta za misao ti se ne dopada, a?

— Kakvu uslugu, Lari?

— Pogledaj tamo...

U odeljku u kojem je Lari sedeo, na bočnom zidu, nalazio se još jedan, manji stakleni prozor. Iza njega stajala je metalna posuda sa karakterističnim znakom otrova na sebi. Iz njenog vrha cev je išla nekud u zid, u pravcu prostorije u kojoj se ninda nalazio.

— Šta je to, Lari?

— U ovoj posudi je sva do sada načinjena količina našeg novog bojnog otrova, Eldridž. Dali smo mu ime kruzit, verovatno već pogađaš zašto. Čini ti se da je to malo, a? Varaš se... količina gasa u ovoj posudi dovoljna je da ubije sve stanovnike ostrva za manje od pet minuta!

— Pa?

— Do sada su eksperimenti vršeni samo na životinjama,

Eldridž. Ti si prvo ljudsko biće na kojem će kruzit biti isproban. Bilo je i vreme; moji stručnjaci već danima navaljuju da im obezbedim bar jednu žrtvu za njihove probe...

— I to ću biti ja?

— Da. Sada ti, sutra tvoja devojka. Ne sumnjam da ćemo uskoro imati i novih »dobrovoljaca«, ha-ha-ha!

Ninda je suženim očima proučavao posudu iza dveju staklenih pregrada. Da, u njoj nije moglo biti mnogo otvorene materije, čak ni pod velikim pritiskom. Ako bi uspeo da je uklopi odavde i uništi eksperimentalno postrojenje zajedno sa stručnjacima koji su radili na njegovom razvoju, svet bi bio oslobođen nove pretnje...

Samo, kako to da učini?

Za sada, bilo je važno da dobi je na vremenu. Još možda koji minut, pre nego što njegov očajnički plan sazri do kraja...

— Kako deluje taj vaš otrov, Lari?

— Ah, hteo bi da znaš, a? Nimalo me to ne čudi, znaš, Eldridž... pa, sudeći bar po eksperimentalnim životinjama, smrt od njega prilično je laka. Kažu da deluje direktno na krv, oduzimajući joj sposobnost da vezuje kiseonik iz vazduha. Zamisli to: čovek se uguši

iako je vazduh svud oko njega, ha-ha-ha!

— Lakši je od vazduha, je li?

Larijevo lice se smrači.

— Proklet bio, kako si to otkrio?

— Ova linija na zidu — ninda pokaza glavom. — Po njoj se vidi da se gas postepeno spušta naniže kako se povećava njegov pritisak. Neće to biti baš efikasan bojni otrov, Lari!

— Biće, čim pređemo na sledeću fazu obrade — isceri se Lari. I na eksperimente sa lju dima. Ne zaboravi da je dovoljna sasvim mala količina da te ubije, Eldridž!

Suženim očima ninda je proučavao staklenu pregradu između njega i Larija. Dva palca debela, ne više. Mogao bi je razbiti sa jednim, najviše dva snažna udarca i tako sebi otvoriti prolaz.

Međutim...

Ljudi koji su gradili laboratoriju morali su biti svesni kakvog opasnog suseda imaju u kruzitu. O tome su svedočila troja vrata kroz koja je prošao da bi stigao ovamo.

I najmanja pukotina u staklenom zidu aktiviraće alarmne uređaje i pregrade koje će automatski odseći ovaj deo zgrade od okoline. Bila je to razumna predostrožnost koja ni

u ovom slučaju neće biti zaobiđena.

U redu, probiće pregradu, ubiti Larija. A onda?

Naći će se u novoj, još čvršćoj zamci, a njegovi protivnici biće upozoreni na opasnost...

»Važno je biti mudriji od protivnika«, rekao je jednom sensei Tanaka. »Napasti onda kada te ne očekuje i tamo gde te ne očekuje. Mudar borac će i umreti da bi nadmudrio suparnika...«

I umreti?

Da. Ništa lakše od toga.

Umreti.

— Pogledaj ovamo, Eldridž! — nastavio je Lari da govori. — Još samo minut do ponoći, a ja aktiviram satni mehanizam koji će tačno u ponoć otvoriti posudu sa kruzitom i početi da ga propušta u odaju u kojoj se nalaziš.

Ninda pomeri pogled na časovnik postavljen na zidu iza Larijevih leđa. Da, još pedeset sekundi do ponoći.

A Larijevi debeli prsti sa ne marnom sigurnošću već dotiču niz dirki na elektronskom uređaju pored njega...

— Satni mehanizam je tu iz razloga bezbednosti — brbljao je debeljko. — Može se aktivirati samo kada su trostruka vrata čvrsto zatvorena, znaš... Evo, sada je sve u redu. Posuda će biti otvorena tačno u po

noć. Gledaj, Eldridž... ova kaza ljka pokazaće trenutak tvoje smrti!

Ninda nije više gledao njego vo lice. Okrenuvši leđa stakle nom zidu on, praveći se da su mu noge i dalje čvrsto vezane, odskakuta do zida i niz njega se spusti u sedeći položaj; ponovo licem okrenut časovniku koji je, činilo mu se, sada ispunjavao čitavo njegovo vidno polje...

Izgledalo je da se crvena kazaljka koja je pokazivala sekunde potpuno zaustavila, ali je to bila samo optička varka. Vreme je i dalje teklo. Nemilosrdno.

— Još deset sekundi, Eldridž. To nije mnogo vremena ako želiš da se predomisliš...

— Ne! Došao sam da te ubijem i to ću učiniti!

Osam sekundi... šest... četiri... tri... dve...

Samo jedna!

— Prezirem te, Lari! — glasno i razgovetno reče ninda. Pomažući se vezanim rukama, on se spusti u ležeći položaj, licem okrenut zidu.

Sada je sve zavisilo od njega i obuke koju je nekada davno prošao u Japanu...

»Običan čovek«, rekao je Tanaka, »ne može da zaustavi svoje disanje, da uspori rad srca... Ninda to može i mora učiniti... ako ni zbog čega, o-

no da zavarava protivnika koji će poimsliti da je ninda mrtav. Jogi u Indiji to mogu... i to možeš, i ti, sine moj...«

Njegova pluća i krv su bili zasićeni kiseonikom koji će mu omogućiti da ne udahne nimalo vazduha u sledećih desetak minuta. Ovako, u ležećem položaju, u stanju potpunog mirovanja, bliskom transu, potrebe njegovog tela za kiseonikom biće minimalne. Čak i srce mu je sada kucalo svega dva ili tri puta u minutu, usporavajući krvotok i smanjujući potrošnju energije u njegovom telu.

Koliko je vremena prošlo?

Čulo za vreme u njegovoj podesvesti i dalje je radilo potpuno precizno.

Dva minuta.

Ovo neće trajati još dugo...

Tri minuta.

Šta se događa? Da nije Lari nekud izašao, zaboravljajući da zatvori posudu sa otrovom čija se koncentracija sada neprestano povećava u prostoriji?

Četiri minuta!

Prokleti Lari... Želi da bude potpuno siguran! Ostaviće kruziti u prostoriji možda do jutra!

Pet minuta!

Samo čelična kontrola nad čitavim telom spreći nindu da sa olakšanjem ne udahne punim plućima. Negde nad njegovom glavom začu se šum mo

čnih pumpi koje će za kratko vreme iz prostorije izvući i poslednji molekul kruzita, vraćajući ga u onu metalnu posudu da tamo i dalje miruje, čekajući novu žrtvu...

A on... on je bio živ!

*
* *

Nije dopustio sebi nijedan gutljaj vazduha sve dok se pumpe nisu utišale i iza trostrukih vrata začuli koraci.

Vrata su se otvorila i ušla su dva čoveka.

— Već je ukočen — reče jedan. — Ova stvar je stvarno gadna, boga mu!

Glas mu je zvučao normalno. Nije imao gas masku preko lica, što znači da...

Ne menjajući položaj, ninda isprazni pluća, lagano ih ispujavajući čistim, svežim vazduhom. Još nekoliko sekundi i ponovo će imati snage da napadne...

— Rik!

— Šta ti je, do đavola?

— Rik... ovaj tip... nije mrtav! Video sam... video sam kako je udahnuo!

— Ti si lud! — odvrati drugi čovek kroz smeh.

— Ne govori gluposti, Terel!

— zabubnja Larijev glas iz

zvučnika. — Momak je dobio punu dozu kruzita... mrtviji je od svake mumije, do đavola! Hajde, nosite ga, vreme je da i ja pođem na spavanje!

Ninda začu zvuk drvenih nosila koje su dva čoveka spustila na betonski pod. Sada će se nagnuti nad njega i...

U trenutku kada su mu dve ruke dotakle ramena, on se naglo okrete. Žica obavijena oko njegovih članaka, više ih ne sputavajući, ovoga puta pretvoriće se u oružje, užasno oružje...

Munjevitim pokretom, ninda omota žicu oko vrata čoveka nadnetog nad njim i snažno povuče sebi.

Krik zastade u grlu stegnutom čeličnom omčom, pretvori se u potmulo grgotanje s kojim je krv navrla iz prekinutog dušnika.

Odbacivši obezglavljenog protivnika sa sebe, ninda onog drugog obuhvati nogama oko poja sa i s lakoćom ga podiže, odbacujući ga na zid kao lutku od krpa.

Krik straha bio je prekinut tupim udarom lobanje o zid niz koji počeo da se cedi žitka smesa mozga i krvi.

Zbacivši veze sa ruku i nogu, ninda se u dva skoka stori pred staklenom pregradom iza

koje ga je posmatralo zapanje no Larijevo lice.

— Šta sada, Lari? — reče ti ho. — Da li si shvatio da mene niko ne može ubiti?

Kao da se budi iz sna, debeljko se trže, a njegovi prsti zaigraše po dirkama uređaja koji će ponovo aktivirati mehanizam za ispuštanje kružita u prostoriju.

Podigavši ruku, ninda ivicom dlana zadade snažan udarac po staklenoj pregradi. Ona se zatrese od poda do tavanice i na njoj se pojavi tanka zmijasta pukotina.

— Samo napred, Lari. Tvoj gas mene nije ubio... baš me zanima da li si i ti otporan na njegovo dejstvo?

Sa promuklim vriskom debeljko trže prste kao da se opekao na glatkim dirkama. Nespretno ustajući, gotovo se rvući sa prevrnutom foteljom koja mu se zaplela među noge, on istrča iz male prostorije, zalupivši vrata za sobom.

Sa osmehom na usnama, ninda sa dva odlučna udarca proširi otvor u debelom staklu i pohita da pređe u susednu prostoriju.

Vreme je bilo veoma bitno, ali upravo sada nije smeo žuriti, iako su na sve strane zavijali, zvrjali i treperili razni alarmni uređaji, upozoravajući

da postoji mogućnost kontaminacije čitavog kompleksa.

Kao jedan od ključnih ljudi projekta, Lari će poznavati prolaz kojim se može izaći iz ovog dela laboratorije čak i kada su sigurnosna vrata zatvorena. Ako pohita za njim, stići će ga i proći zajedno sa njim.

Ali, ako pođe za njim, sva do sada načinjena količina kružita ostaće u ovoj prostoriji, a on nije znao da li će mu okolnosti kasnije dozvoliti da se vrati po nju...

Odlučno stisnuvši usne, ninda priđe onom malom staklenom prozoru, proverivši najpre na uređajima da li je posuda sa otrovnim gasom čvrsto zatvorena.

Pod udarcem šake, pregrada brzo popusti i on oprezno oslobodi posudu ventila kojim je bila povezana sa cevima. Svud unaokolo nalazili su se senzori, spremni da upozore i na najmanji trag otrovnog gasa u vazduhu, ali su njihovi pokazivači ostali nepomični.

Uzevši iznenađujuće tešku posudu pod ruku, Lesli pohita prema vratima. Bila su zaključana, ali njihova brava nije predstavljala prepreku za njega i on trenutak kasnije izbi u hodnik.

Da, dogodilo se ono što je i očekivao. Čitav hodnik bio je pregrađen čeličnom pločom u kojoj se jedva nazirao uski prolaz sa specijalnom bravom.

Prolaz je bio zatvoren. Koristeći svoj ključ, Lari je već umakao, čvrsto zatvorivši za sobom jedinu odstupnicu...

Ili možda ipak ne jedinu. Ona dvojica koji su došli po njega sa nosilima... mogli su biti neoprezni i ostaviti otvorena jedna od troje vrata?

Onim korakom kojim je za kratko vreme mogao da pređe fantastična rastojanja, ninda pohita natrag kroz razbijeni stakleni zid.

Prva vrata bila su otvorena, druga takođe. Treća...

I treća!

Potrčao je praznim hodnikom, tek tada shvativši da mu već duže vremena do ušiju do piru potmulu pucnji i kratki rafali iz automatskog oružja.

Šta je to moglo da znači? Pobunu na Moskitu?

Ili...?

Stisnuvši zube, on pohita u poprečni hodnik, onaj u koji su povelili Sumiko samo — zar je moguće? — samo pola sata ranije!

Troja vrata levo, troja desno. Razmišljanje o onim pravim trajaće daleko duže nego dok ih jedna po jedna bude otvarao...

Šezdeset sekundi kasnije on pohrli putem kojim je i došao, jer je svih šest prostorija bilo potpuno prazno. U jednoj od njih Sumiko je bila, otkrio je to po komadiću tkanine one šarene zavesе koju je ostavila na podu.

Gde bi mogla da bude — sa da?

Napolju, oko zgrade, pucnji su postajali sve snažniji i sve češći. Onaj ludak Alehandro poveo je svoje mladiće u smrt, ali su oni imali više sreće nego pameti čim su uspeli da sa vladaju opasni kanal i dopru čak do ovog mesta...

Iza ugla za koji je skrenuo ležalo je jedno nepokretno telo. Nije bilo u beloj uniformi obezbeđenja, već u običnim, izlizanim farmerkama i tamnoj majici. Grudi su mu bile doslovno presečene rafalom ispaljenim iz neposredne blizine.

Jedan od Alehandrovih ljudi, očigledno. Mrtve ruke još uvek su stezale samo široku mačetu, suviše slabo oružje za profesionalce naoružane automatskim puškama i mitraljezima...

Oko ulaza u zgradu bilo je više mrtvih, ukupno devet tela isprepletenih u grču borbe. Ovde su mačete načinile užasan pokolj, videlo se to po pre

sečenim grlima, unakaženim licima i užasnim ranama po grudima i leđima ljudi u belim uniformama. Njih trojica ipak su oborili šest napadača, novi dokaz da će napad na ostrvo biti skupo veoma skupo plaćen...

Ninđa na trenutak zastade da opasačem jednog od mrtvih plaćenika pričvrsti tešku metalnu posudu sebi na bok. Borba oko laboratorije se razbuktavala i lako se može dogoditi da mu uskoro budu potrebne obe ruke...

Pucnji se zaoriše pred samim ulazom i on se oprezno približava zid osluškujući glasove spolja. Napeti, uzbuđeni i zadihani, glasovi i koraci ljudi kojima se jako žuri.

Tri čoveka u belim uniformama utrčali su kroz poluotvorena vrata bezglavo, i ne gledajući oko sebe, srećni što su se konačno našli u malo sigurnijem zaklonu, van domašaja mačeta mladića koji su ipak bolje poznavali džunglu od njih.

— Hej! — zaurla jedan od njih, prvi koji je ugledao ninđu pred sobom.

Sa osmehom na licu, ninđa podiže obe ruke kao na pozdrav, i taj gest na trenutak zbuni nazbližeg čoveka. Shva-

tio je da nešto nije u redu tek kada su mu se ivice Leslievih dlanova kao sekire sručile na obe strane vrata, donoseći trenutnu smrt.

Druga dvojica zaurlaše od gneva, okrećući cevi svog oružja prema njemu, ali je jedan jedini dugi skok bio dovoljan da im se ninđa približi nadohvat ruke. Pognuo se i obrnuo na jednoj nozi šireći ruke na udarac zvani »vetrenjača« i pogađajući oba čoveka gotovo istovremeno stisnutim pesnicama u lice.

Zateturali su se i sručili na pod, ali je do njega onaj bliži stigao već mrtav. Istrgavši mu pušku iz ruke, ninđa mu smrka lobanju udarcem čeličnog kundaka.

Drugi se zakoprca u pokušaju da izbegne udarac, ali je bio spor, užasno spor. Cev puške, kao koplje, prikova ga za plastični pod, gde ostade da se koprci, nalik insektu probodenom čiodom, ispuštajući glasne krike.

Ninđa ga utiša udarcem noge u slepoočnicu i oslušnu.

Tišina. Nekoliko pucnjeva do pre sa drugog kraja Moskita, negde na samoj obali kanala...

Ali je u blizini bilo ljudi. Čuli su se tihi glasovi, kašalj iz nečijih zadihanih pluća...

— Predajte se! — reče iznenađena jedan ženski glas. — Opkoljeni ste, nemate nikakve šanse!

Ženski glas? Ninda začuđeno podiže obrve.

— Predajte se, ili ćemo čitavu zgradu dići u vazduh! — ponovi žena skrivena u grmlju. — Imate pet sekundi da izađete sa podignutim rukama!

Ninda se osmehnu za sebe.

— Nema više ko da se preda — reče glasno. — Svi su mrtvi!

Malo tišine, a onda ponovo tihi glasovi koji se dogovaraju.

— Nije istina! — dobaci neko drugi uzbuđenim, mladim glasom. — Maločas su tri stražara utrčala unutra, videli smo ih!

— Oni su mrtvi.

— Ko ih je ubio? — glas spolja bio je podsmešljiv. — Da nisu, možda, izvršili samoubistvo?

— Nisu. Ja sam ih ubio.

Ponovo iznenađenje, tišina, a zatim onaj ženski glas.

— Ko je tamo? Izađi, da te vidimo, hombre!

I dalje sa osmehom na licu, ninda mirno izađe kroz vrata. Ruke su mu bile podignute i sklopljene nad glavom, ne dajući tako priliku nekoj od mla-

dih usijanih glava napolju da ispali hitac zbog nekog njegovog neobičnog pokreta.

— Amerikano! — uskliknu neko poznatim glasom iz žbunja. — Lesli! Pa ti si živ!

*

* *

Bilo je muke dok se nije oslobodio vatrenog zagrljaja mladog Emilijana, mladića koga je nekoliko sati ranije ostavio onesvešćenog u glavnoj zgradi imanja na ostrvu Santa Kruz.

— U redu je — reče kroz smeh — živ sam, kao što vidiš. Bolje je da mi objasniš kako ste se vi stvorili ovde, amigo!

— Ah, to je duga priča! — klimnu mladić. — Ali je tu neko ko će ti je mnogo bolje ispričati nego ja. — Ines! Ines! Gde je, do đavola, sad ta devojka?

Ali je ona već izlazila iz svog zaklona, visoka, divno građena crnka koja je koračala ponosno podignute glave, sa automatskom puškom pod rukom. Videlo se da joj nimalo ne smeta što joj je lice umazano mrljama od baruta i potpuno mokro od znoja, niti što raskopčana muška košulja skoro sasvim otkriva krupne, pune grudi.

— Ines Karvaljo — reče, čvrsto, kao muškarac, stežući Leslijevu ruku. Pogled koji mu je dobacila ispod dugih trepavica, međutim, bio je vrlo ženstven. Nimalo nije krila koliko joj se dopada taj stasiti muškarac tamnoplavih očiju.

»Hulio Monseda bio je u pravu«, pomisli ninda. »Ako Ines Karvaljo nije najlepša žena na Antilima, onda je sigurno među pet najlepših...«

— Ines... Hulio Monseda mi je pričao o tebi...

Ona na trenutak obori glavu.

— Rekli su mi kako je umro, Eldridž... on je bio divan mladić... ali je umro da bi svima nama bilo bolje. Šteta što nije doživeo ovu noć, noć naše pobede...

Lesli zavrte glavom.

— Vaša pojava na Moskitu zaista je iznenađenje za mene — reče. — U međuvremenu sam doznala da je Alejandro radio za »Hemteks« i iskreno sam se uplašio da će vas sve uvući u zamku. Nekim čudom, vi ste ipak stigli ovamo... Kako se to dogodilo?

— Da nisi toliko žurio da odeš sa hacijande Fuente — osmehnu se devojka, zabacujući kosu sa lica — ranije bismo se upoznali i ti ne bi morao da

dolaziš sam ovamo. Skrivala sam se u žbunju kada si prošao u džipu sa Alehandrom.

— Zaista? Videla si kako su nas uhvatili?

— Ne, ali sam pretpostavljala da će se to dogoditi, pošto sam kod policijske rampe videla i drugu, mnogo pažljivije postavljenu zasedu. Sačekala sam da se Alejandro vrati sam, a onda mu prislonila cev pištolja u leđa i naterala ga da se vrati na hacijendu i sam priznao svoje izdajstvo!

— Kako si to otkrila, Ines?

— Imam svoje veze u gradu — osmehnu se ona. — A muškarci vole da brbljaju u prisustvu zgodnih žena, naročito kada im se jezik malo po dmaže pravim domaćim rumom...

Lesli klimnu glavom, uživajući u pogledu na njene grudi.

— Da — reče — malo je onih koji bi odoleli tvojim... argumentima.

Ona primeti njegov pogled, ali ne učini ništa da zakloni grudi.

— Nisam se stidela da pođem u krevet sa jednim od njih... nekim užasnim debeljkom crvenog lica po imenu Menton. Premda tebi mogu reći da je bilo užasno neprijatno, jer je bio pijan kao živo-

tinja... tek uz mnogo muke uspela sam od njega da izvučem istinu o Alehandru.

— Šta je bilo sa Mentonom?

Ona iz zapletene kose izvuče dugu iglu čiji je vrh opasno svetlucao.

— Ubila sam ga, ovime, a onda pohitala iz grada da obavestim drugove. Izvukli smo priznanje od Alehandra i odlučili da uhvatimo tigra za rep. Ukricali smo se u čamce i stigli do Moskita, a da nas niko nije primetio.

— Pravo čudo, zaista.

— Nije, jer, imajući tebe u svojim rukama, oni su bili uverene da im se više niko neće suprotstaviti. Suviše su računali na Aleandra, naravno... slušaj!

U blizini kanala u nebo se podiže visok vatreni stub, a trenutak kasnije nad njihovim glavama prođe udarni talas eksplozije.

— Naši momci rade brzo — osmehnu se Ines. — Jedan deo njihovih instalacija već je dignut u vazduh, a sada je na redu i zgrada u blizini lučice. Emilijano, ti se pobrini za laboratoriju!

— Zar se ne bojiš da ćeš ponoviti Alehandrovu grešku?

— upita ninda sa osmehom.

— Eksplozija u laboratoriji

može osloboditi otrovne gasove i uništiti sve živo na Santa Kruzu!

— Ako je Alehandro bio slep, ja nisam — odvrati devojka. — Ta posuda za tvojim pojasom... to je njihov gas, zar ne?

— Da. Celokupna proizvedena količina.

— Šta ćeš učiniti s njim?

— Još ne znam. Treba videti od kakvog je metala posuda načinjena. Ako je dovoljno otporna da izdrži nagrizanje morske vode pre nego što se otrovni gas raspadne i izgubi svoje opasne osobine, bacicu ga na najdublje mesto kada pođem iz Santa Kruza...

— Da, to je najbolje učiniti — klimnu Ines glavom, osvrćući se oko sebe na krug mladića zadivljenih lica koji se stvorio oko nje i Leslija.

— Šta je to, ljudi? — uzviknu iznenada. — Kao da nemate druga posla? Hajde, rasporedite se i pogledajte krije li se u blizini još neki plaćnik »Hemtekse«... ili možda čekate da najpre iz mraka prosvira glavu nekom od vas!

Mrmljajući postidičeno, mladići se raspršashe, a ona se sa osmehom okrete Lesliju.

— Najzad sami... bar na trenutak, Eldridž...

— Možeš me zvati Lesli — reče on mirno. — Divna si žena, Ines... ali.

— Znam. S tobom je neka devojka. Voliš je?

— Da.

Crnokosa lepotica na trenutak obori glavu, ali je odmah zatim ponovo ponosno podiže.

— Gde je ona sada, Lesli?

— Ne znam. Razdvojili su nas u ovoj zgradi, a posle toga je više nisam video...

— Nije ostala unutra? Da nije...?

— Ne znam. Unutra je nisam našao, iako sam pretražio čitavu zgradu. Ni nju ni Larija, jednog od glavnih. On mi je u poslednjem trenutku uma kao, proklet bio!

— Lari Holovej? Ta prljava lisica! Da, on je bio glavni, ovde u Santa Kruz, mada mi se čini da su njegovi naredbo davci još uvek daleko, u Americi. Teško da ćemo protiv njih ikada prikupiti dovoljno dokaza!

— I ja se toga bojim. Tamo, u Teksasu, oni su poštovani poslovni ljudi kojima niko ne može dokazati da su umešani u prljave poslove... Kuda je mogao umaći Holovej?

Ines uzdahnu, uklanjajući sa lica kosu mokru od znoja.

— A ko to zna? Čak i da smo imali više vremena da pri

premimo napad na Moskito, moji momci suviše su nedisciplinovani... mnogo njih nam je umaklo i sada se svakako kriju po džungli.

— Postoji li mogućnost da se neko od njih dokopa čamca i napusti ostrvo?

— Ne. Kod čamca u luci postavljena je straža. Tvoja devojka je još na ostrvu, Lesli.

— Oprosti, Ines... ali voleo bih to da proverim...

— Sačekaj malo, pa ću i ja poći sa tobom. Evo, instalacije kod pristaništa upravo su odletele u vazduh. Čim Emilijano završi svoj posao, krenućemo...

Još jedan vatreni stub podigao se u nebo, sada na drugom kraju Moskita. Iz laboratorije je sa nekolicinom mladića izlazio Emilijano, zapanjenog lica.

— Je li gotovo, ljudi?

— Jeste, ali...

— Šta se dogodilo, Emilijano?

— Unutra... našli smo ljude... ubijene na neobičan način, Ines...

Pun straha, pogled mladića skrete prema nindi.

— Na neobičan način? Šta to znači, do đavola?

— To se ne može opisati — mladićevo preplanulo lice bilo

je bledo. — Otkinute glave... smrskane lobanje... trbuh probijen pušcanom cevi...

Pogled crnih očiju devojke bio je dubok kada se okrenula Leslieju.

— To... to si ti učinio?

— Da. Da nisam možda pogrešio?

— Nisi, ali...

— U čemu je stvar, do đavola? Zašto bi takva smrt bila gora od smrti izazvane mačetom? Ili metkom iz puške? Smrt je smrt, devojko!

Ona obori pogled.

— Možda si u pravu — reče tiho. — Emilijano... unutra je sve spremno?

— Da. Treba da se uklonimo odavde.

Čitava grupa pohitala je asfaltnom stazom u pravcu pristaništa i samo je jedan mlađić za njima odmotavao tanke kablove uređaja za paljenje mina.

Dva minuta kasnije usledila je nova eksplozija iza njih. Ines pogledom potraži Lesliejeve oči.

— Gotovo je — reče suvo.

— Sve što se nalazilo na ostrvu sada je uništeno, Amerikano...

— Koliko njihovih ljudi ima u gradu, Ines?

— Malo. Tamo je za njih uglavnom radila lokalna policija. Čim shvate da je njihova baza na Moskitu uništena, razbežaće se kao pacovi. Grupa uglednih građana u ovom trenutku nalazi se u gradskoj kući, zahtevajući ostavke gradonačelnika i šefa policije. Videćeš, u Santa Kruz u više nećemo imati nikakvih problema...

— To je dobro. Ionako je proliveno previše krvi...

Ona mu dobaci prezriv pogled.

— Ti o tome ne smeš govoriti, Eldridž.

— Ja? Zbog čega?

— Spadaš među one koji uživaju u ubijanju... čuo si šta je rekao Emilijano?

— Ne uživam u ubijanju — tiho odvрати ninda. — Emilijano se vara. Nije bilo drugog načina da ubijem te ljude.

— Nije bilo? Zašto ih nisi jednostavno pobio iz puške? To je lakša smrt nego... nego...

— Zaboravljaš da su me na Meskito doveli gotovo nagog, sa rukama i nogama vezanim čeličnom žicom, Ines! Kako sam mogao drukčije ubijati nego tom žicom? Ona mi je bila jedino oružje! Ili onaj kome sam smrskao glavu o zid? Da nije možda trebalo da ga zamolim

da mi najpre ustupi svoje oružje?

Ona zastade, iznenađeno ga posmatrajući. Pod svetlošću zvezda oči su joj bile ogromne, duboke...

— Ti... bio si vezan?

— Naravno... da ne misliš možda da sam uživao sva prava predviđena Ženevskom konvencijom, do đavola!

— Amerikano... Leslie... ja... užasno sam pogrešila! I molim te da mi oprostiš...

On zastade pored nje.

— U redu je — reče tiho.

— Ti si vatrena, Ines... i tvoj temperament odveo te je u ovu grešku. Ne govorimo više o tome.

Sa prigušenim jecajem, devojka mu se baci u zagrljaj, čvrsto ga stežući rukama i tražeći usnama njegove usne.

Nekoliko dugih trenutaka stajali su nepomično, priljubljeni jedno uz drugo, tako čvrsto da je on osetio vrhove njenih grudi na svojima.

Otrgnuvši se od njega, ona spusti ruke niz telo.

— Idemo dalje, Leslie — reče promuklim glasom. — Opet sam načinila grešku...

*
* *

Zaobišavši gomilu zadimljenih ruševina, ostatke jedne od

zgrada na Moskitu, mala grupa gerilaca sa Ines i Lesliejem na čelu hitala je glatkom asfaltnom stazom prema pristaništu.

Iznenada, bilo je razloga za žurbu, jer su se iz tog pravca začuli pucnji automatskog oružja. Dva, tri, četiri kratka rafala, a onda, posle izvesnog vremena jedan jedini pucanj.

— Koliko ljudi si ostavila tamo, Ines?

— Trojicu... misliš da nije dovoljno?

— Videćemo...

On je malo zadržao rukom, odakle bi svakog trenutka ponovo mogli stići hici iz automatskog oružja.

Haragei je, međutim, ćutao, što je značilo da mu trenutno ne pretila nikakva opasnost.

Uostalom, razlog za to odmah je bio vidljiv. Na pola mi lje od obale, žurno skrećući prema zapadu, jedan motorni čamac rezao je talase.

Na betonu, uz samu obalu tri tela su nepomično ležala. Stisnuvši zube, Leslie potrča prema njima.

Mrtvi. Pogođeni iznenada iz automatskog oružja, tako da je samo jedan od njih imao pušku u rukama...

— Tvoji momci bili su nepretni, Ines — procedi on kr-

oz zube. — Neko je uspeo da nam pobegne!

Kleknuvši u lokvu krvi, Ines dotače ruku mladića sa puškom i on tiho zaječa.

— Još je živ! Marino... šta se dogodilo?

Kapci se podigoše, otkrivajući oči staklaste od bola. Blede usne se pomeriše, propuštajući jedva čujan glas...

— Iznenadili su nas, Ines... pucali su iz šume...

— Koliko ih je bilo? — upita ninda.

— Dvojica... i... i devojka...

— Prokleti bili! — procedi ninda kroz zube. — Još uvek imaju Sumiko u svojim šakama!

Pobelele usne razvukoše se u slabašan smešak.

— Ali... neće daleko stići... uspeo sam da opalim... pogodio sam rezervoar... gorivo...

— Marino! — vrisnu Ines. — Ne!!!

— Mrtav je, Ines — šapnu ninda, pomažući joj da ustane.

— Više mu ne možeš pomoći...

— Prokleti bili — prosikta devojka, dodajući na te reči čitavu bujicu španskih psovki.

— Za njima! Emilijano, potraži čamac! Moramo ih stići!

— Ti imaš dovoljno posla i ovde, Ines. Sam ću poći za njima.

— Ne! Marino je moj drug iz detinjstva... želim da ga osvetim svojim rukama! Šta je s tim čamcem, Emilijano!

Slegnuvši ramenima, ninda posveti pažnju zvuku motora koji se udaljavao prema zapadu, nastojći da zaobiđe rt. Nje gov cilj svakako će biti Portoriko, ali se postavljalo pitanje može li čamac sa probušanim rezervoarom stići tako da leko...

Ninda pažljivo osmotri položaj puške mrtvog mladića, a onda leže na beton kraj nje, procenjujući putanju kojom je metak mogao krenuti.

Usne mu se razvukoše u zadovoljan osmeh. Metak je morao pogoditi prilično nisko, a to je bilo dobro, pošto će najveći deo griva iscuriti pre nego što begunci shvate šta se dogodilo.

Verovatno...

Rupa od metaka mogla se prilično lako začepiti i s tom mogućnošću je morao da računati...

Motor jednog od čamaca kraj obale iznenada zaurla. Momci počеше da se guraju ko će pre zauzeti mesto u njemu.

— Natrag, do đavola! — vrisnu Ines. — Emilijano, ostani na krmi! Leslie, dođi! Svi os-

tali, gubite se odavde... kako mislite da ih stignemo ako se nas deset natrpa u prokleti čamac!

Nezadovoljno gundajući, mlađići se ukloniše od obale, posmatrajući kako devojka i Lesli vešto uskaču, dok je Emilijano odvezivao čamac.

Podižući prednji deo, čamac prosto polete po glatkoj površini zaliva, skrećući u širokom luku prema zapadu, tamo gde je nestao i čamac progonjenih. Lesli zadovoljno klimnu glavom, jer je mlađić na krmi pokazao da ume da izvuče maksimum iz snažne mašine.

— Trebalo bi da za najviše pola sata ostanu bez goriva — reče.

— To je dobro — klimnu Ines glavom. — Ali, ja ipak ne bih računala na to... možeš li brže, Emilijano?

— Ne, do đavola! Ovo je ipak čamac, a ne avion, devojko!

— Smiri se — tiho reče ninda. — Oni nam neće umaći... sledićemo ih do kraja sveta, ako bude potrebno...

Vrteći glavom, devojka se spusti u ugao, leđima oslonjena o ogradu, očigledno savladana naporima na koje nije navikla.

Nekoliko minuta kasnije, ka da joj je ponovo prišao, ninda vide da spava. Osmehnuvši se on siđe u kabinu i nežno je pokri mekim ćebetom koje je dole pronašao na ležaju.

Petnaest minuta je prošlo i grad je sa svojim svetlostima ostao iza njih, ustupajući mesto mračnoj masi rta obraslog džunglom.

Ninda je pogledom pretražio vao pučinu osvetljenu sve bleđom svetlošću zvezda. Iza njih, nebo na istoku dobilo je nešto svetliju boju.

Izlasci sunca u tropskim predelima ne traju dugo. Za dvadesetak minuta sunce će se već pojaviti iz mora...

— Da si na njihovom mestu, Emilijano, na koju bi stranu krenuo?

— Ja ne bih išao prema Portoriku, već na sever.

— Među Devojačka ostrva? Da, to zvuči kao dobra ideja... čamac se među tim ostrvima može izgubiti kao igla u plastu sena.

— Tačno, ali mislim da upravo zbog toga neće krenuti na sever. Uostalom, svaka progonjena zver beži prema svojoj jazbini... a San Huan u ovom delu sveta ima najbolje veze sa Amerikom, amigo.

— A šta ako obidu Santa Kruz i krenu na jugoistok?

— Put je predalek za to — zavrte Emilijano glavom.
— Ne verujem da će se odvažiti da se otisnu tako daleko. Ne zaboravi da nijedan među njima nije naročiti moreplovac.

— Drago mi je što misliš kao i ja — osmehnu se ninda.
— S malo sreće trebalo bi uskoro da ih ugledamo...

— Da. Gledaj, amigo, sunce već izlazi. Danas će i ono biti na našoj strani!

Iako je pažljivo pretresao čitav čamac, ninda nije uspeo da nađe dvogled koji bi mu do brodošao, pa se zato morao osloniti na svoj oštri vid.

Vreme je proticalo. Sunce je već peklo njihova leđa, a čamca sa beguncima nije bilo na vidiku...

Ninda uhvati Emilijanov pogled, pun očajanja.

— Ne brini, amigo — reče.
— U poteri čovek ne sme previše žuriti. Ponekad se begunac mora najpre stići u mislima...

— Šta to znači?

— Znači da treba najpre da razmislimo, umesto što bezglavo jurimo pravcem koji nas možda nikuda neće odvesti. Da

vidimo prvo da li je njihov čamac bolji od našeg, ili je možda za njegovom krmom veštiji vozač...

— To nije — osmehnu se Emilijano odmahujući glavom.
— Čuo si i video isto što i ja, Lesli. Taj čovek je mučio motor, boreći se sa talasima. Da je samo to u pitanju, do sada bismo ih morali ugledati.

— U redu, Postavimo onda sebi drugo pitanje... šta ako im je goriva nestalo pre nego što smo mislili?

— Boga mu! — opsova mlađić.
— Naravno! Kako se toga ranije nisam setio!

— Vidiš da begunca najpre moraš stići u mislima — osmehnu se ninda.
— Ne poznajem struje... gde će ih one zaneti ako su negde u ovom predelu ostali bez goriva?

— Unatrag, prema zapadnoj obali Santa Kruza.

— Hmm... to znači da ih moramo tražiti na jugu, umesto na zapadu, je li tako?

— Da. Ako im je negde ovde nestalo goriva, sada plutaju u visini severozapadnog rta. Mogli bi nam umaći u džunglu, amigo!

— Toliko vremena nisu mogli imati, ali... požurimo mi ipak tim pravcem!

Načinivši kratak luk, čamac oštro skrete prema jugu. U svom uglu, Ines se trže i otvori oči.

— Šta se dogodilo? — upita sanjivo. — Videli ste ih? Gde?

— Još ne — odvrati ninda — ali ćemo ih uskoro ugledati.

Odbacivši pokrivač, devojka se uspravi, protežući svoje savršeno telo.

— Toplo je — reče. — Tako bih se rado okupala...

— Strpi se još malo. Pote-ra će uskoro biti završena.

— Da. I ti ćeš ponovo imati svoju devojku, Leslie... Reci mi, kako izgleda?

— Lepa je, gotovo kao ti, Ines. Ima dugu crnu kosu i krupne oči kao ti. Jedino što nije tako visoka... Štaviše, lju-di kažu da je krhka i nežna...

— Kako se zove?

— Sumiko.

— Sumiko? To je japansko ime?

— Da. Ona je napola Japan-ka. To ti smeta?

Devojka se nasmeja krajem usana.

— Ako ne smeta tebi, zašto bi smetalo meni. Kažu da su Japanke dobre u krevetu. Da li je to tačno?

— Potpuno — odvrati ninda sa osmehom, posmatrajući iscereno Emilijanovo lice.

— Ne bih hteo da sam na mestu tih tipova kada ih stignemo — javi se mladić. — Dovoljno si besna i kada nisi ljubomorna, Ines...

Devojka mu odvrati prezrivi-m pokretom i nestade u kabini, ali Leslie zapazi da je po-crvenela.

Nije, međutim, bilo vreme-na za nju, jer Emilijano iznenada prodorno kriknu.

— Eno ih! Mora da su to oni!

Nindine oštre oči odmah otkriše sitnu tačkicu koja je po igravala na talasima u blizini pošumljene zapadne obale rta.

Usne mu se razvukoše u os-meh. Ninde su uvek volele da ubijaju dve muve jednim udarcem, i njemu će se uskoro pružiti upravo takva prilika. Ne samo što će osloboditi Sumiko i obračunati se sa Larijem Ho lovejem već će povratiti i svo je sakriveno oružje odmah po dolasku na ostrvo.

Znao je način na koji će to izvesti...

— Šta to radiš? — upita Ines koja je s puškom u ruci stigla na palubu čim je čula Emilijanov glas.

— Videćeš — odvrati ninda, spuštajući se niz bok čamca u vodu. — Ne moraju znati ko-

liko nas je ovde... pokušaću da ih iznenadim sa leđa, dok im vi budete privlačili pažnju.

— To je dobar plan, Ines — umeša se Emilijano. — Mi sliče da smo samo nas dvoje na palubi, znaš... Sem toga, oni imaju devojkicu kao taoca. Mogli bi da...

— Devojka! — prezrivo frknu Ines. — Kao da je to jedina devojka na svetu, do đavola! U redu, radite kako znate, prokleti bili!

Pod veštom Emilijanovom rukom, čamac je žustro rezao valove tako da su samo petnaestak minuta kasnije bili u blizini begunca. Zaklonjen iza suprotnog boka, ninda je očima pretraživao obalu. Da, njegovu oružje bilo je u blizini i moći će da pliva pod vodom sve do torbe ostavljene u pukotini stene...

Načinivši polukrug oko Holovejevog čamca, Emilijano isključio motor.

— Natrag! — dopre uzbuđeni Larijev glas preko vode. — Gledajte... Ako priđete samo stopu bliže, Fert će ispaliti me tak devojci u glavu!

— To vam neće pomoći — odvrati mirno Ines. — Nema te goriva i više nam ne možete umaći!

— O tome upravo želimo da govorimo. Devojčin život za jednu kantu goriva... mislim da je to poštena ponuda...

Duboko udahnuvši, ninda skliznu u prozirnu dubinu. Bez napora je pronašao pukotinu u steni i njegovi prsti napipaše otvor torbe.

Trenutak kasnije već se ponovo uspinjao prema površini i tamnim senkama dvaju čamaca koje je struja lagano nosila prema obali.

Obema rukama stezao je dršku svog vernog katana, upevenu naviše.

Izleteo je na površinu takvom silinom da mu je čitavo telo izašlo iz vode. Na oštrici posutoj nebrojenim sitnim kapima blesnu sunce, ali taj blesak nije trajao dugo, jer ona gotovo čitava nestade u Fertovom telu, probijajući sebi prolaz kroz glutealne mišiće, kroz utrobu, do grla na koje izbi njen krvavi vrh...

Istrgnuvši sečivo obojeno crvenom bojom iz mrtvog tela, ninda se okrete Lariju Holoveju iz čijih se grudi zaori krik smrtnog straha.

— Ribe će biti zadovoljne, Lari — reče tiho ninda. — Na tvojim kostima ima puno, puno mesa za njih...

— Ne! — debeljko je, korak po korak, odstupao prema krmi. — Ne, čoveče! Ne budi lud! Ja mogu da platim! Ja...

— Ti ne možeš više ništa, Lari... Ti si mrtav čovek!

Oštrica fijuknu kroz vazduh, rasipajući oko sebe sitne kapi Fertove krvi. Udarac je bio tako precizan da se učinilo da je vrh katana samo dotakao Larijev grkljan, ali je i to bilo dovoljno.

Zamlataravši rukama, teško telo čoveka pljusnu u vodu.

Trenutak kasnije za njim pođe još jedno...

Ninda spusti u prozirnu zelenkastu vodu ruku sa mačem, posmatrajući kako struja lagano odnosi krv sa nje. Dole, u dubini, velike crne ribe već su se otimale o dva tela koja su, lagano se obrćući, klizila prema dnu.

— Dođi, Sumiko — reče tiho. — Ovo mesto bilo je pakao... a sada je ponovo pretvoreno u raj...

— KRAJ —

SUNČAJTE SE S »CRNIM POJASOM«!

S letom je stigao i letnji (peti) broj **CRNOG POJASA**.

Sunčajte se da pocrnite kao **CRNI POJAS**!

Sunčajte se, ali čitajte CRNI POJAS!

Na naslovnoj strani: čuveni Japanac **Murakami**

U super koloru: **SUPER-POSTER** – karate udarac koji lomi sve

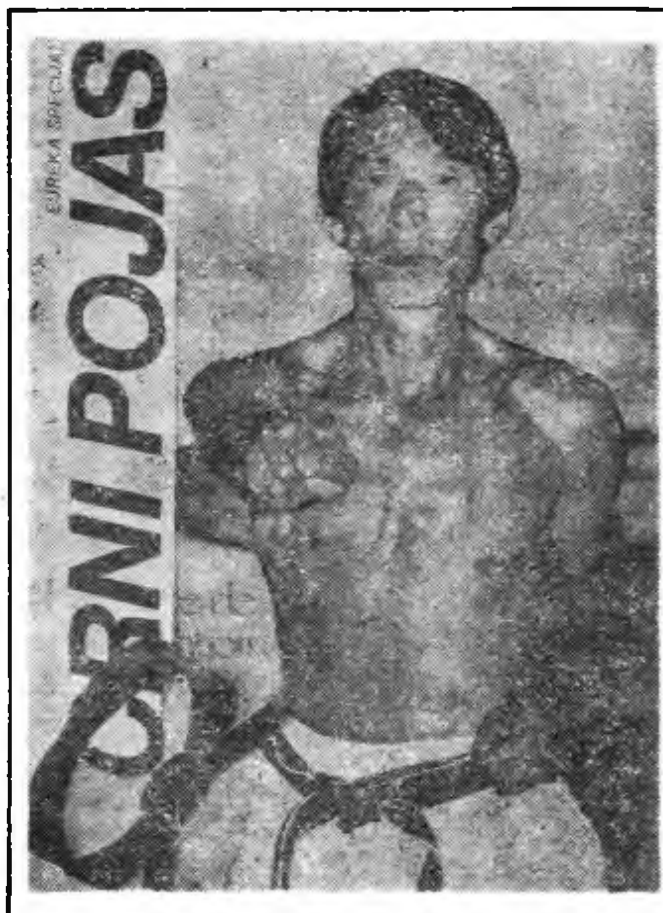
Sa druge strane: **Brus Li** i nunčaku tehnike

Specijalan poziv svima: foto-konkurs sa super-nagradama

Posebna igra: »vokmen« i još mnogo letnjih nagrada

Super tekstovi:

- Brus Li i njegova veština
- Džudo protiv karatea
- Branislav Lečić-»Crni« iz serije »Sivi dom« o svom bavljenju karate veštinom.
- Sve o jugoslovenskom karateu, klubovima i asovima
- Aerobik i karate: kako da vežbate
- Kimono ljubavi – kako se oblače Japanci
- Kalaripajat – indijska veština iz praistorije

– Aikido, tekvondo, joga, meditacija, go, muzika, film, enigmatika, erotika...

CRNI POJAS nije za vezivanje, već za čitanje!

CRNI POJAS je još jeftiniji jer nije poskupeo!

CRNI POJAS (letnji broj) u super štampi, u super koloru na svim kioscima!

U avgustu Ninđa 39

ČOVEK KOJI NIJE UMEO DA UMRE

... – Nemoguće – reče Liton. – Nemoguće, čoveče!

– Pogledaj sam, do đavola!

Vrteći glavom, Liton podiže dvogled. Kroz oblak crno-žutog dima, kroz pljusak sitnih otpadaka koji su još uvek padali, jedna prilika se približavala, kao da šeta nekom od gradskih avenija.

– Boga mu! – reče Liton sa divljenjem. – Pa taj stvarno ne ume da umre!